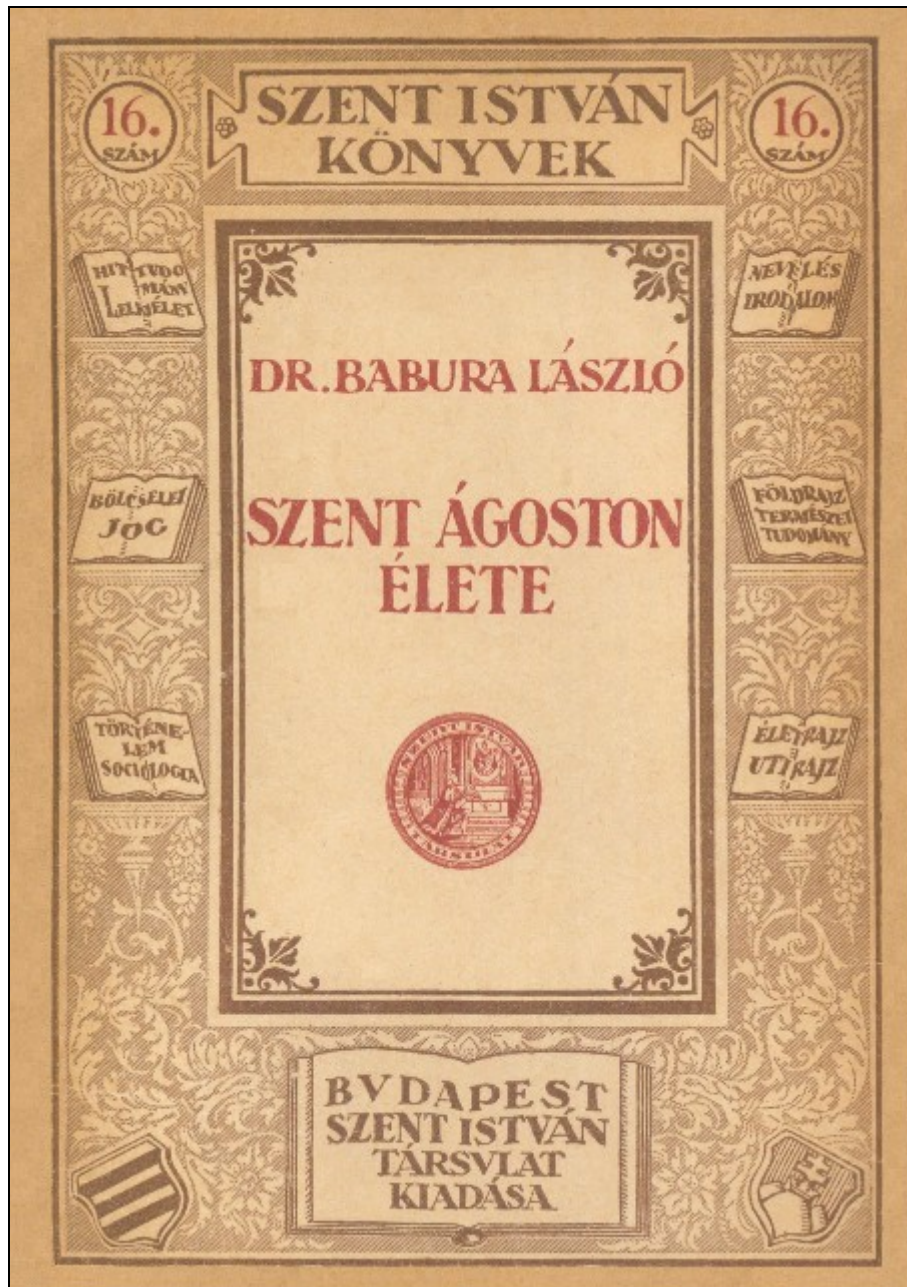

Babura László Szent Ágoston élete

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Dr. Babura László
Szent Ágoston élete

Nihil obsat.
Dr. Michaël Marzell,
censor dioecesanus.

Nr. 2466. Imprimatur.
Strigonii, die 3. Augusti 1923.
Joannes m.p.,
card. aeppus.

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 1924-ben jelent meg a Szent István Társulat kiadásában. Az elektronikus változat a Szent István Társulat engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Szent István Társulaté. Az eredeti szöveget a mai helyesírásnak megfelelően átírtuk.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Tagaste, a szülőváros s a szülői ház.....	4
Madaurában.....	6
Ismét otthon	7
Karthagóban.....	7
Mani tévtanát követi	9
Tagastéban tanít	10
Karthagóban.....	12
Rómába!	13
Rómában. 383	14
Milanóban. 384	15
Bilincsoldás.....	16
A megtérés útján	17
Megtérése 385. augusztus havában.....	20
Cassiacumban. 386.....	21
Megkeresztelkedik. 387. április 25.	23
Mónika halála. 387.....	24
A római gyászév	25
Afrikában. 388	26
Ismét otthon!	27
Pappá szenteltetik. 391.....	28
Hippó papja.....	29
Püspökké szentelik. 395 karácsonya.....	31
A hippói püspök.....	32
Papjainak körében.....	37
Híveinek körében	38
A hitszónok	40
A hitvédő.....	42
Harc a donatistákkal.....	43
Harc a pelagiánusokkal	46
A nagy egyháztanító	49
Alarich Rómában	51
„Az Isten városáról”.....	52
Az utód megválasztása.....	54
Az utolsó évek.....	55
Az utolsó napok. A boldog halál.....	57
Szent Ágoston életrajzát nyújtó művek	60

Tagaste, a szülőváros s a szülői ház

A fáraók hatalmas birodalmát is eltemette az idő. Csak a Gizeh melletti piramisok tanúskodnak arról a méreteiben gigászi, tartalmában is értékes kultúráról, melyet a fáraók Chamnak ivadékaival teremtettek. Ez óriási temetőbe a Krisztus előtti IX. században hoztak új életet tyrusi bevándorlók, akik Karthágót alapították. A féltékeny Róma 146-ban Kr. e. 17 napig tartó pokoli tűzzel ezt is elhamvasztotta és felszántva a virágzó város területét, átkot mondott mindenkire, aki e romokat újraépíteni merésznél. És Karthago mégis újraépült, sőt Augustus császár által az Africa proconsularis fővárosává tétetett. A virágzó gyarmatba ugyancsak Rómából terjedt el a kereszténység s ott csakhamar uralkodó vallássá lett. Amikor 400-at írtak, 500-nál több püspökségben virágzott a hitélet. A századok viharai ezt is elsöpörték a föld színéről. A szomorú pusztulás temetőjéből a Cheops óriásgúlánál is gigászi méreteiben emelkedik ki a hajdani Tagaste nagy szülőtte: Szent Ágoston. A térképről Tagaste is régen lekerült már. Helyén most egy kis falu áll, melyet az arabok Souk-Arras-nak hívnak. Egy sziklabarlanghoz még most is évenként zarándokolnak el oráni spanyolok, mert a hagyomány szerint ott pillantotta meg a napvilágot Ágoston 354-ben november 13-án. Atyja, Patricius városi tanácsnok volt. Előkelő, de pogány családból származott s ami még szomorúbb, pogány volt nemcsak származásában, hanem erkölcsében is, aki még házasságában is rabja maradt megalázó szenvedélyének. Mónika is előkelő családnak volt gyermeke, mely azonban elszegényedett s a nemes szülők leányuknak az ősi neven kívül csak mély vallásosságtól átítatott nevelést adhattak örökségül, illetve hozományul, mikor Patriciusnak feleségül adták. Egész Tagaste csodálkozott e házasságon. Mónika ugyanis oly erényekben tündökölt egész ifjúságában, hogy a Szent Ágnesek és Ágoták társnőjét látták benne mindnyájan. Amellett oly testi szépséggel áldotta őt meg az élet Ura, „hogy egyik legrégebbi életírója annak festésére képtelennek vallja magát”. (*Bougaud Ruschek: Szent Monika élete. Győr, 1894. 52.*) Ezzel szemben Patricius a leghevesebb, a legdurvább férfiú hírében állott, aki túltette magát minden erkölcsi korlátokon és a numidiai vér indulatosságának szabad folyást engedett. Ehhez járult a nagy korkülönbség, mely köztük fennállott. Mónika 22 éves volt, Patricius megegyezésre annyi. Mi indíthatta Mónika szüleit arra, hogy szeretett lányukat ily férfiúra bízzák, elképzelni is alig tudjuk. Talán Patricius előkelő származása hízelgett a nemességükre büszke szülőknél, mint némelyek gondolják. Vagy talán mély vallásosságuk látta e frigyét kívánatosnak, hogy a hitetlen férj megszenteltesse a hívő feleség által (1Kor 7,14), megtérve a bálványoktól az egy igaz Istenhez s akit ő küldött, Jézus Krisztushoz. Annyi bizonyos, hogy Mónikára e házasság keresztutat jelentett, melynek jóformán annyi állomása volt, ahány napot töltött el új otthonában. De ő Istenbe vetett bizalommal vállalta a nagy feladatot és a Szentírás erős asszonyának dicséretét vívta ki magának már életében. „Jól látta férje gyengeségét és hűtlenségét, de soha nem tett róla említést. Szenvedett némán! Akkor sírt, mikor férje távol volt; s mivel a férfiútól, ki Istent nem szereti, esztelenségnek tartotta azt követelni, hogy híven szeresse a teremtményt, megelégedett azzal, hogy gyarló férje számára hitért és Isten iránt való szeretetért esedezett, mert ezek által nyer az ember tisztaságot. Éppoly szelíden, alázatosan, szerényen és valódi szeretettel hallgatott Mónika akkor is, amikor férje haragra gyulladt. Mit is lehet mondani annak, ki elvesztette önuralmát? Mónika várt, míg férje haragja lecsillapult s felhasználva a férj lelkének visszatért nyugalma s a gyengédség ama pillanatait, amikor heves, de jóindulatú emberek, mint Patricius, haragjuk kitörését feledtetni igyekeznek azokkal, kik általa szenvedtek: bizalmasan, nagy óvatossággal és négy szem között mondott néhány magyarázó, sőt gyengéden szemrehányó szót is, melyet Patricius majd mindenkor jó szívvvel fogadott.” (*Bougaud 61.*) A krisztusi szeretet, mely Mónika minden szavából kicsendült, minden tettéből kiáradt, megszelídítette Numidia dühös oroszlánját: Patricius tisztelete napról-napra nőtt az ő szent hitvese iránt s e

tisztelettel az ő szeretete is. Ennek a tiszteletteljes szeretetnek csakhamar gyümölcse is fakadt abban a gyermekben, akit Szent Ágoston neve alatt ünnepel most az egész világ.

Két hatalom küzdött a Mónika ringatta bölcső fölött egymással: a föld angyala az ég angyalával, a földi szerelemé az Isten szeretetével. Amaz az érzékiség parazsát hintette el a gyermek vérében és ajkára csókolta a gyönyör vágyát, hogy olthatatlan tűzként égesse, mely minél inkább oltatik a kielégítés mámorában, annál inkább lángol és lángolva emészt, sorvaszt testi életerőt csakúgy, mint lelki képességeket; emez homlokra csókolta a kis fiút s e csókba belelehelte az Isten embereinek minden földi salaktól tiszta, áldozatos istenszeretét, mely hősöket nevel a legyőzöttekből is, gigászokat az előbb törpékből, mely fellegvárakat épít a romokból és az istenlátásból eredő táborhegyi világosságot gyűjt a tévely sötétkamráiban, hogy messzire vetített fénysávjaival irányt mutasson a hajótörötteknek és bizalmat lopjon szívükbe a fekete hullámokkal küzködőknek. Amaz a föld javait rakta be a bölcsőbe: kincset, gazdagságot, hatalmat, tekintélyt; emez Krisztus drága ajándékait: kegyelmet, szentséget, békét s az ezekből eredő igaz boldogságot. A pogány Patricius amaz nézte s nézésében gyönyörúsége tellett. A keresztény Mónika szeme ezen csüngött és lelke szent vidámsággal telt meg tőle. Az élet Ura úgy akarta, hogy az ő angyala diadalmaskodjék a föld angyalának sok évre terjedő hegemoniáján s a gondviselő Isten úgy intézkedett, hogy Patricius örvendezése csodás átalakuláson át beleolvadjon Mónikáéba.

Mónika már akkor kezdte a keresztény anya nevelői kötelességét gyakorolni, mikor gyermekét még méhében hordozta. Jól tudta, hogy az anya érzelmei és indulatai kitörülhetlenül belenyomódnak a gyermek lelkébe s megalapozzák egész lelki életét. „Mikor Szent Mónika méhében hordozta Szent Ágostont – írja Szalézi Szent Ferenc – többször felajánlotta őt a keresztény vallásra és Isten szolgálatára s dicsőítésére, miként ezt önmaga bizonyítja, mikor azt mondja, hogy Isten szavát már anyja méhében megízlelé.” (Filot. III. 39.)

Fokozott buzgósággal teljesíté e kötelességét, miután világra szülte gyermekét az Úr 354-ik évében november 13-án. Miután akkor nem volt szokás a csecsemőket megkeresztelni, Mónika legalább azzal akarta biztosítani gyermekének lelki üdvét, hogy rögtön beírta őt a katechumenek közé, vagyis azok sorába, akik a szent keresztségre készültek. Miként Mária az ő isteni Fiát, úgy tette le Mónika is az ő gyermekét Istennek oltárára. S a pap megjelölte homlokát a kereszt jelével, ajkaira pedig sótt tett, annak jeléül, hogy ez a lélek le van foglalva Krisztus számára s nem akar romlást látni.

Mint áldozatosan szerető anya, saját tejével táplálta gyermekét. Ágoston hálás kegyelettel emlékezik meg erről Vallomásaiban. „Először édes anyatej táplált... Mit tudtam akkor? Emlőkön csüggni, elégedetten hallgatni vagy bajomban nyugösködni. Egyebet semmit.” (I. 6.) Amily mértékben nőtt gyermeke, éppoly arányban nőtt anyai gondoskodása is róla. Gondozta fejlődő testét, de még inkább lassan öntudatra ébredő lelkét. Nemcsak imádkozott érte, hanem korán imára kulcsolta kicsi kezét és megtanítá őt azokra a kedves imákra, melyeket az ő mély és alázatos hite, az ő lángoló istenszeretete sugallt neki. Beszélt kifogyhatatlan ékesszólással Istenről s az ő szent Fiáról, aki leszállt a jászolba és felment a Kálváriára, hogy megváltson minket. „Tudtam én arról már kiskoromban – írja ő maga Vallomásaiban (I. 11.) –, hogy a mi Urunk Istenünk nagy-alázatosan eljött hozzánk bűnös-gögös emberekhez s megszerezte nekünk az örök élet reménységét.” Beszélt kötelességeinkről a könyörülő Istennel szemben s rámutatott ama nehézségekre, melyeket a romlott természet az istenkeresésben okoz. Kioktatta fiát, mint kell az ébredező indulatokat, a jelentkező hajlamokat erős akarattal lefogni, hogy végromlásba ne sodorjanak.

Hogy Mónika buzgólkodása fiának lelki kiművelésében nem esett hiába, szépen mutatja az a tény, hogy mikor 7–8 éves korában veszélyesen megbetegedett, esdve kérte, hogy őt megkereszteljék. „Emlékszel, Uram, mikor egyszer gyermekkoromban valami belső nyavalya forróságától hirtelen szinte halálra váltam, mekkora lelki éhességgel, mekkora hittel kértem Fiadnak szent keresztségét édesanyámtól és mindnyájunk kegyes anyjától, Egyházadtól?” (I.

11.) A baj azonban elmúlt és a keresztség – elmaradt. Ez kétségkívül Patriciusnak volt műve és Mónika okosabbnak látta nem ellenkezni pogány férjével, hisz heves és érdes természetét még nem szelídítette meg Krisztus tana, példája és kegyelme. A hűséges feleség sok forró imája sem tudta még ezt az ugart felszántani, sem titokban sírt könnyei ezt a sziklás földet porhanyósítani. „Anyám arra törekedett Uram – írja Ágoston –, hogy atyám helyett inkább Te légy atyám. S mivel segítetted, övé lett a győzelem.” (I. 11.)

De megjött az idő, hogy a fiú elhagyja a gyermekszobát és iskolába járjon. Ez a lépés azonban nagy csalódást szerzett a szülőknek: Ágoston nem szerette az iskolát és semmi kedvet sem mutatott a tanuláshoz. Csak a játékra gondolt, hősmeséket szeretett hallgatni s különféle gyermekcsínyekben résztvenni. „Lelkesedtem a mérkőzés büszke babérjáért; csupa fül voltam, ha kalandos mesékkel tömtek s érdeklődésemet még jobban felcsigázták. Meséken hízótt telhetetlen kíváncsiságom hamarosan kigyújtotta bennem a látás vágyát is: a felnőttek multságát, a cirkuszt akartam látni. (I. 10.) Az írás, olvasás, számolás elemi dolgainak tanulása éppoly visszataszító és terhes volt nekem, mint az egész görög nyelv. (I. 13.) Mert „egy meg egy az kettő, kettő meg kettő az négy” – szörnyű unalmas nóta volt nekem, de a fegyveresekkel tele falovon, Trója égésén, vagy éppen Creusa árnyékán ugyan szívesen járattam könnyelmű eszemet.” (I. 13.) Tanítói ezen éppen nem örültek és amit jószóval nem tudtak, azt a vesszővel akarták elérni. „Hozzád fordultam tehát már gyermekésszel, én erősségem és menedémem, Téged hívtalak akadozó nyelvemmel... hogy verést ne kapjak az iskolában.” (I. 9.)

De ez csak egyik hibája volt a gyermek Ágostonnak. Vallomásaiban kíméletlenül leleplezi többi gyarlóságait is, melyek világosan mutatják, mennyire Évának gyermeke volt ő. „Loptam is – írja I. 19. – szüleim éléskamrájából s az asztról. Torkosságból, meg hogy legyen mivel lekenyereznem a gyermekeket, akik csak ilyen áron játszottak velem... E játékokban ostoba elsőségi vágyból gyakran csalással szereztem meg a győzelmet. Pedig társaimban éppen azt nem tűrtem s ha rájöttem, kegyetlenül lelepleztem, amit magam is elkövettem ellenük; ha ellenben engem kaptak csaláson, dühöngtem, de nem engedtem.”

De ne feledjük: a Vallomásokot a bűnbánó Ágoston írta, aki ez írásával is bűnbánatot tartott. Innét van, hogy többet tudunk gyermekkorának hibáiról, mint erényeiről. Pedig voltak erényei is. Vallomásaiból is ki-kicsendül édesanyja iránti bensőséges szeretete és gyermeki ragaszkodása. Nagy kímélettel beszél mindig atyjáról, bár tévedéseit jól ismerte, ami gyermeki tiszteletről tanúskodik szülői iránt. Tanítóiról is mindig a legnagyobb hálával emlékezik meg. S ha később Virgiliust olvasva, sokszor annyira elérzékenyült, hogy sírt, akkor ez gyengéd és mélyérzésű lelket árul el. S ha bűnös élvezeteinek közepette is nagy ürességet érzett és utálatot önmaga iránt, akkor ez ismét csak azt mutatja, hogy lelke mélyén ott élt az erény tisztelete, ami abban is nyilvánult, hogy romlását mindig takarta s nagyon vigyázott jó hírnevére. (III. 1.)

Madaurában

Ágoston elvégezte az ottani iskolát, mely a mi elemi iskolánknak felelt meg. Atyja látva és boldogan tapasztalva, hogy fiában tízalentumos lélek lakik, elhatározta, hogy bármily áldozatok árán is továbbtaníttatja fiát. Így került Ágoston a Tagastetól délre alig másfél kilométernyire fekvő Madaurába, mely, mint a Kr. u. 170 körül virágzó Apuleius platonikus bölcselő tartózkodási helye, még akkor is sok ifjút vonzott iskoláiba, melyekben retorikát, vagyis szónoklatot tanítottak. Ágoston dicsvágya ezzel még csak nagyobbodott, mely pedig már a szülői háznál is valósággal lángolt benne. Mert már otthon is első akart mindenben lenni: tudásban, játékban, csínytevésben egyaránt. Nem tűrt versenytársat, nem bírta elviselni, ha más bármiben is felülmulta. Maga írja le, mennyire hízelgett hiúságának és telhetetlen dicsvágyának, mikor egy versenyszónoklaton ő lett győztes: oly meghatóan ecsetelte Juno fájalmát és

haragját, mikor nem bírta a trójaiakat Itáliától visszatartani, hogy általános tapsvihar követte előadását. (I. 17.)

A mitológia általában nagyon érdekelte. Minden erejét és idejét arra fordította, hogy eszébe tartsa Aeneas bolyongásait, vagy versekben sirassa meg Dido szerelem-öngyilkos halálát (I. 13.) és elszavalja, mint csábította el a bujálkodó Jupiter Danaét az ölébe eresztett aranyesővel. (I. 16.) Hogy ez mily káros hatással volt a testileg gyorsan fejlődő ifjúra, kiből az erkölcstelenségükről hirhedt numidiaiak vére pezsgett, könnyen érthető. Hiszen a mitológia a szabadosság charta magnája, mert mikor az „isteneket” a legperverzebb bűnök hőseiként ünnepli, szabadságlevelet ír a rosszra hajló ember fiának és elaltatja, végre egészen is kiöli benne az anima naturaliter christiana nemesebb indulatait, józanabb törekvéseit. Az alvó oroszlánt így korán keltegette magában Ágoston, a vérében izzó parazsat korán élesztgette. Nem kellett soká keltegetnie: felébredt, talpra ugrott és félelmetesen kezdett ordítózni. A parazs csakhamar lángra kapott és – elégette szép lelkének angyalszárnyait!

Ismét otthon

A veszélyt még csak fokozta az a szomorú körülmény, hogy Patricius nem győzvé az idegen városban való neveltetés költségeit, őt visszahozta házába s ott egy egész éven át szabadjára engedte. Pedig közben Patricius is nagy lépést tett: felvétette magát a hitújoncok közé, Mónikának leírhatlan öröme, aki ebben forró imájának irgalmas meghallgatását látta. De a katechumen Patricius még pogány volt erkölcsi felfogásában. Hízelt apai büszkeségének, hogy fia viszi a fiatalságban a vezérszerepet és serényen építgette nagyravágyásának légvárát. Talán az alexandriai főiskola világhírű tanítómesterének tógájában látta fiát tündökölni, talán a császár, a mindenható uralkodónak fényes környezetében, vagy éppen trónállói között. Ágoston fényes tehetségei feljogosíthatták őt ilyen álmokra. Sokkal nagyobb baj volt azonban ennél, hogy fiának erkölcsi életével mitsem törődött. Pedig a 16 éves ifjút „egészen elborították a felburjánzó testi vágyak s nem volt gyomláló kéz, amely örködött volna fölöttem!” (II. 3.)

Mónika hamar felismerte a veszélyes helyzetet s nem is késett anyai intelmeivel, de ezek „fájdalom, nem tudtak úgy a szívemig hatolni, hogy meg is fogadtam volna őket... Jól emlékszem, négyszem között mekkora aggodalommal óvott, hogy testi bűnt el ne kövessek s különösen más feleségére szemet ne vessek. Akkor mindezt asszonyi szóbeszédnek vettem s resteltem volna törődni vele... Én éppen ellenkezőleg azért iparkodtam gonoszabb lenni, hogy társaim le ne nézzenek... Ilyen társakkal forogtam ama Babilon utcáin s fetrengtem sarában, mintha illatos víz vagy drága balzsam lett volna”. (II. 3.)

E rossz társaságban követi el azt a gyümölcslopást, melyről Vallomásaiban megemlékezik. „Terméssel szakadásig megrakott körtefa állott szőlőnk közelében. Körtéi sem szépek, sem kiváló jóízűek nem voltak. Rendetlen szokásunk szerint késő éjig játszottunk a tereken, azután nevetlen suhancok módjára kimentünk levetni és ellopni a gyümölcsöt. Rengeteg sokat elvittünk, csak keveset ettünk belőlük, inkább elszórtuk. Jó lesz a sertéseknek. Éppen csakhogy az a gyönyörűségünk meglegyen, hogy tilalmas dolgot cselekedtünk.” (II. 4.)

Karthagóban

Mónika vérző szívvel nézte fiának romlását s azért maga is helyeselte Patricius szándékát, aki Ágostont Karthagóba akarta küldeni tanulmányainak folytatására, „mert úgy vélekedett, hogy rendszeres tudományos kiképzésem nemcsak semmi akadálya, hanem segítségem lesz hozzád térésemnek”. (II. 3.) A szűk jövedelmű Patriciusnak segítségére küldte az isteni Gondviselés Romaniánt, Tagaste leggazdagabb emberét, aki felajánlotta a nagy reményekre jogosító ifjúnak karthagói házat lakásul. Így kerül Ágoston 370-ben Karthagóba, mely akkor

gócpontja volt az afrikai műveltségnek, de egyúttal lerakodóhelye minden erkölcsi romlásnak. „Megérkeztem Karthagóba – írja önmaga – s körülrajzolt engem a züllött szerelmek raja minden oldalról.” (III. 1.) Hogy mily veszélyt jelentett ez Ágostonra, kiben már a szülői háznál kezdé a romlott természet fekete szárnyait bontogatni, szomorúan mutatta az a szellemi és erkölcsi süllyedés, melynek rövid idő múlva áldozatul esett. Ékesszólásával itt is hamar feltűnt. Sikerei tűzként égették természetes nagyravágyását. De a pokoli tüzet még inkább élesztgették a romlott társak, akik hízelgéseikkel a külső tisztességre még sokat adó Ágostont lassan annyira be tudták hálózni, hogy sokban velük tartott, bár nemes lelke megundorodott a „felforgatók” szellemétől, amikor például védtelen emberek együgyűsége ellen támadtak s szentelen gúnyolódással minden ok nélkül zavarba hozták őket, hogy gonosz kedvüket legeltessék rajtuk”. (III. 3.)

Még nagyobb veszélyt jelentett a lobbanékony Ágostonra a színház. A színpadon mindazt megvalósítva látta, ami szívében lángolt. „Rabja lettem a színháznak is – írja – hisz az előadásokban ráismertem saját züllött életemre.” (III. 2.)

A láng, melyet nap-nap után szított magában, magasan felcsapott és – elégette szárnyait. A magasröplésre teremtett lélek alábukott, bele a testiség mocsarába. Még alig 17 éves, mikor bűnös viszonyt kezd egy odavaló leánnyal, kinek nevét, származását azonban nem ismerjük. A szenvedély aranyláncot mutatott neki, mellyel magához láncolja azt, kit oly szenvedélyesen szeretett; de e lánc – rablánc lett, melynek súlyát és szégyenét 17 éven át hordta anélkül, hogy egy pillanatig is boldognak érezte volna magát. „Mert mikor szerelmem viszonzást lelt s bilincs lett az élvezetből s én boldogan szedtem magamra e gyalázatos bilincseket, a féltékenység vasvesszejének égető ütései, a folytonos gyanakvás, aggodalom, a sok harag és civódás igen megkínóztak.” (III. 1.) 372-ben megszületik a bűnös szerelem gyermeke, akit apja Adeodatusnak, Istentől adottnak nevezett el.

Mónika bizonyára szomorúan hallotta a reá nézve szomorú hírt, de nem kellett magának szemrehányást tennie, mert tekintve Ágoston szenvedélyességét, bizonyára nem tudta volna ezt megakadályozni, még ha Karthagóban élt volna is vele. Pedig volt szomorúsága otthon is: férjét elragadta tőle a halál s az özvegyi fátyol három árváról való gondoskodást jelentett számára.¹ Egyetlen vigasztalása e szomorú megpróbáltatásban Patricius őszinte megtérése és megkeresztelkedése volt. Tizenhétévi buzgó imájának jutalmát látta ebben és azért a gondteljes özvegynek keserű könnyei az apostolnő édes könnyeivel vegyültek össze Patricius sírja fölött.

Ágostont megrendítette atyjának halála, főleg mert tanulmányainak folytatását így veszélyeztetve látta, de életmódjára nem gyakorolt javító hatást. A lejtőn lefelé vezet az út. „Annyira vetemedtem, – vallja bűnbánóan –, hogy templomod falai között, ünnepélyes istentisztelet alatt is érzéki vágyak foglalkoztattak.” (III. 3.) Ekkor olvassa Cicero Hortensius-át, mely nagy hatással volt reá. „Egész lelkivilágomat megváltoztatta, imádságomat feléd irányította, Uram s új vágyakat, új célokat adott nekem. Gyarlónak láttam egyszerre minden hiú törekvést s hihetetlenül tüzes vágyakozás gyulladt ki bennem a bölcsesség örök alapjai után.” (III. 4.) E jó hangulatban gondolt először a Szentírásra. De mily csalódás volt annak olvasása számára! A cicerói ékesszólásért rajongó ifjút ez az egyszerű könyv nem hatotta meg. „Akkor úgy láttam, hogy a Szentírást Cicero nagyszerű könyvével egy napon említeni sem lehet. Tudós gőgömnek nem tetszett benne a szerénység, viszont értelmem nem tudott behatolni mélységeibe.” (III. 5.) Nem pusztán emberi mű az, sőt elsősorban nem is emberi, hanem isteni

¹ Az elsőszülött Ágostont Navigius, ezt Perpetua követte. Navigius úgy látszik édesanyja szelíd természetét örökölte „kinek sem bátyja viharos életében, sem bűnbánatában s magasröptű lelkületében nem volt része”. (Bougaud.) Három gyermeknek volt atyja: Patriciusnak, aki a hippói egyház alszerpapja volt és két leánnyal, akik felvették a fátyolt. – Perpetua gyermektelen házasság után korán özvegyiségre jutott és Ágostonhoz vonult vissza s nála is maradt felszenteltetéséig, mert Ágoston „e pillanattól fogva – írja Possidius – nem tűrt meg nőt házában, még nővérét sem”. Ekkor fátyolt vett fel és főnöknője lett az Ágoston által alapított kolostornak, melyet erényeinek illatával töltött be. Szent Ágoston őt mindig „szent” névvel tiszteli meg. „Emlékét és Navigiusét Rómában és másutt egyes oltárok őrizték és örökítik ma is”. (Bougaud 64.)

alkotás. Isten szól benne a lélekhez, nem hogy gyönyörködtesse, hanem hogy kiemelje porból, sárból, mulandóságból és felvezesse a Sinaira, fel a Táborhegy csúcsára s ott beszéljen hozzá nem emberek tudásáról, hanem Istennek szeretetéről és fenségéről, melyet a véges emberi elme nem bír felfogni, hanem leborulva imádni köteles. Lelkeknek, kikre a tévely csillagatlan éjszakája borul s akik nem akarnak abból kijönni, mert szenvedélyeiknek kedvezőbb a sötétség, mint a világosság, ily lelkekre a Szentírás egy hét pecséttel lepecsételt könyv, melyet még felnyitni sem bírnak, annál kevésbé olvasni és legkevésbé megérteni. Ágostoné pedig ilyen volt. Az a lángelme, melyet Isten benne meggyújtott, hogy az egész emberiségnek világítson nem évszázadokon, hanem évezredekén át, Istentől elfordulva elsötétült s a legnevetségesebb tévedéseknek hódolt be. Az az Ágoston, aki 20 éves korában mester nélkül olvasta és teljességében meg is értette Aristotelesnek a tíz kategóriáról szóló művét (IV. I6.), most a manicheizmus esztelenségeit vallotta a megváltó igazságnak.

Mani tévtanát követi

A manicheizmus néven ismert tévtan szerzője Mani, aki a III. század elején született Ekbatanában és 12 éves korában kapta azokat a kinyilatkoztatásokat a napistentől, melyekből lassan vallási rendszer alakult ki. Ennek alaptana a dualizmus, vagyis hogy két egyenlően örök, önmagától való lény van, amelyek közül az egyik jó (világosság, lélek), a másik rossz (sötétség, anyag). Ellentétes természetüknél fogva állandó küzdelemben állnak egymással. A világ és az ember a kettőnek összekeveredéséből jött létre. A sötétség szellemei ugyanis a világosság elleni harcukban bizonyos részeket magukhoz ragadtak a világosságból s ezeket a gonosz anyagba zárták. Ez az emberben a lélek, mely tehát a jó szellemnek, istenségnek egy része. Ennek a jószellem-résznek felszabadítása a gonosz testből – a megváltás, mely azáltal megy végbe, hogy az ember tudatára ébred a jó és rossz közötti ellentétnek, mely úgy benne, mint az egész természetben megtalálható. Ez a tudat akkor, mikor az első ember megszegte a rossz szellemtől neki adott törvényt, még élénk volt, lassan azonban elhomályosult. Ezért jött el Krisztus a napból, hogy az embert újból isteni lényének tudatára hozza. Ez a Krisztus csak látszólagos testet vett fel, azért Mani semmit sem tart abból, ami Krisztus születése és halála közt történt. A felvilágosítást az ígért Vigasztaló fejezte be és ez maga Mani. Miután minden anyag rossz, elvetette a szentségeket is és tagadta a test feltámadását. Erkölcstana három pecsét tesz az emberre: a szájra, tiltva a hús, bor, tej és tojás élvezetét, valamint a Mani elleni beszédet; a kezekre, tiltva az állatok megölését, a növények és gyümölcsök leszedését; végre az ágyékra, tiltva a házasságot, vagy legalább is gyermekek nemzését. Miután e tilalmak, kivált az utolsó, az eretnokség fennmaradását lehetetlenné tették volna, két osztályra osztotta követőit: a hallgatók és választottak osztályára. Amazok ehettek gyümölcsöt és egyéb növényeket, húst azonban nem és házasságot is köthettek, de gyermeket ők sem nevelhettek. A választottakat szigorúan kötelezte a három pecsét, minek fejében az a kiváltságuk volt, hogy a növények élvezése által a bennük elzárt szellemrészeket felszabadíthatták: minél többet ettek, annál több szellemet, vagyis istenséget szabadítottak fel és hírtettek, hogy némelyek csupa vallásos buzgóságból holtra ették magukat. Minthogy azonban a növényeket ők sem szakíthatták le, azért ezt helyettük a hallgatók tették; jutalmuk abban állott, hogy a választottak feláldozták őket a növényzedéssel elkövetett bűnök alól. Idegeneknek, kik nem tartoztak a szektához, nem volt szabad ételt vagy italt adni, mert ezzel a szellemrészeket csak még jobban bebörtönözte volna az adakozó az anyagba.

Mani tehát a perzsa vallás nevetségés tanait meghamisított kereszténységgel eresztette fel s így egy ellenmondásokkal teli rendszert hozott létre. Jól nevezi *Feszler* a manicheizmust a „megoldhatatlan ellentétek, a restség és szeretetlenség vallásának”. (Kirchenlexikon 1893. VIII. 611.) Szinte érthetetlen, hogy hogyan tudott a legszigorúbb büntetések ellenére is – jószágelkobzás és fejvesztés – csaknem három századon át fennállani. S még érthetlenebb,

hogy hogyan tudott ez a zagyva koholmány, mely minden szellemesség és szépség nélkül szükölködik, oly nagy elmét is hatalmába keríteni, mint amilyen Ágostoné volt. „Lassan, szinte észrevétlenül mindig jobban belegabalyodtam a manicheus ostobaságokba. Már azt is elhittem, hogy a füge is meg nevelőanyja, a fa is tejkönnyekkel gyászolják egymástól elszakadásukat. Ha pedig valamely szent ember – választott – a nem saját, hanem más bűnös kezével szakított fűgét megeszi és megemeszti, valahányszor imádság közben sóhajt, angyalokat, sőt istenparányokat lehel ki magából.” (III. 10.)

Tagastéban tanít

Négy évig tartó tanulmányok után Ágoston 375-ben visszatér szülővárosába és ott ékesszólástant tanít. Híre megelőzte s így hamarosan tekintélyes tanulószereg vette körül. Sok bámulója, sok tisztelője, sok barátja, szerető, hű barátja volt s ő mégis szegénynek, mert boldogtalannak érezte magát. Ó a lelket nem lehet áltatni s nem végképp elaltatni! Idegennek érzi magát e földön, visszasírja hazáját: Isten országát, a mennyországot. Elvesztette a paradicsomot, de nem isteni származását. Nemesi oklevele nem pergamentre van írva, hanem lángbetűkkel beléje jegyezve. Istentől ered és csak Isten tudja boldogítani. Épített piramisokat és Akropolist, emelt függő kerteket és a világ csodái közé sorolt templomokat, írt könyvtárakat hieroglifekkel és szerzett ékírással 220,000 soros hőskölteményt, harcolt véres csatákat, ült dicső diadalokat aranyból vert diadalkocsikon, faragott milői Vénusokat és belvederei Apollókat, vert finom csipkét cérnából és alabastromból, mint a Tutankhamen fáraónak napjainkban kiásott tróntermében talált alabastromvázákon látni: szóval csinált kultúrát, méreteiben gigászi, tartalmában értékes kultúrát, – de mindez nem bírta honvágyát elcsitítani. Minél inkább töltözött ezekkel, annál több után vágyódott. Amikor pedig a testi élvezetekre adta magát, egyenesen sorvadni kezdett s úgy érezte, hogy minél többet élvez belőlük, annál üresebbé válik... Ágoston mindkettőt megpróbálta. Első volt a tudomány csarnokaiban, ahol lelke teleivódott a legnagyobb lángelmék gondolataival, másrészt ékesszólásával ritka népszerűséget szerzett magának s nem egyszer gyönyörködött őt ünneplő tapsviharban. Aztán kivette részét a testi élvezetekből is. Korán, nagyon korán kezdte szürcsölni e mérges nektárt, hamar megmámorosodott tőle és – fenéig ürítette. Éveken át tartott e mámor, mely nem engedte, hogy bűnbánóan letegye azt a méregpoharat. S mind eme gyönyörök mégis üresen hagyták a lelkét: amit később vallott, azt már élvezés közben is érezte, hogy nyughatatlan a mi lelkünk, míg csak Istenben meg nem pihenhet! Ágoston azonban még távol bolyongott a lelki béke eme szent földjétől. Még a pusztában tartott, mint valamikor a választott nép. Előbb még meg kellett tisztulnia – sarui sárosak voltak – hisz' mocsárban gázolt hosszú éveken át. De ezalatt valaki naponként imádkozott érte. Valaki naponként kérlelte érte Istent, forró könnyekkel kérlelte: édesanyja. Vajon hiábavaló lesz-e az édesanyának imája? Vajon hiába fognak-e könnyei folyni? Vajon Hagar kimerítette-e teljesen a mennyei Atyának irgalmasságát? Mónika mély hite s az abból táplálkozó szilárd reménye egyre azt súgta neki, hogy ez lehetetlen. És nem csalódott reményében.

A viszontlátás korántsem volt örömdetes. Fiának erkölcsi bukásánál is mérhetetlenül jobban fájt az ő hívő lelkének az, hogy elszakadt Krisztustól és az eretnekekhez csatlakozott. S amikor sem szép szó, sem könnyes kérések nem értek célt nála, Mónika hősi tette határozta el magát: kizárta házából Ágostont! Az evangélium kemény szava, hogy aki övéit jobban szereti Krisztusnál, nem méltó öhozzá, acélozta meg különben gyengéden és hevesen szerető anyaszívét e hősi elhatározás megvalósítására. A házból való kizárás természetesen nem jelentette a szívből való kizárást is. Ellenkezőleg. Anyai szeretete még csak erősebb lett benne, hisz' párosult a Krisztust szerető hívőnek aggódó szeretetével, mellyel fiának tévelygését nézte.

Ágoston szerető szívét fájdalmasan érintette anyjának ez elhatározása, de az említett mámor, a bűn narkózisa még sokkal erősebb volt, hogysen őt hasonló hősi elhatározásra tudta volna bírni. Romanian újból felajánlotta neki házát és Ágoston elfogadta a vendégszeretetet. Hogy mily meggyőző erővel tudott beszélni és mily rajongó híve volt a manicheizmusnak, mutatja az a szomorú tény, hogy Romanian is manicheussá lett rövid idő múlva és fia, Licentius is ezen az úton volt. Hozzájuk csatlakozott Alypius, egy igen tekintélyes család fiatal sarja. Ágoston annyira lelkesedett tévedéséért, hogy nem is gondolt jogi tudásának értékesítésére szülővárosában. Nem az igazságosságnak, hanem az igazságnak akart apostola lenni.

De az irgalmas Isten sem szűnt meg megtérésének útját előkészíteni. A rajongó térítőnek sikereit s az ezek fölötti örömeit megkeserítette egy gyengéden szeretett barátjának hirtelen halálával. Nevét nem ismerjük, csak azt tudjuk, hogy játszótársa volt Ágostonnak s hogy ez őt a legbensőbb szeretettel szerette. Ez a szeretet még mélyebb gyökeret vert Ágoston szívében, midőn visszatérve Karthagóból tanítómesterévé lett az ékesszólásban. Az állandó érintkezés és Ágoston meggyőző beszéde itt is hamar megtermette gyümölcseit: a tanítvány, aki különben az egyház hitújoncai közé tartozott, átpártolt mesterének tévhitére! Egy év múlt el így, Ágostonra édes örömök esztendeje, mikor hirtelenül beteg lett barátja. Az orvosok tanácstalanul álltak ágyánál. Övéi megkereszteltették hát, amit Ágoston közömbösen nézett végig, hisz' az ő szemében ez nem volt szentség, hanem csak üres ceremónia. A beteg állapota jobbra fordult és egyre javult. Mikor már beszélhetett is, Ágoston az ő megkereszteltetése fölött élcelődni kezdett. De a beteg elfordult tőle és határozott nyíltsággal kijelenté, hogy ha barátja óhajt maradni, ily istenkáromló beszédekkel fel kell hagynia. Ágoston kínos zavarral hallgatta e rendreutasítást. Sokkal jobban szerette a beteget, semhogy tovább zaklatta volna neki nem tetsző beszédekkel; lelkében azonban el volt határozva, ha majd teljesen helyreáll egészsége, visszahódítja őt a manicheizmusnak. Azonban ember tervez, Isten végez. Mire Ágoston visszatért egy kisebb útról, barátjának lelke a keresztségi ártatlanság fehér köntösében elröpült e földről, mérhetlen szomorúságára Ágostonnak, ki őt oly szenvedélyesen szerette. Vallomásaiban olvassuk e mély fájdalom örökszép, megható megnyilatkozását, a szenvedélynek finom lélektani boncolását azokkal az okos megfigyelésekkel, melyekre csak a kegyelem képesít és azokkal az üdvös jótanácsokkal, melyek mindnyájunknak szólnak, kik, mint Évának gyermekei, ama szenvedélyeknek csíráit magunkban hordozzuk. „Szörnyű fájdalom sötétsége borult lelkemre – írja. – Minden, de minden a halálra emlékeztetett. Minden, amink egykor közös volt, kínzó szenvedést okozott. Szemem mindenhol őt kutatta, követte, de sehol meg nem kaphatta. Gyűlölettel fordultam el az élettől, mert ő nem volt... Egyedül könnyeimben vigasztalódtam... Szerencsétlen voltam, aminthogy minden lélek szerencsétlen, ha múltó dolgokhoz kötözködik. Mert a válás ezeknek szakadás, érzésük boldogtalanság, s ez az egész nyomorúság bennük rejtezt, mielőtt még a veszteség érte volna őket... Halálosan untam az életet s mégis félttem a haláltól... Gyönyörűen mondta valaki, hogy barátja 'lelkének fele'. Én is úgy éreztem; lelkem az övével egybeforrva egy lélek volt két testben. S talán azért irtóztam tovább élni, mert nem akartam féléletet; s azért félttem meghalni, nehogy, akit annyira szerettem, velem és bennem egészen meghaljon”. (IV. 4. 6.)

Amíg Ágoston korán elhunyt barátját siratta, sírt viszont érte édesanyja is. Ő is halottat siratott, lelkileg halott fiát. És mégis mily mások voltak ezek a különben keserű könnyek, mint Ágoston könnyei: enyhülést szereztek az anyai szívnek és mint jótékony balzsam hatottak a lelkére, míg Ágostonét marták és emésztették. Csakhogy Mónika nemcsak sírt, hanem sokat-sokat imádkozott is. S ez a siránkozó ima és imádkozó siránkozás szíven találta az örök Irgalmat s megadta neki, amit sírva kért tőle. Most még csak – álomban. Mintha nem akarta volna Isten egyszerre a teljes fényárba állítani: előbb álomban mutatott neki biztató képet. Úgy látta álmában, hogy egy hosszú, keskeny deszkán áll, szomorúan, sírva. Ekkor egy ifjú jött feléje, kinek csupa fény volt a ruhája; kedvesen reámosolygott és kérdé, miért mindig oly szomorú! S

amikor megmondta ennek okát, az ifjú megvigasztalta s azt mondta, hogy nézzen csak fel, ahol ő áll, ott áll a fia is. Mire felemelte tekintetét s íme! Ágoston ott állt mellette a keskeny deszkán.

Mónika örömmel ébredt fel és örömmel mondta el Ágostonnak az ő álmát, aki rögtön kész volt annak megfejtésével: anyja is követni fogja az ő vallási nézeteit. De Mónika is rögtön kész volt a cáfolattal. „Nem, nem! – felelé élénken – nem az mondatott nekem: Ahol ő áll, ott fogsz te is állni, hanem megfordítva: Ahol te állsz, ott fog ő is állni!”

Ágostonra nagy hatással volt nem annyira az álom, mint anyjának gyors és biztos magyarázata. (III. 11.) Mónika szíve is édesen jóleső bizalommal telt el ez álom után s e bízó örömeinek hatása alatt újból házába fogadta fiát. A Szentírásban magasztalt „erős asszony” volt ő, aki a hívőnek szigorát szépen tudta az anyának szeretetével összepárosítani. S miként a vándor, amikor először pillantja meg messzi távolból szülőhelyét, melyet elérni akar, örömmel gyorsítja meg lépteit, hogy azt minél előbb el is érje, éppúgy Mónika megkettőzte imáit, alamizsnáit s egyéb önmegtágadásait, csakhogy minél előbb kiesdje fia számára a megtérés nagy kegyelmét. S nem érve be a maga imáival, mindenkit, akit buzgó hívőnek ismert, megkért, hogy őt imasegítségével támogassa.

Ekkor történt, hogy egy idegen püspök érkezett Tagastéba. Alig szerzett erről tudomást Mónika, máris elhatározta, hogy felkeresi őt és megkéri, beszéljen Ágostonnal, győzze őt meg végzetes tévedéséről s terelje vissza az eltévedt juhocskát a krisztusi akolba. Az elhatározást gyorsan tett követte. A püspök azonban nem vállalkozott e térítési munkára. Lehet, hogy ismerte Ágostont; hallott az ő tüneményes tehetségéről, szónoki sikereiről s mint jó lélekismerő tudta, hogy öntelt lélek alkalmatlan a krisztusi igazság befogadására, mert „*Isten a kevélynek ellenáll*”. (Jak 4,6.)

„Hagyd ott egyelőre – mondotta. – Imádkozzál érette az Úrhoz. Kutatásai révén majd maga is megismeri, mi és milyen gonosz dolog az az eretnokség!” (III. 12.) Mónikát azonban ez nem nyugtatta meg s azért tovább könyörgött a püspöknek, hogy beszéljen fiával. De amaz hajthatatlan maradt. „Menj innen – szólt határozott hangon. – Lelkedre mondom, lehetetlen, hogy ennyi könny magzatja elpusztuljon!” (III. 12.) Mónika engedett. A kemény szó lágy zeneként hangzott a lelkében, mintha az égből jött volna. Sokszor ismételtgeté a neki oly drága szavakat: Ily könnyek gyermeke nem veszhet el! S mindig úgy érezte, mintha erő és öröm áradna ki belőlük.

Karthagóban

Ágoston lelkére halotti lepelként borult szeretett barátjának halála. Hogy a búskomorság meg ne ölje, elhatározta, hogy Karthagóba teszi át lakhelyét. Ezt az elhatározást nagyratörése is sugallta. Szülővárosa neki szűknek bizonyult. Ketrecnek érezte az ő saslelke, ahol nem röppülhet kedve szerint. Romanian, bármennyire fájlalta Ágoston távozását, mert abban ő a város nagy veszteségét látta, mégis felajánlotta neki újból karthagói házát lakásul.

Ágoston itt is ékesszólást tanított és ugyanoly kedvelt tanár volt, mint Tagastéban. Az új környezetben újjáéledt ő maga is. Tanítványaiiban jóbarátokat is bírt, annál is inkább, mert nagy szelleme, mint az óriás mágnes az apró vasszilánkokat, ellenállhatatlanul magához vonzotta őket és szuggesztív erejével magához hasonlókká is tette őket.

Ily sikerek azonban nem elégítették ki Ágoston mérhetlen dicsvágyát. Ő a nagy arénák tapsviharát szomjúhozta, ahol nem néhány tudományra szomjas ifjú, hanem egész Karthago tapsol neki. Még távol járt attól, aki azt mondotta: „*Tanuljatok tőlem, mert alázatos szívű vagyok*”. Vindician proconsul épp akkor hirdetett nagy költői versenyt. Ágoston rögtön elhatározta magában, hogy résztvesz benne, sőt annyira szívén viselte ez újabb szereplésének sikerét, hogy még egy kuruzslónak ördögi közbenjárásától sem riadt volna vissza, ha az egy, az ördögnek feláldozandó állat leölése nélkül megtörténhetett volna; de ezt az ő manicheista

hitvallása szigorúan tiltotta. Főlöszleges is volt volna: Ágoston messze túlszárnyalta versenytársait és Vindician, aki maga is tudós orvos hírében állott, sajátkezűleg tette fejére a győzelmi babérkoszorút. Vindician ezután is különös figyelemmel volt Ágoston iránt s az ő befolyásának volt eredménye, hogy Ágoston teljesen kiábrándult a csillagjóslásból, melynek eddig vakon hódolt. Az emberi jóslásban ezután is hitt, aminthogy a jövő mindig érdekelte, sőt izgatta az embert. Mindig szerette volna azt a sűrű fátyolt, mely a jövőt eltakarja, felemelni. Ez az emésztő vágya állította a delfii jósdát, ez írta a szibillakönyveket s ez renndezi napjainkban is az okkultizmus és a spiritizmus idegbontó kísérletezéseit. A XX. század gyermeke nem éri be a soktudással, melyet tagadhatatlanul szerzett: mindentudó szeretne lenni. Pedig „kimérte Isten a tudás határait” s az emberi szemhatáron túl kezdődik még csak a végtelennek birodalma, melybe halandó bele nem tekinthet. A józan ész mindig be fogja látni, hogy a mindentudó Isten végtelen irgalmának műve az, hogy elfödi előlünk a jövőt. Ne akarjuk tehát a jelenben már a jövőt is tudni. Minden nap tovább göngyölíti a jövő titokzatos fátyolát és a halál órájában teljesen legördül, s a lélek, mely addig a szemhatár szűk kereteibe volt beszorítva, meglátja a végtelenséget s beleáll az örökkévalóságba.

Karthagói tartózkodása alatt írta a szépről és arányosról szóló értekezését, melyet a különben személyesen nem ismert Hierius szónoknak ajánlott, ezzel is akarván figyelmét magára fordítani. Az értekezés – sajnos – nyomtalanul elveszett s 20 év múlva maga Ágoston sem tudta, hová lett és hogyan tűnt el. (IV. 13, 14, 15.) Különben csendes egyhangúságban teltek napjai. Lelkében azonban nem volt csend. Ott állandóan a nagy kérdések viharai dúltak és nem volt, aki neki ezekre kielégítő választ adott vagy adhatott volna. Afrikának ezidőben nem volt sem Tertullianja, sem Origenese, sem Cypriánja. De szerencsére a manicheizmus szóvivői sem voltak kiválók, sőt napirenden levő botrányok mindjobban meggyőzték Ágostont, hogy az általuk hirdetett szigorú megtartóztatások csak papíron vannak meg, az életben mindenben épp az ellenkezője. Egyedüli reménysége egy Faustus nevű manicheus püspök volt még, akinek tudásáról és életszentségéről csodás dolgokat hallott s épp azért oly tekintélynek tisztelte, aki a lelkében viharzó kérdésekre meg fogja tudni adni a másoktól hiába várt feleletet.

A várva-várt találkozás Ágostonra üdvös csalódással végződött. Faustust „igen jómodorú, simanyelvű embernek” találta, s bár élvezte „előadása lendületét és elevenségét, kifejezéseinek szabatoságát és könnyedségét”, mégis hamar „kitapasztalta, hogy járatlan a szabad tudományokban”, amit különben ő maga is bevallott Ágostonnak. De ezzel nagy lökést is adott annak a kijózanodási folyamatnak, mely Ágoston lelkében már régebben megindult, amikor „temérdek bölcséleti könyvet olvasva egyet-mást ebből egybevetett a szószátyár manicheus-mesékkal” s úgy találta, hogy azok a bölcselők legalább iparkodtak a természet rejtelmeibe behatolni, míg a manicheusok ostoba mesékkal tartották követőiket. (V. 3, 5, 6, 7.)

Rómába!

A nagy csalódás az igazság után sóvárgó Ágostont más irányba terelte. Karthago elvesztette előtte minden vonzerejét. Az a rossz szellem, mely az ifjúságában élt és nap-nap után csúnya botrányokban nyilatkozott meg, a mindig nemesen érző és gondolkodó Ágostont szinte elkésérítette. (V. 8.) Ehhez járult barátainak, Alypius, Nebridius és Marcian folytonos unszolása, hogy menjen el Rómába, a világ fővárosába, ahol tág tere lesz nagy szellemének az érvényesülésre. Ágoston el is határozta magát a római útra, amiről valamiképpen Mónika is tudomást szerzett. Rögtön Karthagóban termett és kérlelte, hogy szándékáról tegyen le. Ágoston azonban nem engedett az anyai kérésnek és cselhez folyamodott. Úgy viselkedett, mintha letett volna szándékáról, titokban azonban megtett minden előkészületet az elutazáshoz. Mikor pedig a hajó is horgonyt vetett a kikötőben, azt mondta Mónikának, hogy egy elutazó barátját kell arra elkísérnie. Mónika elhitte és az ő ajánlatára egy Szent Cypriánnak szentelt közeli kápolnába

ment, míg Ágoston csónakba ült, hogy a hajót elérje. Forró imában és forró könnyek ontásában töltötte el az aggódo anya az egész éjszakát, minden pillanatban fia visszatérését várva. De nem tért vissza. Az éj leszálltával kedvező szél támadt s a hajó éjfélkor elvitorlázott Itália felé. Mónika hite és rendíthetetlen bizalma az isteni Gondviselés iránt elcsitította túlárado fájdalmát és visszatért Tagastéba. Isten fájdalomból sző örömet, elválásból tartós együttléte; keserű könnyekből ő édes örömkönnyeket s a fájdalom sóhajaiból jubiláló himnuszokat tud csinálni. Még kedves szolgálóinak kérését sem teljesíti, mikor nem jót kérnek tőle. Vagy jó volt volna-e, ha Ágoston tovább is Karthagóban marad? Csak Isten ismeri a feltételes jövőt. Csak ő tudja, vált volna-e a manicheus retorából az egyházat minden időben megvilágító szentatya akkor is, ha megmarad Karthagóban. Kétségtelen, hogy Isten ezt is megtehetné volna s ha kellett volna, csodálatos módon is megtéríthette volna ezt az eltévedt lelket. De Isten nem nyúl rendkívüli eszközökhöz, amíg természetes úton-módon is elérheti célját. Kiemeli tehát Ágostont a bűn fészkekből s bár ez még magával viszi büntársát és fiát is, mégis más, az ő megtérésének kedvezőbb környezetbe állítja, hogy végre megnyissa lelkét a kegyelem éltető sugarainak. Éj volt, sötét éjfél, mikor Ágoston elindult, de órák múlva fényes nappal lett a tenger fölött, amelyen Ágoston Rómába hajózott. Sötétség borult az ő lelkére is, de rövid évek múlva végre megvilágította azt a lumen Christi. Ezért kellett Mónikának sírnia s az elválás fájdalmát elszenvednie. S ő úgy érezte, hogy az Istent szeretőknak minden javukra szolgál.

Rómában. 383

Róma még nagyrészt a régi pogány világváros volt. Nagy Konstantin nem tudta pogány jellegét megszüntetni, bár sokat tett ez irányban. Ha nem tette volna át székét a róla elnevezett Konstantinápolyba, bizonyára hamarabb öltött volna Róma keresztény képet. Így azonban még mindig álltak a pogány templomok, száznál is több, és a városi tanácsban is még tekintélyes számban volt a pogányság képviselve, amely örömmámorban úszott, mikor a hitehagyott Julián lépett a trónra azzal a bevallott elhatározással, hogy az egész vonalon visszaállítja a régi rendet. Megújult ez az ő öröme az ariánus Valens alatt is, aki a birodalom keleti részében a Deciuséhoz hasonló kegyetlenséggel üldözte az igazhitű keresztényeket. Az egyházat gondviselő Úr azonban mindkettőt hamarosan maga elé szólította és Gratianban Nagy Konstantinhoz hasonló védelmezőt adott híveinek. Gratian mindjárt azzal tett hitvallást, hogy nem vette fel a Pontifex Maximus címet és a város védőistennőjének, Victoriának oltárát és szobrát eltávolíttatta a szenátus nagyterméből. Egy további rendelkezésével megszüntette a pogány papság és a Vesta-szüzek összes kiváltságait, javaikat pedig az államkincstárnak ítélte oda. Kelet császárává Theodosiust tette, aki, mint hithű katolikus, halálos csapást mért az egyre jobban elhatalmasodó arianizmusra. A 381-ben tartott konstantinápolyi zsinat határozatainak megvalósulásában is jelentékeny része volt Gratiánnak.

Ilyen volt Róma, mikor Ágoston 383-ban odaérkezett. A katakombákból alig feljött egyház gyönyörű jeleit adá annak az új életnek és isteni életerőnek, melyet isteni alapítójától kapott nászajándékképpen. Már álltak a Szent Péterről, Pálról, Kelemenről, Lőrincről, Ágnesről s a szent keresztről nevezett bazilikák. A Krisztus oltáráról lecsurgó vér meghihlette a lelkeket. Napirenden voltak előkelő családok megtérése. A Scipiók és Grachusok fényes márványpalotáiból kórházak lettek, melyekben patríciusai sarjak szolgálták ki a szenvedő betegeket. Péter székében a tudós és szentéletű Damazus pápa ült, akinek hívó szavára épp akkor (374) sereglettek össze az egész világról az egyháznak püspökei, minden ékesszólásnál értékesebb bizonyítékát adván ezzel annak, hogy Jézus Krisztus nem csupán egy nép és nemzet számára alapította egyházát, hanem világegyházat alapított az egész emberiség számára. Damazus monumentális építkezésekkel is öröközte meg nevét, több templomot építve, a régieket megújítva, nagyobbítva és falfestményekkel ékesítve. A katakombákról sem feledkezett

meg és Dionysius mester alig győzte a pápa által megfogalmazott megható síriratokat kőbe vésní. Udvarában élt a nagy Szent Jeromos, akivel a Szentírás Vulgata-fordítását átjavíttatta.

Ágoston tehát lelket emelő újjászületést láthatott, mikor Rómába ért. Az a siralmas romlás, az a szomorú lelki lezüllesztés, melybe a pogány vallás az emberiséget sodorta, igen sok emberben mély sóvárgást keltett egy szebb élet, egy tisztultabb légkör után. Akiket nem vakítottak el csúnya szenvedélyek végképpen, akiket nem láncoltak rang és jólét rabláncjai a pogány oltárokhoz, szent örömmel üdvözölték az egyházban megszabadítójukat e megalázó rabságból. De Ágoston – sajnos – még nem tartozott ezek közé. A testiség bilincseit magával hozta hazájából és értelme még nem tudott, de nem is akart a tévely békóiból kibontakozni. Rómában is egy manicheusnál szállt meg, sőt most már a kiválasztottakhoz tartozott ő is. (V. 10.) A bizalmasabb érintkezés azonban a beavatottakkal végre kinyitotta szemét. „Ágoston tisztán láthatta, amit Karthagóban sejtett: a legutálatosabb erkölcstelenséget, a legbotránnyosabb tivornyákat, azt a romlottságot, mely a hittitokba való fokozatos beavatással és méltósággal egyaránt növekedett. De leginkább az nyitotta meg Ágoston szemét, hogy e romlottság a mester legtitkosabb tanításainak volt következménye s az ő legbizalmasabb oktatásai által volt igazolva.” (Bougaud 175.) Nemes lelke felháborodva fordult el ettől, de még nem volt elég tiszta és erős, hogy odafordult volna Krisztushoz. Megfejtetlen nehézségek gyötörték még mindig, főleg a rossznak természetét és eredetét illetőleg. Így történt, hogy középútra vélt rátalálni az akadémikusok tanában: mindenek kételkedni, mert az igazságot nem lehet biztosan megismerni. Még súlyos megbetegedése sem térítette észre. Pedig közeli végét érezte már. „A láz folyton fokozódott – írja V. 9. – s már-már indulnom kellett az örök halálba s még ebben a nagy veszedelemben sem kívánkoztam szent keresztséged után. Gyermekkoromban jobb voltam, mert akkor sürgetve kértem jámbor anyámtól.” De az élet Ura megkegyelmezett a beteg lázadónak, mert – Tagastéban éjjel-nappal ostromolta őt imáival és egyéb érdemeivel Mónika. „Egy nap sem mulasztotta el az oltár áldozatát; napjában kétszer, reggel és este – kivétel nélkül – megjelent templomodban, hogy téged hallgasson a szentbeszédekben és meghallgatást nyerjen imádságaiban... Vele voltál, meghallgattad s teljesítetted kérését örök határozatod rendjében. Örök a te irgalmad, Uram!” (V. 9.)

Rómában is ékesszólástant tanított Ágoston. Úgy mondják, az Aventinus alján, ott, ahol most a S. Maria in Cosmedin ősrégi templom áll, állt az a ház, melyben Ágoston lakott és tanított. Tanítványokban itt sem volt hiány; különbek is voltak a karthagóiaknál, de mikor fizetésre került a sor, elhagyták mesterüket és máshoz csatlakoztak. Ez újból elkésztette Ágostont annál is inkább, mivel egyéb jövedelmi forrása nem is volt. Épp azért kapva-kapott az alkalmon, amely Róma elhagyására éppen kínálkozott. Milanó városa azzal a kéréssel fordult Symmachushoz, Róma felügyelőjéhez, hogy küldjön neki egy megbízható tanítómestert az ékesszólástan előadására. Symmachus választása Ágostonra esett, aki fényes próbabeszédet mondott. Így kerül Ágoston 384-ben Milanóba, ahol Szent Ambrus megcsodált egyénisége Ágostonra is döntő befolyást gyakorolt. Alypius ide is követte mesterét.

Milanóban. 384

S megjött Nebridius is Karthagóból. „Otthagya kitűnő családi birtokát és házat Milanóba jött azért, hogy velem együtt az igazság és bölcsesség rajongó tanulmányozására szentelje életét. Éppúgy vágyakodott, éppúgy ingadozott, mint én; lángadozva kutatott a boldog élet titka után s a legnehezebb kérdéseket boncolgatta elméje roppant élességével. Három szomjas lélek volt ez együtt, bajukat egymásnak panaszlók s benned reménykedők, hogy feltápláld őket alkalmas időben. (VI. 10.) De az „alkalmas idő” még nem jött meg. A cirkuszi szenvedély és a testi vágyak késleltették, mert a lélek nem lakozik oly testben, mely a bűnnek szolgál. „Vágyódtam a boldog élet után, de féltem igazi forrásától; kerestem, de menekültem előle. Úgy éreztem, igen

boldogtalan leszek asszonyi ölelések híján; eszembe sem jutott – mert sohasem próbáltam – az orvosság... azt gondoltam, hogy az önmegtartóztatás saját erőnk dolga s ilyen erőt nem tudtam magamban; nagy balgaságomban az Írás szavát nem ismertem, hogy: *Senki meg nem tartóztathatja magát, hanem ha Isten adja.*” (Bölcs 8,21) (VI. 11.)

Ambrus püspök akkor már „a világ egyik legkiválóbb” embereként volt ismeretes, mikor az isteni Gondviselés keze alá vezette Ágostont. Mint mindenkit, úgy őt is atyai jósággal fogadta. Ágoston szorgalmas hallgatója lett a szent püspöknek. De „szándékom – vallja meg ő maga – nem volt igazi jószándék: inkább szónoki tehetségére voltam kíváncsi, ha vajon olyan-e, mint híre. Szavai teljesen lekötötték figyelmemet, a tartalommal azonban nem törődtem, sőt lenéztem”. De élvezettel hallgatta, mert bár előadása nem volt oly derült, mint Faustusé, de tudományosabb volt és tartalom tekintetében amazét Ambruséval össze sem lehetett hasonlítani. Az igazság Istentől van és Istenhez vezet. A lélek, hacsak nem halt ki belőle minden értéknelési képesség, természetyszerűen megérzi és vonzódik hozzá. Ágoston lelkébe is lassan utat találtak a krisztusi igazságok. Ambrus szentírásmagyarázatai sok oly nehézséget oldottak meg, mely valamikor végzetesen megzavarta, mert betű szerint vette az Írás szavait. (V. 14.)

Ágoston éles elméje hamar belátta, hogy a manicheizmus tarthatatlan s azért elhatározta, hogy végleg szakít vele és újból az egyház katechumenévé lesz.

Bilincsoldás

Ekkor érkezett meg anyja. Az ő lelke megérezte fiának lelki vergődését. Az anyai szív a szerető Isten szeizmográfja: mérhetlen távolból is megérez minden legkisebb rendülést. Hogyne érezte volna meg fiának szörnyű vívódásait? Hajóra szállt tehát és sok vihart kiállva, végre szívére ölelhette édes fiát. „Mikor megmondottam, hogy már nem vagyok manicheus, de katolikus sem, nem gerjedt fölösleges öröme... nagybékességesen és bizodalommal teljes lélekkel azt mondta: hiszi Krisztusban, hogy megláthatja katolikus hűségemet e világból kizarándoklása előtt.” Különbön folytatta imádságait, hogy az irgalmas Isten fejezze be minél előbb fiának visszatérését a tévtan és bűn országából. Ágoston pedig egyre hallgatta Ambrus tanításait, melyek rendre cáfolgatták a manicheusok dőreségeit. Ágoston lelke felüdült, mikor hallotta, hogy Istent „nem határolja emberi test formája” s következőleg nem is lehet „akármilyen nagy és kiterjedt, de mégis csak véges tér korlátai közé beleszorítani.” (VI. 4.) Örült akkor is, mikor a helyes szentírásmagyarázat szabályait hallotta tőle „s mikor a misztikus fátyol mögött rejtőző szellemet tárta eléje olyan helyeken, amelyeknek betű szerint való értelme nyilván fonáságot hirdetett”. (VI. 4.) S örülhetett akkor is, mikor kezdte belátni, hogy hit nélkül nem boldogulhat, hogy be kell hódolnia oly kinyilatkoztatott igazságoknak, melyek emberi elmével fel nem érthetők s emberi mértékkel fel nem mérhetők. „Mennyi temérdek dolgot elhiszek – így pirongatja magamagát – pedig egyiket sem látom s nem voltam ott, mikor történtek. Mennyi ilyen adat van a világtörténelemben, az országok és városok történetében, aminek mind nem voltam tanúja; mennyit elhiszek barátaimnak, az orvosoknak s általában az embereknek! S ez így van jól, mert e bizalom nélkül mozdulni sem tudnánk az életben. S végül rendületlenül hiszem, hogy ezektől a szülőktől származtam, pedig erről semmit sem tudhatnék, hacsak el nem hittem volna, amit mondtak. Ezen elmélkedések fonalán meggyőztél, hogy nem azok hibáznak, akik hisznek immár az egész világon igen nagy tekintélyű könyveidnek, hanem azok, akik nem hisznek.” (VI. 5.) Nagy haladás volt ez a Krisztushoz vezető úton, aki szintén a Szentíráshoz utasította hallgatóit: *Vizsgáljátok az írásokat... azok bizonyosságot tesznek rólam.* (Jn 5,39) Értelme kezdé levetni az elfogultság és előítélet békóit, melyektől megszabadulva, mind fürgébb léptekkel közeledett az Úr Jézus Krisztushoz. „Tünődtem ezeken s te segítettél. Sőhajtoztam: meghallgattál. Ingadoztam: kormányoztál. A világ széles országútján ballagtam: s nem hagyta magamra.” (VI. 5.)

De „az érzékiség nyavalyája” még mindig erős láncon tartotta Ágostont. „Halálra hervasztó gyönyörűséggel viseltem bilincset s remegtem a szabadulástól.” (VI. 12.) Pedig elsősorban Mónika dolgozott e felszabadításon. Hívó lelkének egyetlen kívánsága volt, hogy fia megkeresztelkedjék s egy törvényes házasságban boldogságát találja. Ámde megkereszteléséről addig szó sem lehetett, míg ágyasát el nem bocsátja. Mónika tehát e bűnös viszony megszüntetésén fáradozott s azért hozzá illő jegyest keresett. Talált is megfelelőt. „A kiválasztott leánynál körülbelül két év hiányzott a szokásos férjhezmenési korból; de mivel a leány tetszett, az volt a terv, hogy megvárom.” (VI. 13.) Lelkében azonban tovább tombolt a vihar. Éles elméje egyre vetette fel a kérdéseket, melyekre hasztalanul keresett választ a bölcselőknél. Pedig annyira szerette az igazságot, hogy barátaival már azon tanakodott, miként vonulhatnának vissza a világ zajából valami remeteségbe, ahol zavartalanul élhetnének lelki kutatásaiknak. „De mikor azt kezdtük fontolgatni, mit szólnak ehhez az asszonyok, mert néhányan nősek voltak, mi többiek pedig akartunk nőszülni, az egész szépen kigondolt terv szétfoszlott, összeomlott kezeink között s el is vetettük egészen.” (VI. 14.)

Mónika azalatt nem szűnt meg a tervezett házasságot előkészíteni. Erős kézzel járt el nehéz feladatában: az ágyast visszaküldte Afrikába. Ágoston felhördül. „A szakítás véres sebet ütött ragaszkodó szívemen. A nő erős fogadást tett színed előtt, hogy férfit utánam nem ismer többé; visszatért Afrikába s itthagytá nálam természetes gyermekünket. Én boldogtalan. Még ez asszony példáját sem tudtam követni!” (VI. 15.)

Semmi sem gyengíti annyira az akaratot, mint a testi bűn s ha valaki hosszú éveken át rabja, óriási erőfeszítések is hiábavaló erőlködésnek bizonyulnak, ha nem támogatja, acélozza azokat Krisztus kegyelme. Ő mondotta: „*Nálam nélkül semmit sem tehettek*”. (Jn 15,5) Ágoston sem bírta e hétfejű sárkányt még legyűrni. „Türelmetlenségemnek hosszú volt a két éves várakozás menyasszonyomra s mivel tulajdonképpen nem annyira a házaseletet becsültem, mint inkább rabja voltam érzékiségemnek, másikat szereztem, nem feleségül, hanem ágyasnak, hogy lelkem nyavalyája egészen megmaradjon”. (VI. 15.) A lejtőn bizony lefelé mennek a tárgyak is, a lelkek is és nem fölfelé. A lápok miazmás levegője beteggé teszi a lelket. Az érzékiség tüze előbb-utóbb elégeti a szárnyait s akkor alábukik, pedig Istenhez való röpkedésre van teremtve. A szenvedély mánora mint valami piszkos, novemberi köd borul reá és ködben nem lát többé tisztán, mégha olyan sastekintete van is, mint Ágostonnak volt. „Bűneim egyre sokasodtak” (VI. 15.), vallja ő maga.

A megtérés útján

Egy gondolat s érzelem volt még, mely őt a teljes elmerüléstől visszatartotta: a haláltól és Isten ítéletétől való félelem. Nagyon mélyen véste azt bele lelkünkbe az irgalmas Isten, hogy amikor a szenvedély végleg elragadott, ez a szent félelem tudjon még „megállj!”-t parancsolni. „A testi élvezet még mélyebb fertőjétől immár csak az tartóztatott, hogy féltem a haláltól és reakövetkező ítéletedtől. Mert ez soha ki nem kopott lelkemből, akárhányféleképpen változott is meggyőződés. Mikor Alypius és Nebridius barátaimmal a jók és rosszak befejező sorsáról disputáltam, szívesen Epikurusnak adtam volna a pálmát, ha nincs meg az a hitem, hogy a halál után a lélek élete következik, meg a leszámolás, amit Epikurus nem akart elfogadni”. (VI. 16.)

Lelki harcai tovább dúltak. A szellemi világ létezése előtte érthetetlen volt, a rossznak eredete és kérdése megfelfejthetetlen. „Hiába hánytam-vettem magamat, – írja e lelki tusák idejére vonatkozólag – hiába forgolódtam egyik oldalamról a másikra, durvakemény volt minden hely – te vagy egyetlen megnyugvásunk. S íme itt vagy, szabadítónk nyomorba tévedésünkből, kivezetőnk a te ösvényedre, vigasztalónk és biztatónk: „Menjetek csak. Viszlek, jó irányba igazítlak és végigvezetlek rajta benneteket!” (VI. 16.) Ágoston érezte e vezető kéz érintését és szívén bízó öröm és örvendező bizalom bizsergett át. „Te Uram nem haragszol ránk

örökké. Rajtam is megkönyörültél, por-hamu emberen s tetszést nyert színed előtt rendbehozni torz mivoltomat. Rejtett töviseid folyton hajszoltak, hogy ne legyen nyugvásom, amíg csak lelkem tekintete meg nem állapodik rajtad.” (VII. 8.) A „rejtett tövisek” az a kiolthatatlan tudnivágyás volt, mely Ágoston lelkében állandóan égett. Ez az igazságszeretetből táplálkozó tudvány kapva-kapott azokon a platonikus bölcséleti könyveken, melyeket a hírneves római szónok, az öreg napjaiban kereszténnyé lett Victorin fordított görögből latinra. A platonikus bölcsélet megvilágítva az evangélium fenséges tanaival lassan, de biztosan szétoszlatta a tévelyek sötéttségét, mely Ágoston lelkét addig fogva tartotta. A földi teremtmények szűk köréből kiemelkedve, végre felemeli tekintetét a látható világon kívül és fölülálló végtelen szellemi Lényhez s ez a feltekintés megadásra kényszeríti őt. „Rám estek hatalmas sugaraid s le kellett sütnöm gyöngye szemeimet. A szeretet és borzalom remegése futott végig rajtam, mert megérttem, mily roppant messze estem hasonlatosságodtól!” (VII. 10.) S megtalálta másik kínzó kérdésére is a megnyugtató választ: a rossz nem önálló valóság és a világ sem rossz, sőt minden önmagában véve jó. Csak egy rossz van és ez a bűn, a szabad akarattal teremtett ember műve. „Kerestem, mi a gonoszság? Azt találtam, hogy nem valami külön önálló dolog, hanem a tőled, legfőbb lénytől elvetemedett emberi akarat alacsony megtévelyedése, önmagából kifordulása s kifelé kívánczósága.” (VII. 16.)

De ez még csak kezdete volt a megtérésnek. Az értelem már behódolt, de a szív még nem melegedett át a megismert igazságtól. „Bizonyos voltam ezekben, de jaj! igen gyarló voltam még s nem tudtalak élvezni,... mert tele voltam még bűneim nyomorúságával”. (VII. 20.) Az emberi bölcselőkől végre az isteni Bölcsességhez fordult. A platonikus bölcsélet műveinek olvasása után végre a Szentlélek művének, a Szentírásnak olvasására szánta el magát. „Mohó érdeklődéssel forgattam immár a te lelkedből eredett ama tiszteletreméltó Írást s valamennyinél jobban szent Pálét.” (VII. 21.) Kellemesen csalódott. Volt idő, mikor lenézte és tudományos göggjében sekélyesnek tartotta a Szentírást. Kevély lelkeknek bizony hétszeres peccséttel lepeccsételt könyv marad az, még ha ki is nyitják, még ha forgatják is lapjait. Égő csipkebokor ez is, melyhez csak úgy közeledhetünk, ha előbb levetjük az önteltség sarúit, melyekhez annyi tévely sara tapad és mély alázattal, sámueli lelkülettel mondjuk: *Szólj Uram! mert hallja a te szolgád!* (1Kir 3,9.) „Megismertem, hogy a Szentírás minden fölséges mondása egyugyanazon képnek egy-egy vonása s megtanultam rettegve örüvendezni.” (VII. 21.) Sokan írták, innét a különféle írásmód, a váltakozó stílus, de a hang mindig a Szentlélek hangja s a tanítás mindig az Isten tanítása. Egy csaknem 60 tagú zenekar, melyet a Szentlélek vezényel, azért oly fenséges és összhangzó a játékuk. Nem szaktudósok, bár alig van tudományág, melyet nem érintenének. De ők ezekből csak annyit mondanak el, amennyi a kinyilatkoztatás megértéséhez szükséges, azt is nem a szaktudósok, hanem a hétköznapi emberek egyszerű nyelvén és mindig az Istenre való tekintettel. „Ami igazat a platonikusoknál olvastam – írja Ágoston -, azt itt mind megtaláltam, de együtt a te kegyelmedre való hivatkozással... S nemcsak intelmet kapunk ott, hogy örökkévalóságodon legyen tekintetünk, hanem tisztulást is, hogy téged meg tudjunk tartani.” (VII. 21.) „Ama bölcselők könyveiben mindennek nyoma sincs. Semmi sincs bennük a Szentírás jámborságának arculatából; ott nincs szó töredelmes megvallásról, a gyötrődő lélek áldozatáról, alázatos és töredelmes szívről... Mert elrejtetted, Uram, ezeket a bölcséktől és okosaktól s kinyilatkoztattad a kisdedeknek... Mindez csodálatos módon szüremkezett belém, mikor a 'legkisebb' Apostolodat olvasgattam. Át- meg átelmélkedtem cselekedeteit és – megrendültem.” (VII. 21.) Ezt a megrendülést nemcsak az ámulat és tisztelet okozta, melyet a Saulból lett Pálnak élete és apostolkodása váltott ki lelkéből, hanem a régi ember mozgolódása is, akit még mindig nem sikerült levetni. A házaselet gondolata még mindig gyötörte Ágostont. „Szent Pál szerint ugyan nősülhettem volna, bár ő a tökéletesebbet ajánlotta... Gyengességem a könnyebbet kereste s ez az egy dolog minden más irányban is megbénított. Kínos elégedetlenség is gyötört azért, hogy a házaselettel együtt sok mindenféle kelleetlen gondot magamra kell majd szednem, de szenvedélyem igen hozzákötözött a házasság gondolatához”. (VIII. 1.) Már felismeri a jobbat és

értékeli is már a tökéletesebbet, de még gyenge annak követésében. „Megtaláltam az értékes gyöngyöt. Mindenemet eladva, meg kellett volna vennem. Én azonban késlekedtem.” (VIII. 1.)

A könyörülő Isten azonban nem engedte őt ki kezéből. Simplicianushoz vezette, Ambrus püspök lelkiatyjához, aki nem bölcséleti érveléssel, hanem egy kis történet elmondásával nagyot lendített a megtérés útját járó Ágostonon. Elmondta, hogy Victorinus rendkívül művelt és minden tudományban járatos aggastyán volt, ki a bölcséleti irodalomból igen sok művet elolvasott és bírálattal kísért. Mivel a leghatalmasabb szenátorok közül akárhány az ő tanítványa volt, kiváló tanítóműködése emlékéül e világ fiai szerint igen nagy kitüntetéssel: szobrot érdemelt és kapott a római fórumon. Egész öreg koráig a pogány isteneket tisztelte s részese volt annak az ocsmány vallási iránynak, amellyel majdnem az egész római előkelő világ töltekezett... De aztán nem szégyenlett kezdő tanítvány lenni Krisztus Urunknál... Sokat forgatta a Szentírást s nagy igyekezettel tanulmányozta az egész keresztény irodalmat. Egyszer aztán nem ugyan nyilvánosan, hanem négy szemközt s bizalmasan azt mondta Simplicianusnak:

– Vedd eszedbe, hogy én már keresztény vagyok.

Ő meg: „Sem nem hiszem – felelte – sem nem számítlak a keresztényekhez, míg nem látlak templomba járni!”

Mosolygott Victorinus.

– Hát – úgymond – falak teszik a keresztényt kereszténnyé?

S gyakran emlegette keresztény mivoltát, Simplicianus mindannyiszor ugyanazt felelte neki, ő meg mindig a falak miatt gúnyolódott. Tartott attól, hogy megtalálja sérteni bálványimádó barátait s nyakába szakad pogány hatalmuk egész haragja... Mikor azonban olvasmányai és vágyakozása megerősítették; mikor elkezdett félni, hogy Krisztus megtagadja a szent angyalok előtt, ha nem meri megvallani őt az emberek előtt... akkor végre azt mondta Simplicianusnak: „Gyerünk a templomba, keresztény akarok lenni”.

Az meg örömeiben helyét is alig találva, elment vele.

Nem sokkal utóbb, az alapvető igazságokban való oktatás után, jelentkezett, hogy keresztelkedni akar. Az Egyház örült, Róma csodálkozott. A büszke pogányok haraggal vettek róla tudomást, fogukat csikorgatták és sápadoztak, de ezzel Victorinus nem törődött.

Végre elérkezett a hit megvallásának ideje. Rómában ez előre megfogalmazott nyilatkozatban szokott történni, amelyet a megkeresztelendők valamely emelvényről a hívek gyülekezete előtt mondtak el emlékezet után.

A presbiterek azt tanácsolták Victorinusnak, hogy szűkebb körben tegye le hitvallását. Ezt a módot ugyanis fel szokták ajánlani azoknak, akiknél félni lehetett, hogy szégyenlős természetük megzavarja őket.

Ő azonban határozottan az egész jámbor gyülekezet előtt akarta nyilvánossá tenni megtérését... Fellépett az emelvényre letenni a hitvallást. Akik csak ismerték – pedig mindenki ismerte – örömrágás között hangoztatták nevét s mint a közlekedés elfojtott kiáltása hangzott mindnyájuk ajkáról: Victorinus! Victorinus!

Rögtönzött volt örömük kitörése, mikor megpillantották, de gyorsan el is csendesedtek, hogy meghallhassák. Fölséges bizakodással vallotta meg Victorinus az igaz hitet, hogy szinte valamennyien szerették volna keblükre ölelni s szívükbe zárni. Majdnem szétszedték örömeikben és szeretetükben: az öröm és szeretet kezeivel.” (VIII. 2.)

Simplicianus elbeszélése nagy hatással volt Ágostonra, hisz Victorinusnak is nagy áldozatot kellett hoznia, hogy Krisztus katonájává lehessen. Az áldozat nemében azonban mégis volt különbség, mert míg Victorinus az akkor lehiggult belátásával csupán pogány barátainak támogatásáról és Julián császár rendelkezése folytán állásáról is kénytelen volt lemondani, addig Ágostonnak, aki még mindig a testiség rabja volt, épp arról kellett volna lemondania, ami nélkül magát az életet elviselhetlennek tartotta. „Az igazság biztos volt előttem. Csakhogy a földi bilincsek miatt még mindig vonakodtam... nálad katonáskodni; rettegtem, hogy megszabadulok az összes akadályoktól, annyira, mint amennyire rettegnem kellett volna attól, hogy utamba

torlódnak. A világi élet terhe – mint az álom terhe az alvónak, édes volt nekem... Mindenfelől bizonyítottad ellenem, hogy az igaz, amit te mondasz, de győztes igazságodnak semmi egyebet nem tudtam válaszolni, mint az álmos dadogást: 'Mindjárt, rögtön; várj egy keveset!' De a sok mindjárt-nak nem volt vége és a kevés várakozás igen hosszúvá nyúlt'. (VIII. 5.)

Megtérése 385. augusztus havában

A könyörülő Isten még egy követet küldött Ágostonhoz Ponticianus személyében, aki a császári udvarban előkelő hivatalt viselt. Hívó ember volt, aki épületes társalgás közben sokat mondott el Antal egyiptomi szerzetesről, a kolostorok jámbor lakóiról s a pusztákat benépesítő remetéről. Ágoston ámulva hallgatta barátját, mert mindez ismeretlen volt addig előtte. Beszélt két tisztársáról is, akik Antal életét olvasva, letették a kardot s elhagyva a császári udvart maguk is remeteéletet kezdtek élni, pedig mindkettőnek már volt jegyese, akik vőlegényük szent elhatározásáról értesülvén, maguk is szüzességet fogadtak.

Ponticianus elbeszélése felkorbácsolta Ágoston lelkiismeretét. „Szörnyű volt e belső küzdelem. Elszántan vívtam lelkemmel, szívem volt közös csataterünk. Arcomon, lelkemen a küzdelem nyomaival nekirontok Alypiusnak.

„Hát lehet ezt túrni? – kiáltom. Mit szólsz ahhoz, amit hallottunk? Műveletlen emberek talpraállnak és elragadják a mennyországot, mi meg minden tudományunkkal együtt itt fetrengünk test-vér-mivoltunkban? Talán szégyen követni őket, mert megelőztek? Nem kell-e inkább szégyenkeznünk, hogy még követni sem tudjuk őket?” (VIII. 8.)

Ágoston nem bír felindulásával: kirohan a kertbe és ott szörnyű tusát vív gyenge akaratával, melyet a testiség gúzsba kötött volt. Felizgatott képzelete előtt feltűnnek régi barátnői.

„Rángatták testemet, mint a köpenyt s fülembé sugdosták: Igazán elküldesz minket?... Micsoda piszkot sugdostak! Micsoda szégyenletes dolgokat!” S a viharba beleszólt a megrögzött szokás is: „Azt hiszed, hogy kibírod ezek nélkül?” A kegyelem azonban segítségére sietett. „Elém tűnt az önmegtartóztatás tiszta fönsége. Derült volt, illetlen vidámság nélkül. Kedves mosollyal hívogatott, hogy csak menjek, ne kételkedjem. Felém nyújtotta szent kezeit, hogy elfogadjon és magához vonjon. Ó, a gyönyörű példának micsoda teljességét mutatta nekem! Temérdek fiú- és leánygyermek, a nagyszámú ifjúsággal együtt minden kor, tisztaság, pártás aggok, valamennyien a szent tisztasággal ékesen, amely semmiképpen sem volt gyümölcstelen bennük, mert termékeny méhéből tőled, jegyesétől, Uram! gazdagon fakadtak örömeik. Rám mosolygott s mosolya buzdítás volt, mintha mondta volna: S te nem tudnád megtenni, amit ezek a férfiak és nők megtettek? Azt hiszed talán, hogy ezek maguktól erősek s nem Uruk Istenüktől? Támaszkodjál egészen az Úrra! Ne félj, nem tér ki előled, nem enged elesni! Tedd bizalommal s meglátod, felkarol és meggyógyít.

Én meg véghetetlenül szégyenlettem magamat, mert még mindig fülemben voltak ama hiábavaló sugdosások s határozatlanul tétováztam. Ő meg ismét mintha beszélni kezdett volna:

„Zárd el lelkedet, tested minden tisztátalan vágyakozása elől s elvész hatalma. Élvezetekről fecseg neked, de az mind semmi a te Urad Istened törvényéhez képest”. (VIII. 11.)

A kegyelem szava ezúttal nem volt pusztában kiáltónak szava: szíven találta Ágostont. Felszökik Alypius mellől és a kert egy egészen magányos helyére megy. „Leroskadtam – írja (VIII. 12.) – azt sem tudom, hogyan, az egyik fügefafa alá s szabadon eresztettem könnyeimet. Patakként omlottak szemeimből kedves áldozatul neked... Egyszer csak fiú- vagy leányhangot hallok a szomszéd házból. Énekelt s ezt ismételte: Tolle, lege! Tolle, lege! Vedd, olvasd! Vedd olvasd!

Hasztalanul kutat gyermekemlékei között: ilyen éneket nem ismert. S az ének újból felhangzik: Vedd, olvasd! Ekkor feleszmél: Antal remetét is a Szentírás egyetlen mondata bírta rá a világ elhagyására. Az a csodás hang is ezt akarja mondani.

Könnyes szemmel, egész testében remegve, lelkében, mint még soha, megindulva visszasiet Alypiushoz, felkapja az otthagytott Apostolkönyvet, felüti és olvassa: „*Nem tobzódásokban és részegeskedésekben, nem ágyasházakban és szemtelenségekben, nem versengésben és irigykedésben, hanem öltözzetek az Úr Jézus Krisztusba, és a testet ne ápoljátok a kívánságok szerint*”. (Róm 13,13) Az apostol szavai mint a kétélű kard vájta Ágoston lelkét és kivágták a régóta gyógyuló sebből az utolsó csepp gennyet is. A hosszú éveken át tartó heves harc eldőlt: a kegyelem lett a győztes! Alypius volt az első, aki ez örvendetes tényt megtudta s aki a romlásban követte Ágostont most a megtérésben sem hagyta el őt. A nagy apostol következő mondata mintha őreá vonatkozott volna: „*A hitben erőtlent pedig karoljátok fel*”. Az ő túsája enyhébb volt, mert eltévelyedése sem volt oly végzetes, mint Ágostoné. „*Erkölcök dolgában régóta igen magasán állott fölöttem*” – vallja róla Ágoston. Így akik együtt járták a bűn ösvényét, most együtt léptek a lelki tisztulásnak magasba vezető útjára. Első gondolatuk Mónika volt. Hozzá sietnek. „*Jelentjük a dolgot. Örül. Elmondjuk, hogyan történt. Ujjong örömeiben, győzelmet emleget s áldást mond Neked, ki 'mindent megtehetsz bőven azon túl is, amit kérünk vagy értünk'* (Ef 3,20.) Mert látta, hogy sokkal többet megadtál bennem, mint amennyit panaszos könnyeivel és sóhajtásaival kérni szokott tőled részemre”. (VIII. 12.) Ki írja le az anyaszív örvendezését, ki az alázatos hívő lelkendezését, mikor tizenhétévi imájának ily csodás gyümölcsét láthatta? Micsoda édes örömkönnnyekben fűroszthette most már boldogan szívére boruló fiát? Mónika ugyanis tisztán látta, hogy fia megtalálta boldogságát, mert megtalálta Istent. Látta ő ezeket a szemeket a kétségbeesés sötétségében villogni, látta keserű könnyeket ontani; látta a tévely nyughatatlanságában révedezni; látta a makacsság keménységében meredezni s e szomorú látványok és fájdalmas látások mindannyiszor keserű könnyeket facsartak ki szeméből. De most örömtől ragyognak Ágoston szemei s a megtalált hitbeli meggyőződés biztonsága sugárzik ki tekintetéből. S ez a látvány és ez a látás is könnyekre fakasztja Mónikát, de ezek édes örömkönnnyek voltak, minőket régen, nagyon régen, talán csak Ágoston bölcsője fölött sirt. Mily jó is az Isten! Sivaton át vezeti övét az ígélet földjére, keresztúton a mennyei örömekbe. Ő tudja, miért így. Most már Mónika is tudja. A halál pillanatában lepattan szemükről a hályog és tisztán látjuk Isten irgalmas szándékait velünk. Megismerjük a megpróbáltatások célját, meg a tövisek rendeltetését életünk útján. Tanuljunk túrni s az Isten akarátának útját megadással járni. A zúgolódás az ördög nyelve. Isten gyermekei a megadás dalait éneklék. Mónika nem ismert zúgolódást, állandóan az alázatos megadás dalait énekelte szép lelkében. Azért Isten egész és tökéletes örömet adott neki Ágostonának megtérésében. „*Magadhoz fordítottál ugyanis egészen. Már nem kíváncsítottam feleség után, már nem voltak földi reményeim, hanem együtt álltam anyámmal a hit irányzóján, ahol engem sok-sok évvel ezelőtt neki megmutattál. Sírását örömmel fordítottad, bővebben, mint reménylette és sokkal tisztábbra és bensőbbre, mint aminőt érezhetett volna régi vágya teljesülésén: a tőlem származó unokák látásán!*” (VIII. 12.) „*Boldog pillanat – írja Bougaud 259. – mikor az anya újra megtalálja holtnak vélt gyermekét!... Azt a kis szobát, hol Szent Mónika imádkozott, a kertet, hol e megrendítő jelenet lefolyt, Milanóban manap is mutatják és mutatni fogják még sokáig; s ha majd a kegyeletet nem ismerő idő e ház utolsó köveit is szétszórja, a csodálkozó áhítat még mindig elzarándokol pusztán maradt helyére.*”

Cassiacumban. 386

Ágoston egészségi állapota Milanóban nem volt a legjobbnak mondható. „*Tüdöm kezdte nem bírni a túlságos sok előadás terhét. Nehezen lélegzettem, mellemben fájdalmak jelentették, hogy baj van*”. (IX. 2.) Azért úgy határozott, hogy falura megy és ott tölti a nemsokára kezdődő szünidőt, később pedig teljesen visszavonul a nyilvános tanítástól. Verecundus örömmel ajánlotta fel villáját: Cassiacum-ot. Az idő vihara elseperte ezt is a föld színéről, de Ágoston

írásaiból tudjuk, hogy rangosan épített nyaraló volt, tágas szobákkal, fürdővel, erkélyekkel, földött oszlopcsarnokkal s egy eléggé jól felszerelt könyvtárral. Köröskörül üde pázsit és lombos fák, amelyeknek árnyékában kis hegyi patak sietett el a villa alatt. A villa előcsarnokából pedig gyönyörű kilátás nyílt az Alpések és Apenninek legszélsej lejtőire.

E kies helyre vonul ki tehát Ágoston nyolcadmagával 386. szeptember 16. vagy 17-én. Ott van édesanyja, fivére, a szintén beteges Navigius, fia a 14 éves Adeodatus, Alypius, „szívének testvére”, ahogyan őt nevezni szokta, unokafivérei: Lastidianus és Rusticus, végre két tanítványa: Licentius és Trigetius, Romanianusnak fiai. Ambrus püspök szent örömmel bocsátotta el lelki fiát és Izaiás próféta könyvének olvasását ajánlotta neki. De nem értvén meg a prófétát, a zsoltárokat kezdte olvasni „e hittel teljes és jámbor énekeket, amelyekben nyoma sincs az emberi felfuvalkodottságnak”. (IX. 4.) Az emberi szív összes húrjai zendülnek meg e csodás énekekben és lelket emelő harmóniába olvadnak, mert nem is emberi kéz, hanem a Szentlélek szólaltatja meg azokat. Ágoston el volt ragadtatva attól a Szentírástól, melyet valamikor megvetett. „Lehetetlen ama boldog napok egész történetét visszaidézni emlékezetembe”, írja 15 év múlva Vallomásaiban. (IX. 4.) De ugyanígy éreztek mind a többiek is. Ágoston nap-nap után maga köré gyűjté őket és egy-egy kérdés felvetésével megindítá azokat az emelkedett társalgásokat, azokat a tartalmas hitvitákat, melyeket most is csak épüléssel olvashatunk. Ha esős idő volt, a fürdőben folytak e megbeszélések, melynek meleg légköre a gyengélkedő Ágostonra igen jó hatással volt. Ha sütött a nap, a fák árnyékában telepedtek le és fűtték tovább gondolataikat mesterük irányítása mellett. „Ágoston hasonlított a sashoz, mely kicsinyeit szárnya alá veszi s a nap felé viszi, föl a magasba.” (Bougaud 280.)

E vitákban talán Navigius kivételével mindnyájan részt vettek, még Mónika is, sőt nem egy kérdést az ő állásfoglalása értelmében oldanak meg. Ágoston a fiú büszkeségével hallgatta mindig édesanyjának szavait. Bölcsességét nem a bölcselőktől, hanem Istentől kapta, nem könyvekből, hanem a megszentelő malaszt kincses tárnáiból merítette. Amellett anyai szeretettel viselte gondját mindnyájuknak „mintha mindannyian gyermekei lettünk volna s úgy szolgált, mintha mi lettünk volna szülei”. (IX. 9.) Ezekből a megbeszélésekből születnek a megtért Ágostonnak első művei, melyekben megérik még az alig „elhagyott iskola felfuvalkodottságának lehellete olyanformán, mintha csak félbeszakítottam volna azt, amit végképp elhagytam.” (IX. 4.) Még csak az imént jött fel a tévely sötét kriptájából; csoda-e, ha rétori tógája még a kripta szagával van tele? De türelem! Nemsokára leveti ez ünnepelel tógát s a megkereszteltek fehér köntösét ölti magára. S akkor beáll a lumen Christi fényébe, hogy azután megtöltve vele a lelkét, századoknak világítson!

Első műve az akadémikusok tévedését cáfolja, akik azt tanították, hogy az igazságot nem lehet megismerni, minden homályos és bizonytalan s következőleg senki véleményét jóváhagyni, elfogadni nem lehet. E vitának gyümölcse volt az akadémikus Alypius megtérése, aki Ágoston érveinek súlya alatt belátta a szkeptikus rendszer tarthatatlanságát. Ezt követte „a boldog életről” szóló mű, mely a 386. évi születésnap (nov. 13.) ünnepi vitájából jött létre. Három napra terjedt ki ez a beszélgetés, amelyben Mónika és Adeodatus is élénken részt vett. A földi javak nem képesek az embert boldogítani; boldog csak az, aki keresi és megtalálja az Istent. Két könyv „a rendről” tárgyal; igazolja az isteni bölcsességet, mely a rosszat is eltűri és jóra fordítja, megmagyarázza a rossznak eredetét és megmutatja az Isten akarata szerint berendezett élet boldogságát. Végre itt láttak napvilágot Magánbeszélgetései. A szíve mélyéből fakadt gondolatok és érzelmek ezek az ember rendeltetéséről, méltóságáról, gyarlóságairól, küzdelmeiről, halhatatlanságáról, másrészt a könyörülő Isten fenségéről és jótéteményeiről a szegény emberrel szemben. Csupa fenséges akkord, melyek a Szentháromságához intézett megható imádságban nyernek mesteri befejezést.

Ily nemes foglalkozásban, ily emelkedett hangulatban teltek a napok Cassiciacumban. Így készült Ágoston arra a nagy napra, melyben a keresztség szentségével felvétetett Krisztus egyházába.

Megkeresztelkedik. 387. április 25.

„Mikor elérkezett jelentkezésünk ideje – írja Vallomásaiban, IX. 6. – a villából visszaköltöztünk Milanóba.” Ami Ágoston örömét még növelte, az az volt, hogy nem ment egyedül a keresztségre; vele tartott Alypius is, aki szigorú önsanyargatásokkal készült e szent ténykedésre és vele ment Adeodatus is. Amaz mint bűnbánó, miként Ágoston, emez mint ártatlanságával engesztelő. Mindhárman beálltak a keresztségre készülők közé, épületes példát adva a többieknek és egész Milanónak, melynek szeme elsősorban Ágostonon függött, az annyiszor megbámult és megtapsolt szónokon.

Végre megvirradt az epedve várt nagyszombat, mely abban az évben, 387-ben április 24-ére esett. Ennek éjjelén, a húsvétvasárnap hajnalán történt a megkeresztelés. Még áll az a kis kápolna, melyben Ágoston újjászületett a keresztség szentségében. Ott voltak az ismerősök mind. Ott Mónika is. Az özvegyek bíborszegélyű fehérruhájában, hosszú fátyolba burkolva jelent meg a szertartáson. Az imádságos csendben halk léptek hallatszanak: Ambrus püspök lépett be a keresztelő kápolnába. Leborul és imádkozik. Most felkel. Int Ágostonnak és megkezdődik a szertartás. Háromszor merül el a keresztkút tiszta vizében, ajkán mindig egy-egy hitvallomással: Hiszek az Istenben. Hiszek a Jézus Krisztusban. Hiszek a Szentlélekben. Mire az oltárhoz lép, ahol Ambrus kiterjesztett karokkal imádkozik fölötte, végre fejére öntve a keresztvizet; hangosan mondja: Én téged megkereszteltek az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek nevében. Azután vászonkendőt köt maga elé s Ágoston elé térdelve, megmossa annak lábait, mire reá adják a hosszú fehér ruhát, visszanyert ártatlansága jeléül. „Édesanyja maga szötte e ruhát, mely nedves volt még örömeinek könnyeitől. Ágoston égő gyertyát vesz kezébe, mint ama szelíd és tiszta tűz jelét, mely e pillanattól fogva lelkét emészt; s így fölékesítve, szívében a legtisztább tűz lángjával, koszorúzva a visszaszerzett szüziesség liliumával, övezve az egyháztanító láthatatlan dicsfényével, odalép az oltárhoz, hogy először vegye magához az Istent, ki megörvendeztetti és megújítja ifjúságát.” (Bougaud 297.)

Ki mondhatná el, mi ment végbe ekkor lelkében? Ki volna képes ecsetelni nagy szívének lángoló érzelmeit? Ő maga sem kísérli meg ennek leírását. Úgy látszik érezte, hogy emberi nyelv képtelen ez isteni örömet méltóan ecsetelni. „Nem tudtam ama napokban eléggé töltekezni csodálatos édességgel, valahányszor végiggondoltam az emberi nem üdvösségére vonatkozó mélységes tervedet. Mennyi könnyem elfolyt akkor himnuszok és zsoltárok éneklése közben! Mélyen meghatottak a templomban édesen csengő énekek. Beözönlöttek a hangok füleimbe, szívemre rászállt az igazság harmata, kigyulladtak bennem a jámbor érzések, megeredtek könnyeim s a könnyek igen jól estek nekem.” (IX. 6.) Mónika is örömkönnyeken át nézte a lelketemelő szertartást. Sok sötét éj után benn állt most a táborhegyi fényben s boldogságban. Sok keserű fájdalom után most az ottan intonált ének zsongott a lelkében: *Jó nekünk itt lennünk.* (Mt 17,4)

És sírt örömkönnyeket Ambrus püspök is. Látnoki lelke megérezte, hogy akit most Krisztusban szült, tündöklő nap lesz Krisztus egyházában. Úgy érezte, nyugodtan halhat meg, mert már van, aki győzelmesen fogja tovább harcolni az ő szent harcait; már elnémulhat, mert már van, aki helyette beszélni fog.

„Mondják, hogy mikor a szertartás végeztével a lelkesedés elragadta a szíveket, Ambrus magasabb sugallat által ösztönözve felemelkedett, szívéét és karjait ég felé emelve, felkiáltott: „Téged Isten dicsérünk, Téged mindenek Urának élő hittel ismerünk”. Ágoston is fölemelkedik s örömtől rezgő hangon így énekel: „Vallunk mindenkor Atyánknak, kinek ég s föld áldozik, minthogy Tőled származik”. Ambrus folytatja: „Téged minden angyalok és szentjei az egeknek” – és Ágoston: „Kerubok, szeráfok szünet nélkül így dicsérnek” – és tovább hangzik a dal: „Szent

vagy seregek Ura! – Szent, szent mindenek atyja!” – S egymást lelkesítve, mint két meghihletett angyal teremtik meg a felséges éneket: a Te Deum-ot”, (Bougaud 298.)²

Mónika halála. 387

Ágoston már Cassiciacumban bizonyos kolostori életet élt s nagy szelleme értett hozzá, hogy azt övéivel is megkedveltesse. Azon gondolkodott tehát, hogy valahová visszavonulnak és ott folytatják azt az imádságos életet, melyet Cassiciacumban annyira megszerettek. Bizonyára Mónika honvágya sugallta az eszmét, hogy visszatérnek hazájukba. Ambrus püspök áldásával megerősítve el is hagyják Milánót és Ostiába mennek, hogy onnét útrakeljenek Afrika partjai felé. Itt azonban útját állja a kis társaságnak a halál. Mónika beteg lesz és megérzi, hogy egy még nagyobb út előtt áll, mely az örökkévalóságba vezet. Amilyen szépen ragyogott e tiszta lélek az élet egén, éppolyan fenséges volt leáldozása is a halálban. Ágoston megörökítette nekünk ezt a megható naplementét: utolsó beszélgetését édesanyjával Ostiában. Lakásuk ablaka a tengerre engedett kilátást. A nap épp leáldozóban volt: aranypalástját ráborította a tenger sima tükrére. Lassan elcsendesült a kikötő. Ágoston jól hallhatta az édesanya távozni készülő lelkének hattyúdalát. Scheffer Ary ecsettel is megörökítette e történetet. Ott ülnek az ablakmélyedésben égre emelt tekintettel. Ágoston keze Mónikáéba téve: ez a gyengéd kéz hozta őt vissza bűnből, sötétségből, melyben oly soká botorkált. Arcán sok lelki tusának nyoma, de szemében a megtalált boldogság ereje vibrál. Mónika fehér ruhában, fehér fátyolban, amelyek mint pihenő szárnyak omolnak le róla, mintha csak a jelre várna, hogy tovaröpülhessen. Az ő szeme is az eget nézi s az örök haza emésztő vágya sugárzik ki rajta. Az eget nézik, mert az égről beszélgetnek. „Megfeledezve a múltakról – írja Ágoston IX. 10. – csak a jövő felé szálltunk s a te jelenlétedben, Uram, örök Igazság, arról tárgyalgattunk, milyen lesz majd valamikor a szentek örök boldogsága, amelyet szem nem látott, fül nem hallott, sem emberi szívbe föl nem hatott. Lelkünk ajka szomjasan kíváncsított a te forrásodnak, a benned levő élet forrásának mennyei hullámai után, hogy hulló cseppjeiből amennyit csak lehet felfogva, azok erejében e felséges kérdésről elmélkedhessünk.

Két kerub friss és erőteljes szárnycsattogása volt az, amint kiemelkednek a mulandóságából. „Te vagy a tanúm, Uram! hogy azon a napon, mikor ilyen dolgokról elméltünk, ez az egész világ minden gyönyörűségével együtt igen hitvánnyá zsugorodott össze előttünk.” A beszélgetést Mónika fejezte be. „Fiam! – szólt – ami engem illet, immár semmi gyönyörűségem nincs ebben az életben. E világ többé nekem semmit sem adhat. Egyetlen egy dolog miatt kívántam a földön időzni, hogy katolikus kereszténynek lássalak, mielőtt meghalok. Az Úr sokkal többet adott: megadta megérnem, hogy lemondta a földi boldogságról s most szolgálai között láthatlak. Mi keresnivalóm immár a világon?” (IX. 10.)

Néhány nap múlva a láz ágyba döntötte Mónikát. Ágoston és Navigius, az ő fiai szeretettel örködték mellette. Mónika még utolsó áldozatát mutatja be az Úrnak. Mindig arról beszélt, hogy a honi földben, Patricius mellett szeretne nyugodni. Most erről is lemond. „Temessétek el itt anyátokat!” – mondja hirtelenül. S mikor Navigius megjegyzi, hogy jobban szeretné, ha „a haza földjén végezhetné be életét”, Mónika megütözve mondja Ágostonnak: „Nézd csak, miket beszél!” Majd mindkettőjükhöz intézi testamentomát: „Temessétek el e testet akárhová. Semmi gondotok ne legyen miatta. Csak azt az egyet kérem tőletek, hogy az Úr oltáránál, akárhol lesztek is, emlékezzetek meg rólam”. (IX. 11.) Ez 387. november 13-ika előtt történt, napját biztosan nem tudjuk.

² Az itt említett legendával szemben történeti kutatások az V. században élt Niketas püspököt mondják a Te Deum valószínű szerzőjének. A himnusz fenséges tartalma szolgálhatott okul arra, hogy a két nagy Egyházatyának tulajdonították.

Ki írja le Ágoston fájdalmát? Ki köszönhetett valaha annyit anyjának, mint Ágoston Mónikának, aki őt nemcsak a földi, hanem az örök életre is szülte? „Befogtam szemeit – írja szomorúan IX. 12. – Kimondhatatlan fájdalom gyűlt össze bennem... Ó, igen megszoktam s igen kedves volt mellette élnem s e gyengéd viszony hirtelen megszakadása súlyos sebet ütött rajtam!” Csak a tudat, hogy mindig nagyon szerette anyját, volt képes fájdalmát némileg enyhíteni. „Mennyire örültem most ama szavának, hogy betegsége utolsó idején szorgoskodásaim közben kedveskedve édes gyermekének nevezett s igen nagy szeretettel azt is megemlítette, hogy soha tölem egyetlen durva vagy sértő kifakadást sem hallott.” (IX. 12.) Szörnyű erőlködéssel visszatartja könnyeit, mert úgy van meggyőződve, hogy anyjának „halála nem volt szerencsétlen s nem is volt teljes halál”. Utolsó útjára is egyetlen könny nélkül kíséri őt el, kit legjobban szeretett e világon. De mikor másnap „rágondoltam – írja IX. 12. – milyen jámborul szolgált neked, mennyi szent gyöngédséggel, milyen engedékenyen bánt velünk s hogy én ezt mind egyszerre elvesztettem, bőven kezdtek omlani könnyeim miatta és érte, miattam és értem... Ömölhettek immár tetszésük szerint; hullámaikra vették szívemet s íme, ott megnyugodott, mert csak te figyelmeztél rám és senki más, aki emberi göggel félremagyarázhatta volna zokogásomat”.

Ágoston megadással sírt könnyeiből és megadással elrebegett imáiból font koszorút édesanyjának sírjára: a legértékesebb koszorú, melyet drága halottainknak csak adhatunk, mert ennek illatát ők is élvezik Isten országában. Istennel pörbe szálló zokszavak, végtelenül bölcs és igazságos intézkedései fölötti zúgolódások mint súlyos kövek zuhognak a koporsóra és megzavarják a halottnak álmát. Mónikáét nem zavarta meg senki sem. Nyugodtan alussza azt most is Rómában, az ő Ágostonának szentelt templomban, mely immár másfélezer éven át kivált a szomorodott, egy-egy gyermekük testi vagy lelki halálát sirató anyáknak zarándoklási helye. Nehéz harcot harcolt, de győzelmesen harcolta azt végig. Most annak templomában piheni ki harci fáradságát, akit meghódított Krisztusnak.

A római gyászév

Ágostont fiúi halála visszatartotta a tervbevett utazástól. Úgy érezte, nem szabad hamar azt a drága sírhantot elhagynia, mely édesanyjának annyi szenvedésben megtisztult, annyi erényben megszentelődött testét zárta magába. Rómában maradt tehát s vele mind, akik eddig is együtt éltek vele. Úgy éltek itt, mint Cassiciacumban. Ágoston folytatta azokat az üdvös megbeszéléseket, melyeket amott megkezdtetek. Csak Mónika nem ült már ott körükben, mint még egy évvel előbb a cassiciacumi villában. Az ő szép lelke már szentől-szembe látta a boldogító igazságot, melyet övéi e beszélgetésekben serényen kerestek és megismerni iparkodtak. Ekkor írja Ágoston két könyvét a keresztények és a manicheusok erkölcséről, hogy megmutassa, „mily könnyű erényesnek látszani, de mily nehéz erényesnek lenni”. Fenséges apológiáját adja az egyháznak, melynek áldásos működése megváltoztatta a föld színét, mert az egyház a szeretet aranyabroncsával egyesíti az embereket s a szeretet aranykapcsával kapcsolja be őket az Istenbe. Tanít s tanításával javít, nemesít a gyermekszobában csak úgy, mint az élet fórumán. Új életet teremt a családban férj és feleség közt csakúgy, mint a társadalomban úr és szolga között. Sőt sokakat hősi erényekre nevel, ahogyan ő azt Milánóban is, Rómában is látja; férfiakat és nőket, akik közös életet élnek szigorú lemondásban és folytonos munkásságban. A krisztusi szeretet sugárzik ki arcukból, az csendül ki beszédükből. Hát hasonlítsák össze magukat a manicheusok ezekkel az erényhősökkel, hogy megismerjék, mi különbség van látszat és valóság, becsületesség és csalás, egység és meghasonlás, biztos és téves út, a babona szirénei és a krisztusi vallás biztos kikötője között.

Ugyancsak Rómában írta másik művét a lélek nagyságáról. Azokból a beszélgetésekből jött az létre melyeket Evodius-szal e tárgyról folytatott: honnét származik a lélek, milyen az,

mekkora, miért egyesül testtel, milyenné válik ezáltal, mi lesz, ha azt elhagyja. Ágoston itt elemében van: a sas fenn szárnyal az ég azúrjában s fürdik a tiszta napsugárban. „Az összes teremtmények közt semmi sem áll oly közel Istenhez, mint a lélek. Értékre semmi sem hasonlítható vele össze, sem a föld, sem a tenger, sem az égboltozat.” Ágoston föltárja a végtelen távolságot, melyben a lélek Istentől áll, de megtanít egyúttal, hogyan hidalhatjuk azt át életünkben az Istenhez való felemelkedés hét fokozatában.

Irodalmi munkásságával lépést tartott lelki munkája is, melyet úgy a magáénak, mint övéinek érdekében kifejtett. Sokat imádkozott és elmélkedett. Gyakran látogatta a katakombákat, hogy az ott nyugvó hősök hitével telítse lelkét. Naponként ellátogatott egy-egy kolostorba, mert mindig nagy hatással volt reá, amit ott látott, tapasztalt. Még két év előtt milyen idegenszerűnek hangzott az ő fülében, amit Ponticianus neki Antal remetéről s arról a csodálatos életről beszélt, melyet ezren és ezren folytatnak a sivatag magányában. Most közelről tanulmányozhatta az evangéliumi tanácsok hőslelkű követőinek külső kereteiben oly egyszerű és szegény, de belső tartalmában oly nagyszerű és gazdag életét. Itt érlelődött meg lelkében az elhatározás, hogy Afrikát is gazdagítja Krisztus szegényeinek csodás gazdagságával. Mikor pedig leszállt az est, Ágoston elindult körútjára s mint valami bűnbánó zarándok Róma templomait látogatta, hogy ott engeszteljen, megpihenjen a nap sokféle fáradsága után s új erővel töltözzön a következő nap munkájára.

Így telt el egy év, mikor Ágoston elhagyva Rómát övéivel – Navigius-, Alypius- és Adeodattusszal egyetemben visszatér Afrikába.

Afrikában. 388

Hajójuk Karthagóban kötött ki, ugyanott, ahonnet öt év előtt elindult. Akkor is édesanyja nélkül indult római útjára, amint most is nélküle tért vissza. De miként akkor forrón imádkozott érte Mónika az egész éjszakán át, úgy bizonyára most is ostromolta anyai könyörgésével az ég Urát azért, akit bűnös tékozlásából visszahozott az atyai házba, Krisztus egyházába.

A kis társaság Karthagóban állapodott meg, ahol egy Ince nevű buzgó kereszténynek házában kapott lakást. Nagy hatással volt itt reá az a csodálatos esemény, melynek szemtanúja volt. Ince ugyanis életveszélyes műtét előtt állott, melyet az orvosok elkerülhetetlennek mondtak. Az egész ház Istenhez fordult buzgó imában. Velük imádkozott a város püspöke is, aki gyakori vendég volt a hithű Ince házában. De közéjük térdelt maga a beteg is, egész testében remegve és forró könnyeket ontva. Ágoston a meghatottságtól nem is tudott imádkozni. „Csak azt mondtam magamban: Uram, szolgálidnak milyen imáját akarod meghallgatni, ha nem ezt?... Másnap ismét eljött a püspök és a papok, eljöttek a beteg barátai, el az orvosok teljes felszereléssel... Feloldozzák a kötéseket, az orvos a késsel a kezében figyelmesen keresi a csomót, melyet ki kellett volna vágni. Keresi a szemével, keresi az ujjával, keresi mindenképpen, de csak erős összeforradást talál. Az öröm kitörését s azt a forró hálálkodást, mellyel egy szívvel-lélelkel dicsőítettük a végtelenül irgalmas és mindenható Istent, ezt ecsetelni meg sem kísérem; az inkább elgondolható, mint elmondható.” (De civit. XXII. 8.) Ágoston sokszor hivatkozott e feltűnő csodára, melynek szemtanúja volt, mikor olyanokkal állott szemben, akik Krisztus és az apostolok csodáit tagadták.

Ágoston ez eseményen kívül alig említ valamit karthagói tartózkodásából. Pedig ott éltek az ő tanítványai, akik még öt év előtt annyiszor gyönyörködtek előadásában; ott az ő barátai, akikkel együtt járta akkor a romlás útját. Mint csodálkozhattak azon a lelki változáson, melyen mesterük, illetve cimborájuk átment. „Lelkének legmélyéből – miként *Szent Possidius* püspök, az ő tanítványa, bizalmas barátja és első életírója magát kifejezi – lemondott minden földi reményről. Nem gondolt többé feleségre, gyermekekre, gazdagságra, kitüntetésre, hanem

elhatározta övével egyetemben Istennek szolgálni, hogy ama kised sereghez tartozzék, melynek Isten az ő országát ígéri.” Ez az elhatározása vezette Karthagóból szülővárosába.

Ismét otthon!

388 őszén lépte át újból a szülői ház küszöbét Ágoston övével. Szülői örökségének egy részét eladta, csak egy kis földet tartott vissza a ház mellett, melyben folytatta a Cassiciacumban megszeretett életmódot „böjtölésben, imádkozásban, irgalmassági cselekedetek gyakorlásában, az Úr törvényéről való elmélkedésben éjjel-nappal. Abban a kis nyájban akart ő is állni, melynek azt mondja az Úr: *Ne félj, te kised nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, nektek adni az országot. Adjatok el, amitek van és adjatok alamizsnát!*” (Lk 12 32.) A szent életírónak eme szavai fölött heves viták folytak századokon át, vajon rendes kolostori életről értendők-e, vagy csak arról a közös életmódról, melyet Ágoston már Cassiciacumban folytatott Verecundus villájában. E viták oly éleseké váltak a XV. században, az Ágoston-remeték és az Ágoston-rendű kanonokok között, hogy IV. Sixtus pápa 1484-ben kiközösítés terhe alatt megtiltotta e kérdéstről beszélni. Mikor pedig VIII. Ince pápa e tilalmat megszüntette, újból hosszú viták indultak meg anélkül, hogy a kérdést véglegesen eldöntötték volna. Ágoston későbbi irataiban tényleg kolostornak mondja a tagastei házat, viszont bizonyos, hogy lakói nem tettek hármass fogadalmat, mint a szerzetesek. Szabályuk sem volt megírva és jóváhagyva, mert Ágoston volt maga az élő szabály.

De bármennyire óhajtott Ágoston a magányt, a szerény visszavonultságban való csendes munkálkodást, nem igen hagyták őt békében. Szülővárosából csak úgy, mint idegenből sokan fordultak hozzá ügyes-bajos dolgaikkal vagy lelki kételyeikkel és tudományos kérdésekkel, melyekre rendszeren meg is adta a kért fölvilágosítást. Így keletkezik a „83 kérdésről” szóló műve. Ekkor írja a Genesisről szóló két könyvét is. E magyarázatokban túlsokat allegorizál, de elismeri, hogy mindenképpen lehet követni a szószerinti magyarázatot, sőt minden dicséretre méltó az, aki mindent szószerinti értelemben magyaráz és hoz összhangba az Egyház tanításával. Abból a nagy szeretetből, mellyel Dávid zoltárait olvasta és énekelte, született a hat könyv a zenéről. Az első öt könyv a ritmusról és versmértékről szól, míg az utolsó a zeneművészet igazi értékéről tárgyal. Ágoston ezt abban látja, hogy a zene az összhangban az örökkévalóság harmóniáját sejteti meg velünk. Szándékában volt az énekről is ily terjedelmű művet írni, de miként egyik levelében írja, egyházáért való gondjai megakadályozták őt ebben. Ebben az időben, 389 körül írta a tanítómesterről szóló művét, mely az Adeodatus-szal folytatott beszélgetésekből jött létre. Ami e műnek különös érdekességet ad, az az, hogy Adeodatus nyilatkozatai a sajátjai és szépen illusztrálják az alig 16 éves ifjúnak kiváló értelmességét: őbenne is saslélek lakozott. „De Magstrio című könyvemben – írja Ágoston IX. 6. – ő beszélget velem. Tudod, Uram, hogy amit ott a velem társalkodónak ajkára adtam, az mind valóságosan az ő gondolata. Pedig akkor csak 16 éves volt. Más, sokkal csodálatosabb dolgokat is tapasztaltam nála. Valósággal megijedtem tehetségétől.” A mű tartalmát megmondja az az ügyes összefoglalás, mellyel Adeodatus a társalgást bezárja: „Tanításod alapján megértettem, – úgymond – hogy szavak csak ráutalják, ösztönzik az embert a tanulásra; de hogy vajon az, ami mondatott, igaz-e, erről csak az oktat ki minket, aki biztosított arról, hogy bensőnkben lakik, ha kívülről szól hozzánk; őt akarom az ő kegyelmével annál bensőbben szeretni, minél előbbre haladok a tanulásban”. Ez az előrehaladás nem tartott soká: a könyörtelen halál elragadta őt Ágoston mellől, hogy ez új sebütésben új alkalmat nyújtson neki az isteni igazságosság engesztelésére. Mint Ágoston „bűnös szerelmének gyermeke” lát napvilágot és mint Isten kedves gyermeke megy át a másvilágba. „Korán elszakasztottad földi életét – írja Vallomásaiban IX. 6. éppen azért nyugodtabban gondolok reá vissza, mert sem gyermekkora, sem ifjúsága miatt nincs semmi félnivalóm.” Nemsokára ezután írja az igaz vallásról szóló művét. Ez is a manicheusok ellen irányul s az ő dualizmusukkal szemben Istennek egységét bizonyítja három

személyben. Az igaz vallást nem a kevély bölcselőknél kell keresni, hanem Krisztus Egyházánál. Ha föltámadnának a régi bölcselők százados sírjaikból s látnák az üres pogány templomokkal szemben a tömvetelt keresztény templomokat és látnák, mint fordult el az emberiség a mulandó földi javaktól a lelki javakhoz, maguk is Krisztus híveivé lennének, mint ahogyan az újabb idők legtöbb platonikusa azzá lett.

Ugyancsak ekkor (390) dolgozhatta át a még Rómában írt művét a katolikus Egyház erkölceiről, melyről fönnebb szóltunk. Ily sokoldalú és áldásos munkásságban tölt el Ágoston három évet az ő „kolostorá”-ban, Tagaste határában, mikor az isteni Gondviselés elérkezettnek találta az időt, ezt a fényesen világító fáklyát magasabb helyre kitűzni, hogy még többeknek világíthasson, mint eddig világított.

Pappá szenteltetik. 391

Bármily komolyan szakított is Ágoston a világgal s bármennyire papi életet élt is az ő kolostorában, mégsem gondolt soha arra, hogy pappá legyen. Sőt tudomással bírván arról, hogy nem egy város bizonyos szent erőszakkal tett meg papjává vagy püspökévé oly világi férfiút, akit példás életűnek tartott vagy egyéb tulajdonai miatt arra méltónak ítelt, csak ritka esetekben hagyta el otthonát, hogy ilyen váratlan meglepetés ne érhesse. De az Egyházát kormányzó Úr Jézus mégis kiszólította szent magányából oda, ahová szánta: a szomszédos Hippóba. Életírója, Szent Possidius elmondja e megható történetet. Élt Hippóban egy előkelő hivatalnok, aki régen óhajtottta Ágostont látni, hallani, ha talán szavaiból megerősödik követésére, ami mint csendes vágy régen élt lelkében. Ágostont tehát ennek a jóakarátú embernek megnyerése vitte Hippóba. Gyanútlanul indult útjára, hisz Hippónak volt püspöke, a buzgó Valerius közszeretben álló személyében. Gyanútlanul lép be tehát a templomba is, ahol épp Valerius beszél az ő híveihez. De különös: épp arról beszél, hogy agg kora miatt már nagyon érzi egy segítőnek szükségét, aki a nagy nyáj gondozását vele megosztaná. A meghatottságtól remegő hangon elmondott beszéd mélyen meghatja a hippóiakat. Szeretnének segíteni püspökükön, neki megkönnyebbülést és megnyugvást szerezni, aki annyiszor könnyítette és nyugtatta meg őket, mikor bűnnel terhelt vergődő lélekkel hozzá jöttek. Ebben a lelki megindultságban valaki – hogy ki volt, nem tudjuk, csak a Szentlélek tudja, aki őt eszközül használta, hogy isteni akaratát tolmácsolja – Ágostont említi s a tömeg fölkapja nevét, körül is fogják a köztük állót s mikor alázatosságában ellenkezik, szent erőszakkal megragadják és Valerius elé viszik: Íme! aki méltó a kézföltételre, mely őt Krisztus papjává avassa! Ágoston könnyezve, egész testében remegve áll a püspök előtt. Ő tudja, mi a krisztusi papság, mi az az isteni hatalom, mely abban embernek adatik s amely minden emberi méltóság fölé emeli őt; és tudja, mélyen érzi méltatlanságát reá, mint aki annyi ideig távol állott Krisztustól és távol bolyongott az ő szentélyétől. De másrészt látja Isten akaratát, szinte csodálatosan nyilatkozott meg az imént ebben a lelkes tömegben. S Ágoston tudja, hogy bármily szép és értékes az alázatosság, a léleknek mesterműve mégis – tenni Isten akaratát! Nagy lelke szereti a nagy áldozatokat és nem tud ellenkezni, mikor Isten akaratával áll szemben. Az agg Valerius pedig áldja a jó Istent, hogy ily erőt adott gyenge szavának s ily gyümölcsöt érlelt meg már-már sírba hajló életfáján. Örömkönnök tolmácsolják némán ezt a háláját. S újból folynak azon a napon, mely örömnép volt a hippói egyházban, amikor Ágostont pappá szentelte, 391 tavaszán.

„Szegényen jöttem ebbe az egyházba – mondja egyik beszédében (Serm. 355.) – semmit sem hoztam magammal a rajtam levő ruhán kívül.” És Hippó mégis igen gazdag lett e „szegény” jövevény révén, mert szegényes ruhája királyi lelket és királyi szívet takart. Ágoston bűnbánó életének gazdag érdemeit, saslelkének bámulatos alkotásait s a benne feszülő energiák óriási tőkéjét hozta magával; ez volt az ő bűnbánó lelkének hozománya, mikor fölszentelésében örök frigyre lépett a lelkek isteni Jegyesével.

Hippó papja

Hippót a föníciaiak alapították és „királyi” jelzöt viselt, mert Numidia királyai mindig nagyra becsülték előnyös fekvése miatt, mely azt a kereskedelem és kultúra gócpontjává tette. A Földközi-tenger partján, a mai Bona helyén épült két domb között elhúzódó völgyben, melyet két folyó szelt át. Ringó búzaföldek és gazdag rétek váltakoznak benne, melyeket füge-, barack- és olajfák valóságos erdei koszorúznak körül. A város előtt a végtelen tenger, háttérben az Atlas végnyúlványai, melyeknek tölgyesei festői keretet szolgáltatnak az egészhez. A rómaiak innét vezették a hegyi forrásvizet számtalan boltíven a városba. Ők építették az egyik hegy ormára a várat is, ők hidalták át óriási boltívvel a folyót is.

A kereszténység Hippóban is hamar mély gyökeret vert s a virágzó hitelétről több templom tanúskodott, melyek közt a Békebazilika volt a legnagyobb. Egyéb állami épületek és paloták is emelték Hippó szépségét és nevezetességét, ezek közt különösen Sosius meleg fürdői. Most már csak kevés rom tanúskodik minderről. De e romok közt is még mindig él Ágoston emléke. Az arabok még most is el-elzarándokolnak egy barlanghoz „a nagy keresztény”-nek (Roumi Kebir) tiszteletére, ahogyan szent Ágostont nevezik s ott buzgó imában kérik égi pártfogását minden baj, szerencsétlenség ellen.

Valerius nagy örömmel fogadta Ágostont és tudván, mennyire szereti a magányos életet, egy kertet adott neki, hogy abban a tagasteihez hasonló kolostort emelhessen magának. Ágoston azonban, mint egykor Szent Pál apostolkodásának megkezdése előtt, püspökének engedélyével a magányba vonult s ott főképp a Szentírást tanulmányozta, mert úgy érezte, hogy amit eddig e kincsesbányából kiaknázott, még igen kevés ahhoz, hogy Isten igéjét úgy hirdesse, amint azt egyrészt annak szentsége, másrészt a hívek lelki üdve megkívánja. Úgy látszik, hónapokat töltött e lelki magányban, míg végre húsvét ünnepén 391-ben megkezdi papi működését Valerius oldalán.

Possidius írja, hogy hamarosan megépítette kolostorát, melyben többed magával közös életet kezdett élni. Ez a kolostor a szent szegénységen épült föl, mint aranyalapon s lakóinak életét Ágoston szelleme hatotta át. Jóhíre hamar eljutott Karthagóba, az ország primásához, Aureliushoz, aki nemcsak örömmel üdvözölte az üdvös kezdeményezést, hanem főnnállását is óhajtotta biztosítani, egy kis földnek adományozásával. Ide sietett Alypius, Evodius és Severus, Ágoston régi barátai. Possidius is itt nevelkedett, akinek Ágoston első életleírását köszönjük. Ő írja, hogy a hippói kolostor sok buzgó papnak és püspöknek volt nevelőanyja, sőt az onnét kikerültek hasonló intézetet létesítettek ott, ahová papi vagy püspöki hivatásuk őket elvezette. Ágostonnak mindig fájtak ezek az elszakadások, de az Egyház java neki mindig oly szempont volt, melynek minden gondolatát és érzelmét alá tudta rendelni. Azok a kiválások rajeresztéseknek bizonyultak s ez a tudat megkönnyítette a válással járó áldozatot. Ágoston azonban nemcsak kolostorának volt szerető atyja és nevelője, hanem az egész hippói egyháznak is. Szerette a híveket, de ez a szeretet nem vakította el hibáikkal és fogyatkozásaikkal szemben. Így nagyon bántották azok a visszaélések, melyekkel a templomban tartatni szokott szeretetlakomák – agapék – jártak. Már Szent Pál fölemelte ezek ellen apostoli szavát a korintusiakhoz írva. (1Kor 11,17) Még inkább kellett kifogásolnia azokat az emlékezési lakomákat, melyeket halottaik sírján szoktak volt tartani. S ez nemcsak Hippóban volt így, hanem az egész afrikai egyházban. Ezek a bántó visszaélések és rossz szokások nem kerültek el a primásnak, a karthagói Aurelius figyelmét sem, aki szent elődjének, a nagy Cypriánnak erényeivel, erejével és erélyével ékeskedett. Nem is habozott soká e bajnak orvoslására zsinatot összehívni s annak helyéül Hippót jelölte meg, 393-ban. Hogy mily tekintéllyel bírt Ágoston már ekkor az egész afrikai egyházban, kitűnik abból, hogy a zsinati atyák őt kérték föl előadónak. A zsinat sok üdvös határozatot hozott. Így, hogy évenként megismétlik e közös tanácskozásukat, hogy így nagyobb egységet teremtsenek úgy az istentiszteleti szokásokban,

mint az egyes püspökségek között. Elhatározták, hogy szentírási könyvön kívül mást nem olvasnak a nyilvános istentiszteleten. Végre sürgeti a zsinat, hogy a templomi lakomáknak vessenek véget. Ebben a pontban azonban a zsinat sem tudott rögtön rendet teremteni, oly mély gyökeret vert volt e szokás a hívekben. Hisz' Mónika is magával vitte e szokást Milanóba s ott is „egy alkalommal kását, kenyeret és bort vitt a szentek emlékhelyeire.” S Ágoston külön megdicséri édesanyjának engedelmességét az Egyház iránt, mert amikor az ajtónálló nem engedte be s megtudta, hogy ez a szokás püspöki tilalom alatt van, olyan szelíd-engedelmesen alávetette magát, hogy megcsudáltam, mennyire kész volt inkább a hazai hagyományos szokást elvetni, mint ama tilalmat kifogásolni.” (VI. 2.) Csak két év múlva, 395-ben szűnik meg e rossz szokás Ágostonnak egy veséig ható beszéde után. A szenvedő Úr Jézus mérhetetlen megaláztatására, melyet érzett, mikor arcul ütötték és arcába köptek, kérte hallgatóit, hogy e csúnya szokásról tegyenek le. S ismerte szeretetteljes ragaszkodásukat úgy Valeriushoz, mint öhozzá, a gyengédség húrját is megilleti, hivatkozva a roppant felelősségre, melyet őérettük vállaltak az Úr előtt. Végre megszólaltatja a zsoltáros nyelvvel beszélő Urat, aki hűséges nemcsak ígéreteinek, hanem fenyegetéseinek beváltásában is; ő pedig azt mondja: Ha fiaim elhagyják törvényemet és nem járnak ítéleteimben, ha – szentélyeimet – megfertőztetik és parancsaimat nem tartják: meglátogatom vesszővel gonoszságaikat és vereségekkel az ő bűneiket. (Zsolt 88,31) A hippóiak megtörve hallgatják lelkiatyjukat. Beszéde, mint a kétélű kard hasogatja szívüket. Máskor tapsoltak, éljeneztek; most forró könnyeket törülnek ki síró szemükből. Ágoston is könnyein át nézi őket. „Megelőztek sírásukkal – írja egyik levelében – s nem bírtam könnyeimet visszatartani. Miután együtt sírtunk, jóleső reményben léptem le a szószékről.” (Ep. 29.) A beszéd nemcsak megillette a hippóiakat, hanem meg is javította őket: a templom ezután zsoltárénektől visszhangzott azokon a napokon, amelyeken azelőtt bor- és népdalokkal volt telve a borgőzös levegő.

Nem kisebb jelentőségű volt másik sikere egy nyilvános hitvitában Fortunatus-szal, a manicheusok fejével. Ezt a vitát egy levél és egy vitairat előzte meg. A levelet a vele benső barátságban álló Honoratushoz intézte, hogy akit annak idején magával rántott a tévelybe, most onnét kivezesse a krisztusi hit világosságára. Ágoston szent örömmel ölelhetette papi szívére megtért barátját. A vitairat a kettős lélekről, a manicheusok egyik főtévelyét cáfolja, mely szerint az emberben két lélek lakik: egy jó lélek, mely az Istenségnek egy része és egy rossz lélek, mely a sötétségtől származik és minden rossznak forrása. De sem Honoratus megtérése, sem a vitairat okos bizonyítékai nem voltak képesek a lelkek hullámzását elcsendesíteni. A katolikusok tehát arra kérték fel Ágostont, hogy szólítsa fel nyilvános vitára Fortunatust, amazoknak fejét. A kihívás meg is történt és Fortunatus hosszú habozás után azt el is fogadta. Jól ismerte Ágoston szellemi fölényét, de viszont kitérni sem akart, nehogy már ezzel is beismerje tanításának tarthatatlanságát. 392. augusztus 28-án folyt le ez a szellemi mérkőzés közöttük Sosius fürdőjében. Oriási tömeg gyűlt egybe. Gyorsírók jegyezték a vitát. Ágoston jól ismerte ellenfelét. Tudta, mily önkényesen magyarázza a Szentírást. Azért bölcselkedéssel kellett őt legyőzni. Gondolatmenete ez volt: A manicheusok is vallják, hogy Isten nem szenvedhet; másrészt azt tartják, hogy az emberi lelkek az Isten lényegének részei, de akkor Isten is szenved, mert az emberi lelkek ugyancsak szenvednek földi életükben. A dilemma megfogta Fortunatust: bevallja, hogy erre nem tud megfelelni; tanácskozni akar övével s ha ők sem tudnak erre megoldást, akkor ő is Krisztushoz tér, mert szívéen fekszik, hogy a lelkét megmentse. Szépen hangzó szavai azonban nem voltak őszinték. Megoldást ugyan nem kapott e kérdésben, mert akkor bizonyára előállt volna vele; de nem is tért meg, hanem titokban elhagyta Hippót s nem is tért többé oda vissza. A vitán jelen volt manicheusok ellenben mind megtértek, akik közt Fortunatus sok bizalmas barátja is volt.

Ez irgalmas napokra ismét csendes órák következtek, nem pihenésnek s még kevésbé semmittevésnek órái, hanem lelki elmélyedésnek és lelki gyűjtésnek imádságos órái. Sokat beszélt emberekkel, nagyrészt ellenséges emberekkel: most Istennel kezd beszélni s az ő szavára

hallgat, élő szavára is, melyet lelkének szentélyében hall és írott szavára is, amint ez a Bibliában olvasható. A Szentírás mindig legkedvesebb olvasmánya volt, amióta értékét felismerte. „Ami igazat a platonikusoknál olvastam – írja még megtérése előtt 385-ben – azt itt mind megtaláltam, de együtt a te kegyelmedre való hivatkozással, hogy aki lát, ne magának tulajdonítsa, sem azt, amit lát, sem azt, hogy lát, mintha bizony semmit sem kapott volna. S nemcsak intelmet kapunk ott, hogy örökkévalóságodon legyen tekintetünk, hanem tisztulást is, hogy téged meg tudjunk tartani; aki pedig olyan messze szakadt, hogy már nem is láthat téged, haladjon csak előre azon az úton, amelyen megláthat s meg is foghat téged.” (VII. 21.) Ágoston ebben az időben több oly művet írt, mely a Szentírást magyarázza. E magyarázatai azért is oly becsesek, mert sok értékes kortörténeti adatot szolgáltatnak nekünk. A rómaiakhoz írt levél különösen érdekelte. Meg is kezdte magyarázatait, de alig ment túl a bevezető köszöntésen: Túl nehéz munkának tartottam – írja ő maga. (Retr. I. 25.) A galatákhöz írt levelet ellenben végig magyarázta. A gondjaira bízott lelkek üdvéért aggódó pásztor szólal meg a hazugságról írt műben, melyben a hazugság minden fajtáját elítéli, hogy e pogányságból áthozott rossz szokást övéinek szívéből kiirtsa. Minden hazugság bűn s akik szeretnek hazudni, az ördögnek fiai. Mégha az egész emberiséget meg lehetne menteni egy hazugsággal, akkor sem volna megengedve. – Hét évi munka után – ekkor fejezi be a szabadakaratról írt művét. Érdekes a 3. könyvben Evodius által felvetett kérdés tárgyalása, hogyan egyeztethető össze a szabadakarat Istennek előretudásával. „Bizonyára senki sem állíthatná, – feleli Ágoston – hogy te azt, akiről előre tudod, hogy vétkezni fog, ez által vétkezni kényszeríted. Ha tehát a te előrelátásod nincs ellenmondásban annak szabad akaratával, akkor Isten is előre láthatja, mint vétkeznek emberek önhatalmúlag anélkül, hogy ezzel bárkit is vétkezni kényszerítene. Épp azért igazságosan bünteti is a rosszat. Amint emlékezőtehetséged nem oka annak, hogy az, ami valamikor megtörtént, szükségszerűen úgy történt meg legyen, épp oly kevésbé oka Isten előrelátása annak, hogy meg kell történnie, ami meg fog történni. Ebből beláthatod, hogy Isten igazságosan bünteti a bűnt, melyet előre látott, mert előrelátásával korántsem volt annak okozója. Ha ugyanis nem büntethetne bűnösöket csak azért, mert bűneiket előre látta, akkor viszont erényeseket sem jutalmazhatna, mert ezeket nem kevésbé látja előre. Azért legyen a mi hitvallásunk, hogy Isten mindentudása előtt nem maradhat rejtve egyetlen jövődő esemény sem, de épp úgy nem maradhat büntetlen egyetlen bűn sem az ő igazságosságga előtt.” (De lib. arb. III. 4.) „Az akarat, amit akar, önelhatározása alapján akarja; akar, nem azért, mert Isten ezt előre látta, hanem megfordítva: Isten előre látta, mert akar; Isten az akaratot látta előre.” (III. 3.) Ágoston mindig mély és mindig meggyőző. Nemcsak kortársait tanította: minden kornak tanítómestere, mert az igazságot hirdeti, az pedig mindig ugyanaz: nem változik és nem is szűnik meg.

Püspökké szentelik. 395 karácsonya

Négy vagy öt év múlt el Ágostonnak pappá szenteltetése óta, pihenést nem ismerő munkával teli évek. De Isten meg is áldotta ezt a buzgó papi munkásságot: Hippóban virágzott a hitélet. Valerius püspök szent örömmel szemlélte egyházának ezt a virágzását és már nemcsak tisztelettel tekintett segítő társára, hanem a legbensőbb atyai szeretettel viseltetett iránta, sőt az övéiért aggódó főpásztornak mélyen érzett hálájával ölelte szívére azt, akinek öt év sok lelki örömét köszönhette. Ezt az örömét csak egy gondolat volt képes elhomályosítani: Ágoston elvesztésének gondolata. Valerius úgy sejtette, hogy ezt a fényesen világító fáklyát magasabb polcra fogják emelni. Attól félt, hogy elveszti őt s azért nagy lépésre szánta el magát. Arra kérte az éppen Hippót látogató primást, Megalius calamai püspököt, hogy Ágostont az ő segédpüspökévé szentelje. A numidiai püspökök és papok gyülekezete kitörő örömmel fogadta a kérést s ez az öröm valóságos tombolássá növekedett a hívek tömegében. Ketten azonban nem osztották ezt az örömet, sőt határozottan tiltakoztak az indítvány ellen: Megalius primás és –

Ágoston. Amaz igazságtalanul, mert a donatistáktól származó csúnya rágalomra hallgatva; emez alázatosságból, nem tartván magát méltónak a püspöki méltóságra.

Megalius nemsokára meggyőződött igazságtalanságáról s a legmélyebb megilletődéssel kért bocsánatot Ágostontól ugyanazon gyülekezet előtt. Így Ágostonnak is be kellett látnia, hogy az egyhangú határozatban Isten szent akarata nyilatkozik meg. „Püspökatyám, Valerius nagy szeretete – írja 31. levelében – és a nép esdő sürgetése úgy győztek meg engem, hogy az Úr így akarja s azért igen féltem a felkínált méltóságot visszautasítani.” 395 karácsonyán szenteltetett fel püspökké 41 éves korában. Soha oly mélyen át nem érezték a hippóiak a karácsony örömét, mint akkor. De nem csak ők örültek ennek a püspökszentelésnek: az egész Egyháznak volt az öröme, mely Afrikából átrezgett Itáliába és felhatolt egészen Noláig s ott élénk visszhangra talált Paulinus, Nola későbbi szent püspökének lelkében, aki így írt Romániának: „Isten irgalmassága meglátogatta az ő népét. Bátyját emelt az ő fiának, Dávidnak házában és erősítést küldött az ő Egyházának hogy megtörhesse a bűnösök gögjét és szétzúzhassa a tévtanítók makacsságát”.

Valerius nem soká élvezte ezt az örömet. Úgy látszik, már akkor érezte közeleli végét, mikor az akkori szokástól eltérő kérésével járult a zsinat elé. Megnyugodva halhatott meg, mert Ágostonban oly férfiúra bízhatta egyházmegyéjének kormányzását, akit óriási tudása és köztiszteletben álló életszentsége arra régen predesztináltak.

A hippói püspök

Ágoston tehát elhagyta „kolostorát” és a püspöki palotába vonult. Nem tudjuk, mennyire volt az „palota”, de azt jól tudjuk, hogy Ágoston magával vitte oda is a szent szegénység szeretetét. A püspöki palotából is kolostort csinált, mert papjaival közös életet élt és közös asztalnál étkezett velük. Magántulajdonáról kiki lemondott, a házi berendezésnek csak használója, nem birtokosa volt. Ezzel szemben minden szükségletéről atyai gondoskodás történt. Ágoston minden elégedetlenséget eleve ki akart zárni, jól tudván, hogy elégedetlen emberek nem lesznek soha apostolok. Úgy érezte, hogy első kötelessége munkatársairól atyailag gondoskodni; a jövő papságának anyagi helyzetéről gondoskodják a jövő püspöke. Ágoston külön házgondnokot nevezett ki papjai közül, aki az év végén pontosan leszámolt mindenről püspökének. Ilyképpen magamagát is mentesítette az anyagi gondoktól, melyek annyira meg tudják bénítani a lelket az ég felé való szárnyalásában és kikapcsolódott a hétköznapi élet piaci lármájából, mely minden komoly munkát lehetetlenné tesz, másrészt bírvágyat is nevel az emberben. Ágostonon ez a betegség nem vett erőt. „Püspöknek nem szabad kincseket gyűjtenie – ez volt elve – és soha alamizsnát kérő szegényt elbocsátania, anélkül, hogy azt meg ne ajándékozná.” Nem tartotta magát az egyházi javak birtokosának, hanem csak haszonélvezőjének, miként az papjaitól megkövetelte. „Add oda a földet, – írja egy helyen – hogy megvásároljad magadnak vele az eget. Mondj köszönetet annak, aki alkalmat nyújt neked arra, hogy oly értékes dolgot ily csekély áron megvásárolhass.” „Az irgalmasság oda állt a pokol kapujához és nem enged be oda senkit, aki irgalmasságot gyakorolt.” Mikor rossz termés volt, Ágoston ebben isteni büntetést látott, hogy nem tett elég jót a szegényekkel. Szerinte mindenkinek kötelessége alamizsnálkodni. „Ha nem adhatsz nagyot, adj egy darabka kenyeret; ha nincs kenyered, adj egy fillért; ha egy filléred sincs, adj egy pohár vizet; ha nincs vized, adj egy kis részvétet. De kérdezd meg lelkiismeretedet, vajon igazat mondasz-e, mikor azt mondod, hogy nincsen semmi sem. Ugye telik hiúskodásra, mulatozásra, fényűzésre, kevélykedésre, telik felszerelésre, – 'okos befektetésre' – hát miért nem telik alamizsnára is.” Ágoston bőven osztott alamizsnát, jól tudva, hogy az a legjobb kamatra elhelyezett tőke, a „legokosabb befektetés”, még ha sokszor pénzzavart okoz is, mert ennek gyümölcseit nem az utód, hanem ő maga fogja élvezni egy egész örökkévalóságon át. Jól tudta, hogy a jövőért való kincsgyűjtés

csak fogása a gonosz szellemnek, mellyel telhetetlen kapzsiságot és könyörtelen fukarságot nevel a természettől bírvágyó emberben. „Nem illik püspökhöz pénzt gyűjteni s az alamizsnáért könyörgőt elutasítani. Oly sok szegény fordul hozzánk naponként, hogy igen sokan szomorúan távoznak, mert nincs annyink, hogy mindegyiknek adhatnánk.” (Serm. 355.) Hogy minél több jót tehessen, otthonát szent egyszerűséggel rendezte be és száműzött házából minden fényűzést, bár a szükségesben sohasem szenvedett hiányt. Püspöki gyűrűt sohasem viselt. Ruházata is ilyen volt: sem nem fényes, sem nem kopott. „A középúton haladt – írja szent Possidius – s nem tért le róla sem jobbra, sem balra.” Pedig hívei úgy látszik elhalmozták ajándékokkal, mert egyik beszédében kitér erre, mondván: „Ha valaki köpenyt, vászontunikát vagy ilyesfélét ajándékozik, olyan legyen, mint aminőt rendesen viselünk. Csak ez esetben fogadom el számomra, miután rendkívülit soha nem viselek. Ha pl. valaki értékes felöltőt ajándékozna, úgy ez – megengedem – illik a püspökhöz, de nem Ágostonhoz, aki szegény és szegényen született. Az én ruhámnak olyannak kell lennie, hogy azt bármely szükségben szenvedő testvérünknek odaajándékozhatom. Ha valaki valami jobbat ad, eladom s árát a szegényeknek adom. Ha tehát azt kívánjátok, hogy ajándékuhatókat viseljem, olyant adjatok, mely nem készlet pirulásra. Drága ruhában pedig pirulnom kellene, mert nem illik hivatásomhoz, nem az én intelmeimhez, nem törékeny testemhez, nem ősz fejemhez”. (Serm. 356.) E szigorú szabálytól csak egyszer tért el – gyengédségből, a fivérének sirató Sapida iránt. Fivére Karthagóban volt szerpap s öneki szánta azt a díszes alsóruhát, melyet Ágostonnak ajánlott fel azzal a kéréssel, hogy azt elfogadni és hordani kegyeskedjék: ez a tudat nagy vigasztalást szerezne neki nagy szomorúságában fivérének váratlan halála miatt. Ágoston nemcsak elfogadta a díszes ruhát, hanem viselte is és egy vigasztalásokkal teli levélben köszönte meg neki. „Fivéred lelke tovább él. Már nincs szüksége romlandó ruhára, mert halhatatlanságba öltözött. Ez legyen vigasztalásod, Sapida. Éljen te is úgy, hogy egykor együtt élhess fivéreddel, mert ő úgy halt meg, hogy örökké él!” (Ep. 263.)

Amilyen egyszerű volt ruházata, épp oly egyszerű volt Ágoston asztala is. Húst csak vendéglátáskor élveztek, különben a különféle hüvelyesekből készült főzelék járta. A szerény ételt kevés bor fűszerezte és sok lelki olvasmány, melyet akkor sem hagytak el, ha vendég ült az asztalnál, ami elég gyakori eset volt, mert Ágoston nemcsak ismerősöket, hanem átutazó idegeneket is szívesen látott asztalánál, inkább akarván néha arra méltatlant is eltűrni, mint csak egyszer is arra méltót visszautasítani. (Ep. 38.) Az olvasmányt legtöbbször épületes beszélgetés követte; de ha napi kérdésekkel foglalkoztak is, szigorúan tiltva volt megszólásokkal távollevőket kisebbiteni. Külön felirat az asztalon mindenkit figyelmeztetett erre s a házi úr igen komolyan vette e figyelmeztetést; ha valamely vendég megfélemedezett róla, szóval is igen határozottan tudomására hozta, hogy kénytelen lesz visszavonulni ha e becsmérő beszédeket folytatná.

Amilyen szerény volt az étel, éppoly szerény volt az asztal felszerelése is. Csak a kanalak voltak ezüsből – az egyetlen „fényűzés”, melyet a szent püspök magának megengedett s melynek szeretetét bizonyára a szülői házból hozta magával – a többi edény mind fából, cserépből, kőből, márványból készült, mint akkor minden polgári házban. Ily szerény keretek közt mozgott az a tevékeny élet, melynek áldásait még most is hálával emlegeti az Egyház, hálával élvezik a hívek milliói.

Ágoston féltékenyen őröködött papságának becsülete, jóhírneve fölött. Épp azért még édes nővérének, az özvegyesre jutott Perpetuának, valamint nagybátyja és fivére leányainak sem adott lakást házában. Possidiusnál olvassuk erre vonatkozó felfogását: ha közeli nőrokonok bennlakása nem is kelt gyanút, mégis elkerülhetlen, hogy ezek más nőkkel ne tartsanak fenn érintkezést; ez pedig már szolgálhat okul oly gyanúsításokra, melyeknek még árnyékát is kerülnünk kell. Nőlátogatókat mindig csak egyik papjának jelenlétében fogadott. Így látogatta a szegény özvegyeket és árvákat, így a beteg nőket is. Soha nem közvetített vagy csak ajánlott is házasságot, de kolostorba való belépést sem. Pedig ő adta a Perpetua által alapított nőkolostornak ama szabályokat, melyek még most is élnek sok kolostorban és az idők

követelményeihez alkalmazva sok lelket vezetnek az életszentség égbe vezető útjára. Hogy mennyire volt mester Ágoston a lelki élet irányításában, eléggé mutatja az a tény, hogy az ő szabályait még most is számos szerzetesrend és kongregáció követi. A századok sok törvénykönyvet lomtárba juttattak, bár ünnepelt jogtudósok és hatalmas uralkodók fogalmazták, illetve szentesítették azokat: Ágoston szabályai túléltek a sok mindenfélét elsöprő viharokat. Az ő lelke mindig táborhegyi magasságban jár, ahová a hétköznapi életnek sem lármája fel nem hatol, sem szenvedélyeinek piszkos hullámai fel nem csapnak. Közelebb áll az Istenhez, tisztábban látja őt és a hozzá felvezető utat. S ezt az utat nemcsak írott szabályaival, nem is pusztán lángoló szavával, hanem mindenekfelett példájával mutatta meg. Amit papjaitól megkövetelt, azt ő maga is gyakorolta. A Possidius írta életrajz úgy állítja elénk, mint aki a Szent Pál eszményét: mindeneknek mindenévé lenni – a szó legteljesebb értelmében megvalósította. „Talán nem élt még oly nagy gondolkodó – írja Rauscher bíbornok (208. l.) – akinek egyidejűleg oly sok és sokféle dolga volt volna, mint Hippó püspökének. Nagy munkák írásával foglalkozott, melyeket folyton javított, tökéletesített; könyveket írt minden fontos kérdéstről, melyet a napi események felvetettek; leveleket írt vagy mondott tollba, melyek közül nem egy valóságos tanulmány; megszokott munkáját rögtön abbahagyta, mihelyt lelki szükségletek azt megkívánták; igen sokszor prédikált s mindezek mellett buzgóan teljesítette püspöki kötelességeit, melyek akkor oly sokfélék és nehezek valának.” „Kényelmes semmittevésre – mondotta ő maga egyik beszédében (Serm. 339.) – senki sem bírhatna rá engem. Semmi sem jobb, semmi sem édesebb, mint zavartalanul kutatni az isteni bölcsesség mérhetlen kincseshányójában; ez édes, ez jóleső foglalkozás.”

Vallomásai is tanúskodnak róla, mennyire szeretett ebben a „kincseshányóban” kutatni. „Régi-régi vágyakozásom – írja XI. 2. – végig elmélkedni törvényedet s elmélkedés közben megvallani neked, mit tudok, mit nem, vagyis: mennyi bennem első megvilágosításod, mennyi az én maradék sötétségem, amíg majd erőd minden fogyatkozást ki nem pusztít belőlem. Most tehát nem is akarom, hogy másvalamiben teljenek szabad óráim, *ha mi marad testi, lelki fáradságom kipihenése s azon szolgálatok után, amelyekkel tartozó kötelességem szerint vagy ingyen szívességből is szolgálok az embereknek.* Uram, én Istenem, figyelmezz kérlek imádságomra; segítsd meg könyörületed szerint szívem ezen vágyakozását. Nemcsak a magam kedve gyulladozik benne: kedves testvéreimnek is használni szeretnék vele... Írásod legyen tiszta gyönyörűségem – bár ne tévednék benne, bár senkit meg ne tévesztenék vele!... Ne zárd el Írásod ajtaját azok elől, akik kopogtatnak rajta. Nem ok, nem cél nélkül íratad meg ama hatalmas könyvet... Uram, erősíts engem s avass be titkaiba. Igéd az én örömöm, igéd az én mindennél gazdagabb gyönyörűségem!... Atyám, derüljön fölém irgalmas tekinteted beleegyezése, hogy kegyelmet találjak előtted, hogy zörgetésemre feltáruljanak előttem igéid mélységei... Arra kérlek, Uram, aki jobboldon ül s közbenjár értünk, akiben a bölcsességnek és tudománynak minden kincsei rejtekeznek. E kincseket keresem Írásaidban.”

Ágoston lelke imádságos lélek volt. Minden munkáját imával kezdte, imával szötte át és imával fejezte be. Mikor a Julianus ellen írt könyveit megküldi Claudius püspöknek, ezeket írja neki: „Az édes Megváltó segítségével kezdtem meg e munkát s tudom, hogy te is imádkoztál értem, hogy azt befejezhessem, valamint azokért, akikről hisszük és óhajtjuk, hogy ez a mi munkánk üdvükre szolgáljon”. (Ep. 207.) Bizonyára sok imájának köszönhette szellemének frissességét és kimeríthetlen munkaképességét. Az ima égi harmat; harmatos lélek nem szárad ki, nem hervad el, sőt az égi harmat nyomán mindig új rügyek fakadnak, új virágok nyílnak rajta, azért olyan üde, azért oly virágillatos. Ágoston úgy volt meggyőződve, hogy „az ima a mennyország kulcsa, mellyel Isten kincsesházát megnyithatjuk magunknak.” (Serm. 226.) Sokszor forgatta meg ezt a kulcsot és sűrűn járt abban a kincsesházában: csoda-e, ha gazdag lett a lelke?

De lelki gazdagságában is alázatos maradt mindvégig. Pedig a romlott természet nagyratörekvését, az elért sikerekben való öntetszést ő is érezte magában. „Bennem van a

dicsőség szeretete, – vallja meg őszintén X. 38. – amely összekoldult dicséretekből valami egyéni kiválóságot gyárt nekem és megkísért vele.” De Ágoston vaskézzel nyúlt ehhez a fattyúhajtáshoz és folyton irtogatta magából. „Nyomorult és szegény vagyok, Uram... Titokban nyögöm állapotomat s irgalmasságod után vágyakozom... Néha el is szomorodom a dicsérgetések miatt, mikor vagy olyant dicsérnek bennem, ami miatt önmagamnak sem tetszem, vagy pedig apró és jelentéktelen értékemet többre becsülik, mint kellene.” (X. 38. 37.)

Pedig ilyen „dicsérgetések” állandóan érték szóban és írásban azok részéről, akik szentbeszédeit hallgatták vagy műveit olvasták. Ágoston nem szűnt meg ez elismeréseket leszállítani. Mikor jóbarátja, Severus, Mileve püspöke elragadtatással ír neki arról a lelki örömről, melyet műveinek olvasása neki szerez, Ágoston azt feleli neki: „Ha legrégebb és legjobb barátom dicsér, úgy tűnik fel nekem, mintha én magam dicsérem magamat... Ha azonban csalódol bennem, azt gondolván, hogy bírom azt, aminek híjával vagyok, úgy ez kellemetlenül érint nemcsak azért, mivel te, akit szeretek, tévedésben leledzel, hanem azért is, mert nem szeretném, hogy kevesebbet imádkozzál arra a szándékra, hogy azzá legyek, aminek engem tartasz”. (Ep. 110.)

Ugyanez az alázatosság jellemzi tudományos vitáit. Fölényét sohasem érezte bántóan ellenfeleivel, bár annak bizonyára tudatában volt. Elismeri az igazat ellenfelében csak úgy, mint a tévedést önmagában. Sohasem ragadtatja el magát érdességekre, sőt szelíd nyugodtsággal visel el ilyeneket mások részéről, mert sohasem tekintette saját személyét, hanem mindig csak az igazságot. Klasszikus példa erre az a levélváltás, melybe Jeromossal akkor került, mikor ennek magyarázatait Szent Pál leveleiről olvasta. A galatákhöz írt levél 2,11-14 verseiről adott magyarázatában ugyanis Jeromos Origenes nyomán azt bizonyította, hogy Péter nem járt el helytelenül, amikor a zsidóságból megtértek végett kerülte a pogányságból megtérteket s nem is evett velük, jóllehet a jeruzsálemi zsinaton épp ő mondotta ki határozatként, hogy a zsidó törvény többé nem kötelez. És Pál sem „korholta meg” ezért Pétert, hanem az egész „korholás” csak színleg történt oly célzattal, hogy értsenek belőle azok, akik a zsidóságból megtértek. Ágoston ezt a magyarázatot nem tartotta megfelelőnek, mert abban kétszínűsködést látott, amit nem lehet és nem szabad egy apostolra nézve megengedni. Sőt e magyarázatot elfogadva, egyenesen hazugsággal kell Pál apostolt vádolnunk, aki határozottan állítja, hogy Péter s a vele tartó Barnabás *nem helyes úton* jártak az evangélium igazsága szerint. (Gal 2,14) Épp azért felszólítja Jeromost, hogy ezt a téves magyarázatát javítsa meg.

Ágostonnak ez a levele azonban nem jutott el egyenesen Jeromos kezébe, hanem előbb Rómába sodródott, ahol több leirat készült róla s ezeknek egyike végre öt év múlva jutott el Betlehembe azzal a valótlán hírral, hogy Ágoston külön könyvet fog Jeromos ellen írni és Rómába küldeni.

Jeromost ez a kedvezőtlen bírálat nem éppen kellemesen érintette, az a hír pedig valósággal fellázította. Ily hangulatban mondta tollba azt a levelét (Ep. 102.), amely elég érdesnek mondható. „Nem vagyok oly dőre, – írja e levélben – hogy sértve érezzem magam eltérő magyarázatod által, amint te sem sértődöl meg, ha mi másképpen gondolkodunk. Kívánatos azonban, hogy a téged szeretőt szeresd és aki még fiatal vagy a Szentírás tudomány terén, ne provokáljad az aggastyánt, akinek nyugalomra van szüksége. Emlékezzél meg a közmondásról is, hogy a fáradt ökör keményebben veti meg a lábát.” Sőt egy újabb levelében még élesebben szól: „Ha a te tudományodat akár gyakorolni, akár fitogtatni akarod, keress magadnak ékesen szóló és előkelő származású ifjakat, aminők Rómában sokan vannak, akik képesek és mernek is veled vitába bocsátkozni... Újból kimondom, amit érzek: te kihívod az aggastyánt, ingerled a hallgatót, tudásodat fitogtatni látszol”. (Ep. 105.)

Ágoston szelíden és alázatosan felel vissza. „A Krisztus szelídségére kérlek, – írja Jeromosnak (Ep. 73.) – hogy ha megbántottalak, bocsáss meg és ne viszonzod a rosszat rosszal engem is viszont megsértve. Pedig meg fogsz sérteni, ha elhallgatod hibámat, melyet akár eljárásomban, akár írásomban találsz... Bárcsak közelebb lalnánk egymáshoz, hogy ha már nem

beszélgethetünk személyesen egymással, legalább sűrűbben levelezhetnénk... Mert bennem nincsen és nem is lehet oly sok szentírástudomány, mint amennyit benned észlelek... Arra kérlek, ha lehetséges, hogy olyasmiről tárgyaljunk, ami a meghasonlás keserősége nélkül lelkünk táplálására szolgál, legyen meg. Ha pedig nem mondhatom meg az irigység gyanúja vagy a barátság sérelme nélkül azt, amiről a te írásaidban azt gondolom, hogy javításra szorul, sem te viszont az enyéimről, akkor hagyjuk ezt és ne ártsunk lelkünk üdvösségének... Ha tehát te – saját hasonlatod szerint – mint egy fáradt ökör az Úr csűrjében beleizzadsz a gyümölcsöző munkába talán fáradtan testednek öregsége miatt, de nem szellemed frissességében, íme, itt vagyok én s ha valamiben vétettem szavammal, lépj reám teljes súlyoddal. Nem szabad panaszkodnom koromnak terhe miatt, ha csak tévedésem pelyvéje szétöröltetik.” (Ep. 73.) Szépen mondja Sailer: Ha Ágoston semmi mást nem írt volt, mint csupán e levelet, mégis korának legtisztább, legfényesebb és legszeretőbb lelkei közé kellene őt soroznom. (Rauscher 228.) Pedig Ágoston nem volt „tévedés”-ben, mikor Jeromos említett levélmagyarázatát kifogásolta, sőt oly nyomós érvekkel tudta kifogását támogatni, hogy meg is győzte Jeromost annak igazságáról. S hogy ez ne látszassék püspöki kioktatásnak, egy másik levelében így ír: „Jóllehet a méltóság elnevezése szerint, amint az az Egyházban szokássá vált, a püspökség több mint az áldozópapság, mégis sok dologban Ágoston kisebb Jeromosnál, bár a kisebbtől jövő figyelmeztetést sem szabad visszautasítani vagy zokon venni.” (Ep. 82.)

Ugyanezzel az alázatossággal szól híveihez is egyik beszédében, bocsánatukért esedezve, ha a hosszú érintkezés alatt bármiképp is megsértette volna őket. „Nem egyeseknek, édes mindnyájatoknak vagyok én adósa. Mert nem ragadtatom el magamat annyira a hiúság mámorától, hogy azt merném állítani: soha senkit nem sértettem meg, amióta e méltóságom terhét viselem. Ezt bárki, aki ily sokféle és terhes munkában áll, ha éppen nem, legalább is nehezen valósíthatná meg, annál kevésbé én, aki ismerem gyarlóságomat. Ha tehát a különféle gondok reám ható zavarában valakit nem hallgattam meg, mikor arra megkért, ha valakire kellett volna szigorúbb tekintetet vetetnem, ha valakivel keményebben bántam, mint ahogy megérdemelte, ha valakit, aki szomorodott volt vagy alamizsnára szorult, megfontolatlan beszéddel felizgattam, ha valamely szegényt, aki alkalmatlan időben jött, mellőztem vagy érdesebb szóval megszorítottam, ha valakin felháborodtam, mikor mint ember rólam, az emberről igaztalan dolgokat állított: úgy higyjétek el nekem, ki adótok vagyok ezen és más megbántások miatt, hogy mégis szeretlek titeket. Mert az anyatyúk is veri fiókaikat, ha félelem szállja meg és mégis nem szűnik meg anyjuk lenni”. (Serm. 383.)

És mit mondjunk még csak Vallomásainak könyvéről? Mintha bántotta volna alázatos lelkét az a sok dicséret, mellyel kortársai elhalmozták, az a sok ünnepeztetés, melyben mindenütt része volt, ahol csak megjelent. „Ti nem ismeritek Ágostont!” – ismétlé szünet nélkül s amíg magasztalták, mind mélyebbre szállt alá saját méltatlanságának átérzésébe. Áthatva bűnös voltának tudatától és eltelve a rajta is megkönyörült isteni irgalmasság iránti hálával, tollat ragad és megírja Vallomásait. Bűnbánó lelkének nem volt elég a gyónószék titokzatos csendjében magát bűnösnek vallani: Ágoston nyilvános gyónást akar végezni egész életéről. Hadd olvassák bűneinek lajstromát püspöktársai és papjai, hívei és lelki gyermekei, hadd olvassák kortársai és késő utódok, hadd olvassák Afrikában és majdan az egész világon, hogy mi volt ő magától és mivé lett Isten végtelen irgalmából. „Itt nézz meg engem, – írja Dariusnak, mikor kérésére megküldi neki Vallomásait – hogy ne dicsérj érdememen felül; hidd el azt, amit itt magamról mondok és ne azt, amit mások mondanak felőlem; figyelj itt reám és lásd, mi voltam magamban és magamtól. S ha mégis tetszenék valami bennem, dicsérd velem az Istent. Ne engem dicsérj, hanem azt, aki engem teremtett és újjáteremtett.” (Ep. 231.) Megható őszinteséggel ecseteli a saját múltjában az örök emberit, festi le Évának gyarló, bűnös gyermekét, kit a paradicsomi bűn által felszabadított szenvedélyek a földhöz láncolnak, sőt sárba taposnak, de sem rablánc, sem sár nem foszthatnak meg égbevalóságának felemelő tudatától. Porban kúszva, mocsárban gázolva is az eget nézi és odakívánkozik. Ágoston bukása a gyarló emberé, kiemelkedése az

isteni kegyelemé. Nem kíméli magát amannak ecsetelésében, hogy annál világosabban mutassa be emennek nagyságát és hatalmát. Elpanaszolja lelkének szörnyű vergődését, elnyögi szívének gyötrő kínjait a romlás útján, hogy elretentsen tőle; s elénekli a megtérés áhítatos örömét, eldalolja a megtalált boldogság nászénekét a kegyelmi életben, hogy olvasóit is annak vágyával és szeretetével töltsse el.

Célját elérte: a Vallomásoknak sok ágostonlélek köszöni megtérését! Azokból a némaságukban oly beszédes lapokból túlvilági fény áradt sok oly lélekre, melyre a tévely vagy a bűn sötétsége borult. Keresetlen, de mindig fennkölt beszédük sok lelket rázott fel a bűn álmából. A miazmás lápokról a tiszta azúrba felszállt sas sok lápon vergődő lelket bírt rá kiemelkedésre, sőt magasban való szárnyalásra. Azok a bánatkönnyek, melyektől e lapok nedvesek, sok kemény lelket indítottak, sok sziklás lelket lágyítottak meg a századok folyamán. Benső értékük s a lelkek világában hozzájuk fűződő érdemek egyaránt halhatatlanságot biztosítanak számukra. Jól mondja Rottmanner: Szent Ágoston összes művei halhatatlanok lesznek, mint az Egyház és az Isten ígéje. De ha megtörténnék az a lehetetlenség, hogy a világ feledésnek adná azokat, a Vallomások könyve mégis tovább élne. „A könnyek gyermeke nem veszhet el.” (Rauscher 437.)

Papjainak körében

Ágoston úgy volt meggyőződve, hogy sok segítőtársra van szüksége, ha a nemzetek apostolának programját: mindenkinek mindenévé lenni, következetesen meg akarja valósítani. Azért első gondolai közé tartozott méltó papságot nevelni. Palotáját tehát papnevelővé tette, melyben kolostori rend uralkodott s a szent püspök nemes önérettel és főpásztori örömmel mutathatott rá házára szentbeszédeiben is. (Serm. 355.) Bár nem szenvedtek hiányt, de a bővelkedést sem ismerték. Ágoston mindig nagy súlyt helyezett az evangéliumi szegénységre. Papjainak minden magántulajdonukról le kellett mondaniok. Aki erre nem volt hajlandó, nem lakhatott az ő házában. Nem egyszer történt, Possidius tanúsága szerint, hogy egyháza hagyott örökségeket visszautasított, nem mintha övéi nem szorultak volna rájuk, hanem mivel nem tudta igazságérzetével összeegyeztetni, hogy egyháza a rokonok rovására gazdagodjék. Egyízben egy gyermektelen ember minden vagyonát az egyháznak hagyományozta, csupán életjáradékot kötve ki magának. Mikor azonban később gyermekei születtek, Ágoston az egész birtokot visszaadta neki. Másízben egy apa kitagadta fiát s vagyonát az egyháznak adományozta. De Ágoston nem fogadta el az adományt, sőt a törvényes örökösnek adta át. Azt szokta mondani, hogy az Egyház nem teherszállító hajó. Ez sok veszélyt jelent, mert a hajó elsüllyedhet s akkor kárpótolni kell a megmentett utasokat. Kisebb hagyományozásokat ellenben mindig elfogadott, sőt egyik beszédeiben figyelmezteti is híveit, hogy Krisztust is örökösüknek tekintsék. (Serm. 355.) és Possidius szerint (c. 24.) szemrehányást tett nekik, ha a templom felszereléséről s az istentiszteleti szükségletekről nem gondoskodtak kellőképpen. Amit került, az a gazdagodás, az anyagi emelkedés és terjeszkedés volt. Possidius külön megemlíti (c. 24.), hogy nem szeretett építkezni, mert az nagy lelki elszóródással jár, ő pedig mindig összeszedett akart lenni, bár viszont nem ellenezte, ha mások ebben serénykedtek, csak módjával tették legyen.

Mint szerető atya állt papjai között, szóval és példával nevelve őket. Házának jóhíre hamar elterjedt és nem egyszer kértek elárvelt egyházak Ágostontól püspököt, papot. Atyai szeretete azonban kellő erélyességgel párosult. Mikor az idegen Victorin alszerpap Hippóba jövén ott Mani tévtanát terjeszti, Ágoston kiutasítja a városból és ezt Victorin püspökének is értésére adja, kérve őt, hogy fossza meg egyházi rendjétől, melyre méltatlannak bizonyult, nehogy még többeket magával rántsón a tévelybe. „Ha azonban visszafogadását kérelmeznél s bűnbánatot tartani akarna, csak az esetben higyj neki, ha másokat is, kiket ismer, feljelent.” (Ep. 236.) Sajat papjaival is igen szigorúan bánt el, ha életükkel botrányt okoztak. Így tett Abundantius-szal, akit

egyszerűen megfosztott egyházától. Ítéletét a primási szentszéknek is tudomására hozta. „Ha a püspökbírák másképp ítélnék, ám adjanak neki egyházat. Be kell vallanom, hogy félek ilyen emberekre hívőket rábízni, kivált ha rossz hírük van.” (Ep. 65.) Ezt a szent szigort az a nagy szeretet és tisztelet parancsolta, mellyel Hippó püspöke az ő hívei iránt mindenkor viseltetett. „Szolgáid ezek, Uram, – írja Vallomásaiban. X. 4. – nekem meg testvéreim; Fiaid nekem meg akaratom szerint uraim; parancsod köt, hogy szolgáljak nekik, ha veled és benned élni akarok.”

Híveinek körében

Szeretete hívei iránt állandóan otthon tartja. Úgy érezte, hogy bármily szeretettel fogadják idegenben, mégis legjobb neki otthon, ahol gyermeki szeretettel veszik körül hívei. Nagy dolog, amit e kevés szóval kifejez: „Sohasem voltam távol jószántamból, hanem csak elodázhatlan kötelességteljesítés végett”. (Ep. 122.) A legsűrűbb érintkezést tartotta fenn híveivel. „Azt hiszem – mondá – hogy a hitélet érdekében többet tesz az ember példájával, mint tanításaival.” (Ep. 147.)

Nagy gondja volt az egyházi szertartások méltó elvégzésére. A hagyomány neki tulajdonítja ezeknek egyik legszebbikét: a húsvéti gyertya megáldását azzal a mélyértelmű, fenséges Exultet-himnusszal, mely még most is felhangzik templomainkban a nagyszombati tűzszentelés után. Ő maga is említi ezt nagy művében, az Isten városáról és a „laus cerei”-t magáénak vallja. (De civ. XV. 22.) A fenséges szöveg teljesen őreá vall.

A szertartásokban is szigorúan ragaszkodott a zsinati rendeletekhez, bár az épületes szokásokat nem szüntette meg, mert úgy vélte, jobb ezt tűrni, mint megszüntetésével vihart kelteni. Annál szigorúbban lépett fel a babona minden megnyilatkozása ellen. Mint jó lelkipásztor pedig minden alkalmat felhasznált, hogy a híveiben uralkodó bűnöket kiirtsa, így különösen az esküdözést, a részegséget és minden tisztátalanságot. Hisz' körülötte még a pogány világ élt az ő laza felfogásával mindarról, amit a keresztény erkölcs tanítása kötelességnek hirdet! Ágoston övéért aggódó szeretetével és ékesszólásának minden erejével szállt szembe ezzel a pogány világgal. „Odáig süllyedt az emberi romlottság – mondja egyik beszédében – hogy férfias dolognak tartja az érzékiség által legyőzteni, ellenben férfiszámba sem megy, aki azt legyőzi. Vajon kit tartasz az amfiteátrumban nagyobb hősnak, azt-e, aki a vadállat alatt fekszik, vagy azt, aki azt megöli?” (Serm. 9.) De amikor ostorozza a bűnöket, nem szűnik meg szeretni a bűnösöket. „Ha nem hallgattok reám – mondja egy alkalommal – én mégsem hallgatok el, az én lelkem üdvözülni fog; ámde én nem akarok nélkületek üdvözülni!” (Serm. 17.) A megátalkodókat külön munkába vette és négy szemközt iparkodott rájuk hatni. Ha azonban jószóval sem ment semmire, a botrány pedig nyilvános volt, nem riadt vissza a legkeményebb büntetéstől sem: kizárta őket a hívek közösségéből.

Ágoston gondviselő atya volt a szegényeknek. Miként Szent Possidius írja, maga soha nem vett sem házat, sem földet, de ha valaki ilyeneket az egyháznak ajándékozott vagy örökbe hagyott, azt szegényeire való tekintettel, szívesen elfogadta, hacsak az ajándékozó vagy örökbehagyónak rokonai nem szorultak maguk is reá. Ha néha kifogyott az egyház pénzkészlete, ezt híveinek tudomására adta, hogy adakozzanak az ő szegényei számára. Sőt a szent edényeket is összetörette és beolvasztatta, hogy a fogságban szenvedőkön vagy ínségben levőkön segíthessen. Így tanulta ezt mesterétől, Szent Ambrustól. (C. 24.) Híveit is belevonta a jótékonykodásba, mert példájával csak úgy, mint beszédeivel adakozásra ösztönözte, buzdította őket. Adományaikból azután évenként felruházta a szegényeket, hogy így maguk is érezzék az alamizsnálkodással járó szent örömet, másrészt jobban átérezzék a Krisztusban való összetartozásuknak felemelő tudatát. A fősvénynek örömtelen az élete s a fukar mindig egyedülállóan érzi magát. S ez a szomorú egyedülállóság rémes elhagyatottsággá fog válni az ítéletben, „mert irgalomnélküli ítélet vár arra, ki irgalmasságot nem cselekedett” (Jak 2,13);

míg a jótékony embert alamizsnáinak élvezői fogják az Úr színe elé kíséreni. „*Bizony mondom nektek – mondja majd ott az Úr – amennyiben ezt egynek ezen legkisebb testvéreim közül cselekedtétok, nekem cselekedtétok.*” (Mt 25,44) Ágoston mindig élénk emlékezetben tartotta e szavakat és nem egyszer még kölcsönvett pénzzel is segítette ki megszorult híveit. Azáltal pedig, hogy a híveket is belevonta az irgalmasság gyakorlásába, előfutára lett a XVII. század nagy alamizsnás szentjének: Depaul Vincének. A nagyszívű Ágoston már 1300 évvel előtte csinálta meg a Vince-egyesület!

De bármily nagylelkűen istápolta a szegényeket, mégsem vált soha a renyhesség pártfogójává. Amint ő maga szakadatlanul dolgozott, úgy mindenkitől megkövetelte, hogy Isten adta képességeit lelkiismeretesen felhasználja. Az általa alapított kolostorokban is serény munka folyt állandóan s amikor tudomására esett, hogy a Karthago melletti kolostorokban a szerzetesek kezdik feladni a testi munkát, hogy – miként mondák – zavartalanul a saját és másoknak lelki üdvén dolgozhassanak, Ágoston rögtön felemelte szavát ez újítás ellen és általános emberi kötelességnek állította oda a testi munkát. Azok a szerzetesek legnagyobbbrészt a munkából jöttek a kolostorba. A dolgoztalanság tehát a legnagyobb lelki veszedelmet jelentette számukra, aminthogy sokan szerzeteshez nem illő időtöltésre adták magukat. Aurelius, a karthagói primás szomorú szívvel látta ezt a hanyatlást. Megkérte tehát Ágostont: írjon nekik erről valamit. Így jön létre „a szerzetesek munkájáról” szóló mű 400 körül. Beszédeiben is ki-kitér a munka lelket nemesítő hatásaira és a régi pogány bölcelettel szemben fennen hangoztatja, hogy nem lehet az emberi méltóság ellen az, amit Isten Fia is gyakorolt és példájával megszentelt.

Az emberi méltóság ékesszavú védelmezője Ágoston ott is, ahol a szegény rabszolgákról van szó. N. Konstantin császárnak 321. április 18-án kibocsátott rendelete szabadságot hozott ezeknek a szerencsétlen embereknek is. De ez a rendelet – úgy látszik – Afrikában nem valósított meg, mert az itteni zsinatok ismételten kérik a császárt, hogy az a rendelet Afrikára is terjesztessék ki. A kéréseknek végre volt is eredményük. Ágoston ismételten emlékezik meg beszédeiben rabszolgák felszabadításáról és Möhler, e kérdés kiváló ismerője azt írja, hogy a latin egyházatyák közt Szent Ambruson kívül Ágoston tett legtöbbet a rabszolgaság megszüntetésére. (Rauscher 506.)

Mondanunk sem kell, hogy ez a sokoldalú, mindenkinek mindenévé lenni iparkodó tevékenység a legnagyobb mértékben népszerűvé tette Hippó püspökét nemcsak híveinek körében, hanem egész Afrikában. Mindenki őhozza fordult, ha baj érte, önála keresett oltalmat, őtőle kért tanácsot. Abban az időben a püspök a bíró tisztjét is töltötte be és a templomok védhelyei voltak a bűnösöknek. Az I. Theodosius császár által kiadott törvény szerint az odamenekülőknél 30 napig biztos oltalomban volt részük üldözőik előtt. Ágoston az ő templomainak ezt a kiváltságát mindig nagyon becsülte s keményen meg is védte, ha a világi hatóságok róla megfeledeztek. Bírói tisztjét is a legnagyobb lelkiismeretességgel töltötte be s nem egyszer még ebédje is elmaradt miatta. Bár sokkal szívesebben dolgozott volna otthoni cellájában, mégsem mulasztotta el ezt sem, mert úgy tapasztalta, hogy ilyenkor sok jót tehet és az evangéliumot olyanoknak is hirdetheti, akik különben nem igen állottak szószéke alá. Kedves alkalmakat látott ezekben az ítélezésekben úgy a türelem, szeretet és igazságosság gyakorlására, mint híveinek megismerésére és segítésére. (Poss. c. 19.) Közbenjárást is szívesen vállalt a világi hatóságoknál, ha erre felkérték s mikor Macedonius bíró kérdést intéz hozzá, vajon püspök lehet-e olyannak szószólója, aki vétett az állam törvényei ellen, Ágoston gyönyörű levélben felel neki, melyben többek közt ezeket mondja: „Könnyű és nagyon közönséges dolog a gonoszokat gyűlölni, mivel gonoszak; ellenben ritkaság és jámbor cselekedet őket szeretni, mivel emberek, úgy hogy ugyanazon személyben kifogásoljuk a bűnt, de a természetet tiszteljük s épp azért annál jogosabban utáljuk a bűnt, mivel beszennyezi a természetet, melyet szeretünk. Aki tehát valamely vétség ellen csak azért jár el szigorúan, hogy a vétkeket megmentse, az nem válik a vétség részesévé, hanem inkább részvétét fejezi ki az emberi természet iránt. Ámde hibát nem javíthatunk meg másutt, csak itt az életben. Ez élet után kiki oly sorban fog részesülni,

aminőt itt magának kiérdemelt. Azért késztet minket az emberi nem iránti szeretet a vétkesekért közbenjárni, nehogy halálos ítélet folytán úgy fejezzék be életüket, hogy utána még egy végnélküli büntetést kelljen elszenvedniük”. S miután így eljárását igazolta, Macedoniust is könyörületességre iparkodik hangolni. „Légy, uram! kíméletes; annál jobb vagy, minél szelídebb vagy. Minél magasabb hatalomra emelkedel, annál mélyebbre ereszkedjél le szelídséggel. Mert amint van büntető könyörületesség, éppúgy van kímélő kegyetlenség. A ti szigorúságtok hasznos nekünk, mert nyugalmunkat biztosítja; de hasznos a mi közbenjárásunk is, mivel szigorúságtokat megnyihíti. Ne vegyétek azért rossz néven, ha jó emberek nektek könyörögnek, hisz' a jóknak sem tetszik vissza, ha a gonoszok félnek tőletek.” (Ep. 153.)

A hitszónok

Az ősegyházban elsősorban a püspök volt a hívek tanítómestere. A nyugati egyházban ezt oly szigorúan tartották be, hogy „csak az ő távollétében beszélhetett az istentisztelet alatt a presbyter”. (Mihályfi: Az igehirdetés 25. l.) A hippói Valerius volt az első, aki e szokással szakított s a még csak papi hatalommal bíró Ágostont prédikálni engedte. Possidius megjegyzi, hogy püspöktársai ezt eléggé zokon vették neki. „De ez a tiszteletreméltó és előrelátó férfiú e szokást a keleti egyházból ismervén s az Egyház hasznát tartván szem előtt, mitsem törődött e leszólásokkal, csak hirdesse az evangéliumot egyszerű pap, amit ő, az elaggott püspök már nem tehetett meg”. (C. 5.) Ágostont óriási tudása, lángoló buzgósága, Krisztusnak és az ő szentséges vére árán megváltott lelkeknek tüzes szeretete csak úgy, mint fényes szónoki képességei kiválóan alkalmassá tették az igehirdetésre. Valami különös vonzó erő vibrálhatott az ő beszédében, mert rétkora óta mindig nagy szeretettel csüngtek ajkain hallgatói. Bárhol jelent is meg, mindenütt hallani kívánták. S ő nem kérte magát soká. Már mint áldozópap fáradhatatlan volt az evangélium hirdetésében. Mint püspök pedig – írja Possidius c. 9. – még gyakrabban és lelkesebben, még nagyobb tekintéllyel hirdette az evangéliumot nemcsak saját híveinek, hanem bárhová hívták is meg, hogy a híveket a krisztusi hitben az örökélet reményében megerősítse. Különösen Karthagót szerette felkeresni, hogy ezzel is jóvá tegye, amit mint ifjú e városban vétett. Nemcsak vásár- és ünnepnapokon beszélt a Békebazilikában, Hippó legtágasabb templomában, hanem hétköznapiokon is, kivált ha sorozatos beszédekkel mondott és sokszor kétszer is napjában. Pedig régi mellbaja, mely még megtérése előtt nem egyszer gátolta szónoki hivatásában, most is sok nehézséget okozott neki e kedvenc munkájában. A szószéken mindig feléledt s a lelkesedés szent tüze, mely szívében égett, ilyenkor mintha gyenge testére is áterjedt volna. Mégis előfordult, hogy be sem fejezhette azt. Ez a gyengeség kényszerítette később beszédét rövidebbre szabni.

A kidolgozásban nem a szónoki alakra, hanem a tartalomra fektette a fősúlyt. Ő, aki valamikor szertelenül lelkesedett Ciceróért és megvetette az egyszerű beszédű Szentírást, most nem akar többé tetszeni, hanem elsősorban használni. „Mert mit ér az aranyból készült kulcs, ha nem nyithatjuk meg vele, amit megnyitni akarunk s viszont mit árt, ha a kulcs fából való, de megnyitja?” (De doctr. christ. IV. 11.) Úgy érzi, hogy amikor hívei között áll, hogy nekik az élet kenyerét megtörje, nem az ékesszólás mestere ő, hanem az övének lelki üdvéért felelős püspök. Valamikor magamagát hirdette, a templom szószékén csak Krisztust szabad hirdetni. A tanítványnak el kell tűnnie, hogy teljes fenségében tündököljön a Mester. Hisz' az Úr Jézus nem azt mondta apostolainak: Hirdessétek önmagatokat, hanem: Hirdessétek az evangéliumot. S mit ér minden ékesszólás, ha a hallgatók nem értenek belőle? „Megbeszéléseknél – írja önmaga De doctr. IV. 10. – mindenkinek jogában áll kérdezni, mikor azonban mindnyájan hallgatnak, hogy egyet hallhassanak, mikor mindenek tekintete egyre van irányítva, akkor sem nem szokásos, sem nem illő kérdést intézni arról, mit egy meg nem értett. Épp azért a szónoknak kötelessége a hallgatónak segítségére sietni.” Ágoston tehát mindenek előtt az igazságot nézi s a szónok első

kötelességét abban látja, hogy meggyőzzön az igazságról. Nem ragyogni, hanem tanítani és tanításával építeni, használni akart. Számolt hallgatóságának képzettségével, műveltségével s úgy beszélt, hogy megértsék és megszívleljék, amit hallottak. „Nem Bizánc császári udvara – írja Kudora – sem Konstantinápoly művelt közönsége gyűlt szószéke alá, hanem Hippó zordabb, érdesebb halászhajói, tengerészei, egy úgyszólván nemzetközi tengeri kikötő folyton változó s az ismert világ minden részéből esetlegesen egybesereglett zagyva népkeverék. Beszédeiben nem találunk hosszú, jól tagolt körmondatokat, ellenkezőleg, ezek rövidek, de élesen határoltak, világosak és érthetők.

Beszédeire nagy gonddal készült. Ez a készület imából és elmélkedésből állt, épp azért „beszédei úgy tűnnek fel a vizsgáló szemek előtt, mint egy Isten dicsőségéről való szent elmélkedés nemes gyümölcsei, mint az Isten hatalma és irgalma szemléletében mélyen megrendült szív áhítatos fohásza.” (Kudora) Amit lelke elmélkedés közben termelt, arról vázlatos feljegyzést készített, vagy egész terjedelmében is leírta, illetve tollba mondotta. Csak egyszer történt, hogy a lector nem a kijelölt, hanem a 128. zsoltárt olvasta fel a beszéd előtt, amiben Ágoston Isten intelmét látva, rögtönözve mond fölötte magyarázó beszédet.

Bár elsősorban világosan beszélni és meggyőzni akart, azért mégis volt gondja, hogy az igazságot tetszetős formába is öltöztesse. Azért sűrűn használ képeket beszédeinek élénkítésére. „Jobban hat meg, örvendeztet meg s ennek folytán nagyobb becsben áll oly beszéd, – írja erre vonatkozólag (Ep. 55.) – mely az igazságot képletesen fejti ki, mint hogyha egészen egyszerű szavakkal magyarázza azt meg.” Nagyon szerette az ellentéteket és szójátékokat; ezekben szinte utólérhetetlen mester.

Beszédeit meg is becsülték hívei. Mind ott voltak, akik csak eljöhettek, még a pogányokból is. Tetszésüknek az akkori szokás szerint sokszor tapssal, vagy felkiáltással adtak kifejezést. Sokan le is írták, vagy gyorsírókkal leíraták beszédeit. (Poss. c. 7.) Innét magyarázandók a szövegeltérések, melyek elég gondot okoztak a történetíróknak annak megállapításában, hogy az Ágostonnak tulajdonított beszédek óriási számából, melyek hitelesek. Jelenleg körülbelül 400-ra megy ezeknek száma. S mily szent hévvel mondotta el s mily figyelemmel hallgatták azokat. „Elfeledtem – így szól egyik beszédében, (In ps. 72.) – hogy mily hosszú ideig beszéltem. A zsoltárnak már végére értem s arcom verejtékéből következtetem, hogy hosszú beszédet mondtam; ámde sohasem bírom vágyakozásomat kielégíteni; igen hatalmasok vagytok. Ó, vajha ezen hatalommal a mennyországot magatokhoz bírnátok ragadni!”

Bármily nagy volt azonban Ágoston a szószéken, mégis alázatosan gondolkodott szónoklásáról. Nem engedte meg, hogy mesternek szólítsák; csak „a Szentírás magyarázója és tanítója” akart lenni. S bár örömmel láthatta szónoki munkásságának gyönyörű gyümölcseit híveinek lelki életében, mégis elégedetlen volt önmagával. „Majdnem mindig úgy vagyok, – írja önmaga – hogy beszédem magamnak sem tetszik, mert folyton a jobb kifejezésekre törekszem, ezt a jobbat sokszor érzem is magamban, mielőtt azt szavakba önteném s midőn azután mintegy öntudatlanul kimondom, akkor szomorúság fog el, hogy nyelvem nem képes szívemnek tökéletesen szolgálni. Azt óhajtom, hogy hallgatóm is egészen megismerje azt, amit én tudok, de érzem, hogy nem vagyok képes úgy beszélni, hogy e célt elérjem. Az eszme ugyanis villámsebességgel cikázik át agyamon, a beszéd ellenben lassan halad a maga útján és míg a beszéd leköti figyelmemet, addig az eszme, melyet csak most szemléltem, máris visszavonult csendes rejtekébe.” (De catech. rud. 2.) Hogy ez az önbírálata túlszigorú volt, világosan mutatja az az üdvös hatás, melyet kortársaira csak úgy gyakorolt, mint másfélezer év után minden figyelmes olvasójára. „Ágostont az egész nyugat legnagyobb hitszónokának tartják az egyházatyák korában”, mondja Bardenhewer. (Patrologie 431.)

A hitvédő

Az Úr Jézus keserves kínszenvedése és gyötrelmes halála a keresztfán előre jelezte egyházának sorsát e világon. Az ő szeme tisztán látott, hisz' nem volt az pusztán emberi szem, hanem mindentlátó szem, mellyel belátott a századok folyamába és meglátta azt a vérfürdőt, melyet az emberi gonoszság fog egyházának kiirtására készíteni. „*Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak*”, jelenti ki szent Jánosnál (15,20). Szent Máténál pedig részletezi e kijelentését, mondván: „*Mint juhokat küldlek a farkasok közé, ...mert kiszolgáltatnak benneteket a törvényszékeknek és zsinagógáikban megostoroznak benneteket. És a helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak benneteket énérettem... És gyűlöletesek lesztek mindenkinél az én nevemért*”. (Mt 10,16) Jövendölése hamar teljeseedett. Alig szűnt meg a pünkösdi szélnek zúgása, mellyel a Szentlélek szállt alá az apostolokra, valóságos vihar keletkezett, ádáz gyűlöletnek rémes vihara, hogy elsöpörje Krisztus alkotását. A Nérók is tisztán láttak. Ha győz a Názárethi, akkor összedől zsarnoki trónusuk, melyet a vad erőszak emelt a szegény rabszolgák görnyedő háta fölé. Nem szabad tehát engedni, hogy győzzön, sőt ki kell irtani még emlékét is e földről!

Így indult meg a keresztények üldözése, hogy három századon át tomboljon kisebb-nagyobb megszakításokkal, melyek – úgy látszott – csak arra voltak valók, hogy a hóhérok új bárdokat szerezzenek be és parancsolóik új kegyetlenségeket eszeljenek ki. Krisztus vérént ontotta egyházáért, úgy illett, hogy az Egyház is vérevel pecsételje meg öhozzá való hűségét! Krisztus hófehér tógát adott reá, melyet az ő végtelen értékű érdemeiből szőtt számára, úgy illett, hogy az Egyház vértanúinak véreből szője rá e fehér tógára a patríciusi bíborszegélyt!

A véres üldözés hullámai hamar átcsaptak a virágzó afrikai egyházba is és bőven termett itt is dicső vértanúkat. Ezek táborában áll a nagy Cyprián, Karthago püspöke is, aki mikor tudomására hozzák, hogy halálra ítéltetett, szívből felujjong: Istennel hála érte! S rögtön meghagyja övéinek, hogy a hóhérnak, aki bárdjával utat fog nyitni lelkének az égbe, 25 aranyat adjanak jutalomképpen. Vérük nem folyt hiába. Beigazolódott Tertullianusz szava, mert a vértanúk vére valóban megtermékenyítette a lelkek ugaras világát s minél több ágat tört le a pogány gyűlölet az Egyháznak egyre lombosodó s erősödő fájáról, annál több új hajtás fakadt rajta. Ez a hős vér meg is ihlette a lelkeket, mert sokan nem várva be a pogány hatóság vádemelését, önként jelentkeztek nála mint Krisztus hűséges követői. Mikor pedig Diocletianus a szent iratok kiszolgáltatását is követelte, ezek be nem várva a kutatást, önként jelentették be a pogány bírának, hogy ilyenek birtokában vannak, de készek inkább ezer halált halni, semmint azokat kiszolgáltatni.

Mensurius, Karthago akkor püspöke, helytelenítette ezt a túlzást és megtiltotta olyanokat vértanúkként tisztelni, akik ilyen módon vesztették életüket. Sőt tovább ment s amikor ő is felszólított a szent iratok beszoállítására, ezeket házában elrejtette, a templomban pedig tévtanítók iratait helyezte el, jól tudván, hogy így tűzre kerülnek. Püspöktársai ezt a eljárást nagyon kifogásolták, mert abban bizonyos hittagadást láttak, sőt némelyek, kivált Numidiából, meg is szakították vele e miatt minden érintkezést, nem is sejtve, hogy egy áldástalan szakadásnak vetik meg ezzel az alapját. Mikor ugyanis 311-ben Mesurius meghalt, Numidia primása, Secundus, abban a meggyőződésben, hogy az elárvult egyház kormányzására az új püspök megválasztásáig öhozzá tartozik, néhány papját Karthagóba küldte; ezek közt volt Donatus, Casa nigra püspöke is. A karthagói papság tiltakozott e szerinte jogtalan beavatkozás ellen és nem is hívta meg Numidia püspökeit a választásra, kivált Botrus és Celestius, két nagytekintélyű paptársuknak befolyására. A választásból Caecilianus, a karthagói egyház fődiakonusa került ki győztesen, akit Felix, Abtunga püspöke mindjárt püspökké is szentelt. Bár a pápa s a legtöbb szomszédos püspök törvényesnek ismerte el e választást, a numidiaiak hallani sem akartak róla és egy Lucilla nevű előkelő spanyol nő házában összegyülekezve, Maiorinus

lectort választották meg Caecilianus ellenében, akit Donatus püspökké is szentelt. Ezzel a szakadás megtörtént. Maiorinus nemsokára meghalt és helyébe egy másik Donatus lépett, kit „nagy”-nak mondanak s akiről az eretnokség nevét is kapta. A szakadárokból ugyanis eretnekek lettek, mert azt vallották hogy csak az az igaz egyház, amely bűnösöket, legalább is nyilvános bűnösöket nem tűr meg kebelében s azért, szerintük, mindazok az egyházak, melyek Caeciliannal és az őt felszentelő Felix püspökkel, aki állítólag a szent könyvek kiszolgáltatásával hittagadóvá lett, érintkeztek, megszűntek Krisztus igaz egyházához tartozni. Továbbá a szentségek érvényességét a kiszolgáltatónak életszentségétől tették függővé s miután a Caeciliannal közlekedők szerintük megszűntek az Egyház tagjai lenni, az általuk kiszolgáltatott szentségek is mind érvénytelenek, következésképp az általuk megkereszteltek újra megkeresztelendők.

Az új eretnokség nemcsak veszedelmes, hanem erőszakos is volt, kivált miután egyesültek egy másik táborral (circumcelliones), mely az alsóbb néprétegekből verődött össze. „Isten országa harcosai”-nak nevezték magukat, a valóságban pedig rabolva és pusztítva vonultak körül (innét a latin nevük) és hallatlan erőszakokat követtek el kivált a papokon, miként Possidius írja (C. 10.), mert megverték őket, mésszel leöntötték vagy ecetet öntöttek a szemükbe, sőt sokszor meg is ölték, miután mindenükből kirabolták őket. Afrika békéje föl volt dűlva, a közbiztonság megszűnt. Az állami hatalom sem nézhette ezt tovább tétlenül. N. Konstantin, miután Melchiades pápa 313-ban egy Rómában tartott zsinaton a donatisták tanait kárhóztatta, 316-ban Milanóba szőlította őket, ahol újból elítéltettek. Az ő utódai már büntetésekkel is sújtották őket, melyeket a hitehagyott Julian azonban mind megszüntetett s az ő utódai sem voltak elég erélyesek e fölforgatókkal szemben, úgy hogy mikor Ágoston Valerius püspök örökébe lépett, körülbelül 300 donatista püspök volt Afrikában s miként Possidius írja, a hívek nagyobb része ez eretnokséget követte. (C. 7.)

Harc a donatistákkal

Ágoston úgy üdvözölték a hívek, mint Istentől küldött mentőt a nagy veszélyben. Annak is bizonyult rövid idő múlva. Mint olyan hadvezér, akit a győzelem biztos tudata lelkesít, kezdte meg hódító hadjáratát. Mindenek előtt fölvilágosítja övéit a donatista tévedésekről: versbe foglalja ezeket a megfelelő cáfolattal és hívei úton-útfélen éneklik a 267 verssort, mely kezdettől végig é-ben rímel. E költemény ugyan nem klasszikus alkotás, de szerzőjének nagy szelleméhez mégis méltó, mert eltérve a római költészet versformáitól pusztán egyenlő szótagú és rímben végződő soraival a keresztény költészet úttörőjének mondható. (Rauscher 536.) Aztán szóban és írásban egyenként veszi éles bonckése alá az ő tanaikat. „Oly férfiú, – írja Rauscher 546. – aki az ékesszólásnak oly nagy gazdagságával, az értelemnek oly győzelmes élességével bírt, mint Ágoston, szükségképpen keltette föl a reményt, hogy sikerülni fog neki az ellenséges tábor Góliátjait tollával megölni.” Bár ellenfelei folyton személyeskedtek és a legdurvább támadásokkal illették a szent püspököt, csalónak és ragadozó farkasnak mondván őt, akit büntetlenül szabad leütni, sőt aki ezt tenné, annak Isten minden egyéb bűnét is megbocsájtaná (Poss. c. 9.), Ágoston mégis tartózkodott hasonló hangtól, megvetette e nemtelen fegyvereket és azzal a szeretettel, mellyel e tévelygőket is szerette, csak az igazságot védelmezte és hirdette a szószékről éppúgy, mint amaz értékes művekben, melyek gyors egymásutánban láttak napvilágot.

A Donatus helyébe lépett Parmenián egy levélben a Szentírásból iparkodott az ő tévtanításait igazolni. Ágoston három könyvben cáfolja Parmeniánt s fölényes tudással mutatja meg, mily erőszakot követett el a szent szövegen magyarázataiban.

Miután a donatisták sokszor hivatkoztak szent Cypriánra, mint olyanra, aki szintén vallotta, hogy eretnekek nem keresztelhetnek érvényesen, hét könyvben száll síkra az Egyház tanításáért

a keresztség szentségéről. Cyprián ugyan tanította azt, de csak mint magánvéleményt és bizonyára kész volt volna azt föladni, ha valaki kellő érvekkel annak téves voltáról meggyőzte volna. Sajnos, ilyen nem találtatott akkor s azért kitartott véleménye mellett anélkül azonban, hogy a hagyományos tannal való egységet megbontotta vagy megszakította volna.

Ugyanekkor – 400 körül – írja három könyvét Petilián donatista püspök ellen. Ez a Petilián egy pásztorlevélben sok rágalmat szórt az Egyházra és a donatista tévtanokat oly tetszetős alakban adta elő, hogy követői kívülről tanulták meg e levelet, mintha az ő katekizmusuk volt volna. Soká nem tudta Ágoston ennek a pásztorlevélnek teljes szövegét megszerezni. Mikor végre mégis megkapta, félbeszakította a Szentháromságról szóló, valamint Mózes könyvét magyarázó munkáját és megírta cáfolatát, nem mintha – úgy mond – Petilián valami újat mondott volna, olyat, ami nem volt már ismételtlen megcáfolva, hanem hogy hívei – a katolikusok – is jobban megerősödjenek igaz hitükben, viszont a donatisták is hallhassák az igazságot. Petilián nagyon érezhette Ágoston cáfolatának igazságát, mert ahelyett, hogy ellencáfolattal próbálkozott volna, ő is a személyeskedés dicstelen fegyveréhez nyúlt, szemére vetve a szent püspöknek ifjúkori életét. Ekkor írja Ágoston a harmadik könyvét, melyben a bűnbánónak alázatosságával mondja: „Ti mindnyájan tudjátok, ki voltam megkereszteltetésem előtt, fölösleges volna erről beszélni. Áldom Istent, aki megszabadított engem kegyelmével önmagamtól. De nem egy embernek méltó voltáról van itt szó, hanem az Anyaszentegyház igazságáról”.

Nemsokára ezután – 402-ben – írja az Egyház egységéről szóló művét, melyben szokott alaposágával kimutatja, hogy csak a mi Egyházunk mondhatja magát joggal egynek és egyetemesnek. A csodákra vonatkozólag pedig, melyekre a donatisták hivatkoztak és egyéb rendkívüliségekre, melyekkel igazhitőségüket bizonyítani iparkodtak, Ágoston kifejti, hogy azok hazug emberek koholmányai vagy a gonosz szellem szemfényvesztései, hisz' megmondotta Krisztus, hogy a hamis próféták is fognak csodálatos dolgokat művelni s velük még kiválasztottakat is megtéveszteni. Az is meg van írva, hogy a sátán angyal alakjában is tud megjelenni.

Írt még más három könyvet a donatisták ellen, melyek azonban elvesztek. Továbbá leveleket az egyes donatista püspökökhöz, nem hagyva szó- és cáfolat nélkül egyetlen egy állításukat sem. Ágoston ezekben éppúgy mint többi műveiben, mindig előkelő vitatkozó, akinek minden szavát szeretet hatja át, aki nem legyőzni, hanem meggyőzni, nem elriasztani, hanem visszaterelni, nem kivégezni, hanem életre kelteni akar. Mikor a donatisták azt vetik ellen: ha olyan gonosz eretnekek vagyunk, miért kerestek mégis minket? Ágoston így felel: „Keresünk titeket, mert elvesztetek, hogy örvendezzünk azok megtalálásán, akiknek elvesztésén szomorkodtunk. Tévhitűeknek mondunk, de csak addig, amíg meg nem szabadítunk a tévedéstől, mely fogva tart titeket. Csak abban akarunk megjavítani, amiben nem vagytok velünk egyek s azt óhajtjuk, hogy elfogadjátok, aminek most híjával vagytok”. (Ep. 93.)

Ágoston nem érte be beszédeivel és írásával. Egymásután toborozza össze Afrika püspökeit zsinatra, hogy a közös veszélyről közösen tanácskozzanak és közösen harcoljanak ellene. Amellett nem szűnik meg a donatista püspököket egyre hívogatni, hogy szemtől-szembe mondják el kifogásaikat, panaszozzák el sérelmeiket. De ezek sohasem fogadták el a szeretetteljes meghívást. Kerülték a nyílt csatát, kik alattomban sem bírtak Ágostonnal.

Türelmes buzgolkodását végre mégis siker koronázta. A 410-ben tartott XV. karthagói zsinat kérve-kérte Honorius császárt, hogy egy közös tanácskozást elrendelni s annak biztonságáról gondoskodni kegyeskedjék. A császár október 14-én kelt rendeletével ezt el is rendelte és vezetésével Marcellinus tribunust bízta meg, aki mint buzgó katolikus, nagy örömmel vette e különben kényes megbízatást. 411. február 16-án kihirdette a császári rendelet és kötelességévé tette az összes püspököknek június 1-én Karthagóban megjelenni. Hogy jóindulatát a donatisták iránt is kimutassa, fölfüggesztette az összes ellenük szóló törvényeket s megígérte, hogy mindazok, akik közülük megjelennek, visszakapják egyházaikat. Ez a csalétek nem tévesztette

hatását: május 18-án 270 donatista püspök tartotta fényes bevonulását Karthagóba. A katolikus püspökök egyenként jöttek; számuk 286 volt. Ágoston épp amazok bevonulásának napján beszélt Karthago népéhez. A békéről beszélt. „Kérlek, kedveseim, tanúsítsatok irántuk keresztény katolikus szelídséget. Szemük gyulladásban van, óvatosan kell őket kezelni, kíméletesen érinteni. Senkise bocsátkozzék egyikükkel se vitatkozásba, még a hit védelmére se, nehogy a szóváltás gyújtó szikrává legyen s ők megnyerjék azt az alkalmat, melyet keresnek. Ha gyalázkodást hallasz, túrd el, fordítsd el füledet és menj tovább. Nem bírom elviselni, – mondd – hogy az Egyházat gyalázzák! Épp mivel az Egyház gyaláztatik, arra kér téged, hogy azt elviseljed... Nagy meggyógyulás fogor szóban!” (Serm. 357.)

Marcellin is ismerhette a donatisták harcmódorát, mely elferdítésektől és letagadásoktól nem riadt vissza; azért pontos szabályzatot állapított meg a hitvitára vonatkozólag. E szerint minden párt hét vezérszónokot jelöl ki, más hetet helyettesi minőségben. A följegyzésekre ismét más négy megbízottat. Írásban kellett magukat kötelezniök mindazt elfogadni és tartani, amit megbízottjaik vallottak és tettek. A jegyzőkönyvet viasztáblákra jegyzik s ha egy ilyen tábla megtelik, lepecsételik és a szünet alatt ellenőrök jelenlétében lemásolják. Az így elkészült jegyzőkönyvet mindnyájan aláírják, Marcellin is és a nyolc ellenőr megerősíti, aztán lepecsételve a zsinat befejezéséig zár alatt tartják.

A katolikus püspökök a vita előestéjén gyönyörű jelét adták önzetlen igazságszeretetüknek és krisztusi lemondásuknak: kijelentették, hogy készek püspökségükről lemondani, ha ezzel a teljes béke helyreállítható. Ez Ágostonnak volt indítványa és az az osztatlan visszhang, melyre az püspöktársainak lelkében talált, szent örömmel töltötte el az övét. Határozatukat Marcellinnak is tudomására hozták és viszont csak annyit kötöttek ki, hogy ha a vitában a donatisták tanai tarthatatlanoknak bizonyulnak, közösen vezessék egyházaikat és csak az esetben mondjanak le róluk, ha népük ezt így kíváná.

Ily előkészületek után 411. június 1-én Marcellinus ünnepélyesen megnyitotta a hitvitát a város közepén fekvő Gargilianus-féle fürdőben. Már az első találkozás mutatta, hogy a donatisták különféle kifogásemelésekkel a komoly munkát lehetőleg elodázní, ha nem teljesen megghiúsítani akarják. Az is nyilvánvalóvá lett, hogy a donatisták a meghatalmazó levélben több aláírást hamisítottak.

A második ülésen folytatták izetlenkedéseiket: nem akartak leülni, hivatkozva a zsolttáros szavaira: *Nem ültem a hiúság gyülekezetében.* (Zsolt 25,4) A katolikusok rögtön feleltek: Akkor nem is volt volna szabad ide jönnötök, mert hisz' a zsolttáros azt mondja folytatólag: *És a gonosztevőkkel nem járok.* De a béke kedvéért fölálltak, sőt Marcellin is elvitette a székét. Tárgyalásra azonban ismét nem került sor, hisz' a donatisták feje, a fönt említett Petilián fölháborodva tiltakozott a „testvér” megszólítás ellen, melyet Ágoston egyszer használt. A harmadik ülés sem volt sikeresebb. Újból követelték a császári rendelet fölolvását és hevesen panaszkodtak a fölött, hogy ellenfeleiket katolikusoknak mondják, holott csak caecilianistáknak mondhatók. Ágoston nem nézhette tovább fondorkodásaikat. „Isten azt akarja, – mondá ünnepélyes határozottsággal – hogy az igazságot kutassuk, de nem, hogy itt haszontalanságokon veszekedjünk. Az Egyházzal van itt szó! Ha ez ellen az Egyház ellen van valami kifogástok, mondjátok meg nyíltan!”

Szavának volt hatása és Ágoston gyönyörű beszédben fejtegette az igaz Egyházzal való tant azzal a mélységgel, alaposággal és amellet meggyőző ékesszólással, melyre amazok képtelenek voltak cáfolatot mondani. Az annyiszor megvádolt Caecilianus esete is tisztázott és miként az előző zsinatokon, úgy itt is ártatlannak nyilvánították őt. Korán reggel kezdődött a tanácskozás és fáklák fényénél olvasta fel Marcellinus az ő ítéletét, mellyel a katolikusoknak ítélte oda a győzelem pálmáját. A nyilvánosságnak június 26-án hirdette ki ez ítéletet s vele egyúttal visszaállította az összes büntető törvények hatályát, melyek addig a donatisták ellen hoztak.

Ágoston lángelméje egész erejében tündöklött e szellemi párviadalban. Kiváló segítségére voltak Alypius és Possidius is, de amikor az Egyházzal, mint ilyenről volt szó, mindig Ágoston beszélt oly fölényes tudással, oly biztos ítélettel, oly meggyőző határozottsággal s amellet mégis megnyerő szelídséggel, hogy senkisémet vonhatta ki magát a hippói szellemóriás hatása alól. Ágoston a legjobban végzett munka boldogító tudatával térhetett vissza nyájához.

A karthagói győzelem azonban még mindig nem jelentette a harc megszűnését. Ágoston sem pihent meg győzelmi babérjain, hanem már a következő évben, 412-ben zsinatra szólítja püspöktársait Cirtába, melyből „nyilatkozatot” bocsátanak ki a donatistákhoz. Ebben híven elmondják a karthagói hitvitának lefolyását és szeretettel felszólítják a donatistákat az ott bebizonyított igazság elfogadására és így az igaz egyházba való visszatérésre. Higyjenek nekik és szakítsanak végleg a tévedéssel. Ha ezt nem teszik, önmagukra vessenek, ha makacs ellenkezésük büntetéseket fog maga után vonni.

Ágoston még külön is írt egy füzetet „a donatistákhoz, hogy ne engedjék magukat püspökeik által félrevezettetni.” Az annyi szeretettel adott intelmeknek meg is volt a bő gyümölcsük: igen sokan sírva tértek vissza az Egyházba, hogy itt bánatkönnyek örömkönnyekké váljanak. Hippó két donatista papja, Saturninus és Eufrates a közös életet élő papok társaságába léptek, Ágostonnak kimondhatatlan öröme. Sajnos, sokan makacsul megmaradtak a tévelyben püspökeikkel egyetemben, akik meg is fellebbezték Marcellin karthagói ítéletét. Honorius császár újból megerősítette ez ítéletet és ezzel a donatisták ellen hozott törvényeket is, minek következtében sokan számkivetésbe küldettek vagy pénzbírsággal és börtönbüntetéssel sújtottak. S ekkor ismét nagyságában tűnt fel Ágoston, mert nem egyszer emelte fel szavát érdekükben és iparkodott olajat csepegtetni a törvény szigorúságának keménytörésű kerekére. Kivált ha halálos ítéletről értesült, követett el minden tőle telhetőt, hogy a töredelmes bünbánatnak életet mentsen. „Nem kételkedem, – írja Apringius proconsulnak – hogy te annak a hatalomnak birtokában, melyet Isten neked adott mint embernek emberek fölött, megemlékezel az isteni ítéletről, mely előtt a bírák is állani fognak, hogy bíraskodásukról számot adjanak. Azért kérlek, méltasd figyelemre az én figyelmeztetésemet és kérésemet.” (Ep. 134.) Ágoston mindig a felelősségének tudatában élő főpásztor, akinek elve és legfőbb törekvése, mindeneknek mindenévé lenni. A százéves hidrára ő mérte a halálos csapást. Amit a donatizmus azután még tett, már csak haldoklása volt, míg végre a VI. században végleg kimúlt.

Harc a pelagiánusokkal

Még folyt a donatisták elleni küzdelem, mikor új ellensége támadt az Egyháznak Pelagiusban, mégpedig sokkal veszedelmesebb ellenség, mert tévtanával az egész hitrendszer ingatta meg, mint ahogyan az egész épület rendül meg, ha alapjait ingatja meg titkos baj.

Pelagius Britanniában született szegény szülőktől, de igen gazdag szellemi képességekkel. Még Damasus pápa idejében (+384) Rómába jött és ott szerzetesként élt, amivel nagy tekintélyt szerzett magának. Ez a tekintély még csak nőtt, mikor megírta a Szentháromságról való művét három könyvben. Nolai Szent Paulinus „Isten szolgája”-nak nevezi őt és baráti viszonyban állt vele. Jóhíre Afrikába és Ázsiába is eljutott. Tévtanainak csíráját úgy látszik Origenes műveiből vette. Ugyanakkor egy Rufinus nevű szír hirdetett Rómában tévtanokat a kegyelemről, melyeket úgy látszik mopsuestiai Theodortól vett át. Pelagius utána indult és atyja lett annak az eretnokségnek, mely egy félszázadon át tartotta hullámszámban a lelkek világát. Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatában adta elő először téves nézeteit, de furfangosan nem mint saját meggyőződését, hanem mint mások által emelt kifogásokat. Ugyanilyen burkoltan írt erről 405-ben nolai Paulinusnak egy 300 soros levelet, mely ugyan elveszett, de tartalmát tudjuk Ágostontól, aki azt olvasta. Lassan tanítványokat is szerzett, akik közül az előkelő származású Caelestius tűnt ki leginkább. Ágoston mindkettőt jellemzi és jellemzése egyiknek sem válik

becsületére. Caelestius – úgymond – nyíltabb, Pelagius alattomosabb volt; amaz makacsabb, emez hazugabb; amaz szabadabb, emez furfangosabb. (De pecc. or. 13.)

Mikor Alarich seregei harmadszor fenyegették Rómát, Pelagius és Caelestius Afrikába hajóztak át. Caelestius Karthagóban állapodott meg, Pelagius Palesztinába ment. Caelestius itt oly vakmerően hirdette tévtanait, hogy Karthago apostoli lelkű püspöke, Aurelius 411-ben zsinat elé idézte őt. Ezen a zsinaton Paulinus, a milánói egyház diákonusa, aki később Ágoston buzdítására megírta Szent Ambrus életét, hat pontban vádat emelt Caelestius ellen, mert azt tanítja: 1. hogy Ádám az esetben is meghalt volna, ha nem vétkezett volna; 2. bűne csak önmagának ártott és nem az egész emberi nemnek is; 3. újszülött gyermekek abban az állapotban vannak, melyben Ádám volt a bűnbeesés előtt; 4. amint az emberiség nem hal meg Ádám bűne és halála miatt, éppúgy nem támad fel Krisztus feltámadása miatt; 5. a törvény éppúgy üdvözít, mint az evangélium; 6. Krisztus eljövetele előtt is voltak teljesen büntelen emberek.

Caelestius csűrèssel-csavarással, homályos beszéddel akart kitérni, de a zsinati atyák egyenes visszavonást követeltek tőle s miután ezt nem volt hajlandó tenni, kiközösítették az Egyházból. Caelestius óvást emelt ez ellen és kijelentette, hogy fellebbezni fog a pápához. Ehelyett azonban jobbnak látta Karthagóból távozni. Így került Efezusba, ahol pappá szenteltette magát.

A karthagói zsinat híre eljutott Jeruzsálembe is és János püspök szükségesnek látta az ott tartózkodó Pelagius ügyében szintén zsinatot összehívni 415-ben. Pelagius itt oly tartózkodóan, sőt eredeti felfogásától annyira eltérően nyilatkozott, hogy a zsinat csupán azt határozta el, hogy az egész kérdést Ince pápához fogják eldöntés végett felterjeszteni. Ugyanily jól végződött Pelagiusra nézve egy másik, 415. decemberében Diospolisban – a régi Lyddában – tartott zsinat, melyen 14 püspök vett részt. Itt Pelagius több levelet olvasott fel, melyeket tekintélyes püspökök intéztek volt hozzá, köztük Ágostonét is, melyben ez Pelagius levelére felelt, amivel megnyerte a püspökök bizalmát. Jól tudván továbbá görögül, a zsinati tagoknak kifogásait könnyen eloszlatta. Végre annyira ment buzgóságában, hogy Caelestiusnak néhány tételét határozottan kárhoztatta s átkot mondott mindazokra, akik a katolikus Egyházzal ellenkeznek. A zsinat ezek alapján Pelagiust igazhitűnek nyilvánította.

Szent Jeromos e zsinatot „szánalmas”-nak (miserabilis) mondotta, de Pelagius hívei dicsőségesnek tartották és oly vakmerőek lettek utána, hogy épp Jeromosnak kellett fájdalmasan ez elbizakodottságukat tapasztalnia, mert betlehemi kolostorát feldúlták és felégették úgy, hogy Jeromos is csak bajjal mentette meg életét.

Az afrikai püspökök szomorúan vettek mindezekről tudomást és 416-ban két zsinaton újból elítélték Caelestius tévtanait és felkérték a pápát, hogy közösítse ki az Egyházból mindazokat, akik azt vallják, hogy az ember önmagától is kerülheti el a bűnt s tarthatja be Isten parancsait, (tehát nincs szükség kegyelemre) és hogy a gyermekek Jézus Krisztus keresztsége nélkül is megszabadulhatnak a kárhozattól (tehát nem szükséges a gyermekkeresztség). E határozat főleg Ágostonnak volt műve, aki sastekintetével régen felismerte a nagy veszedelmet, mely e tanokban rejlett és felismerte Pelagius alattomoságát és kétszínűségét is, mellyel a keleti püspököket megtévesztette. A kísérő levelet is Ágoston írta. „A karthagói és numidiai provincia két zsinatának, a Krisztus kegyelmének ellenségei ellen hozott határozatait, melyeket a püspökök tekintélyes része írt alá, küldjük ezennel Szentségednek. Ők saját erejükre építenek, mintegy azt kiáltják a mi Teremtőnknek: Te emberekké csináltál minket, de igazultakká önmagunk tettük magunkat, mert az emberi természetet azért vallják szabadnak, hogy ne kelljen megszabadítót keresniök, azért megváltottnak, hogy a Megváltót fölöslegesnek tarthassák. Oly erős szerintük az emberi természet, hogy a teremtésben egyszer nyert erővel pusztán szabad akarattal minden vágyat megfékezhet s elfojthat és a kísértéseket legyőzheti anélkül, hogy a teremtő kegyelemtől tovább támogattatnék.” (Ep. 177.) Azt tanácsolja a pápának, hívassa Pelagiust Rómába vagy legalább követeljen tőle írásbeli nyilatkozatot e kérdésekről. „Krisztus

családja – fejezi be levelét – aggódó szívvel, félve és remegve várja Szentséged szeretete révén az Úr segítségét.”

Ágoston még ezt sem tartotta elégnek. Veszély fenyegette a krisztusi hitet: azért mindenfelé hallatja figyelmeztető szavát. Így ír Hilariusnak Galliába: „Új tévtan, Krisztus kegyelmének ellensége készül Krisztus egyháza ellen támadni, bár még nem szakadt el nyíltan tőle. Oly emberek hirdetik, kik az emberi gyengeségnek oly nagy erőt tulajdonítanak, hogy azt állítják: az isteni kegyelem csupán abban áll, hogy szabad akarattal teremtettünk s azzal a lehetőséggel, hogy nem vétkezünk. Isten parancsai csak arra valók, hogy azokat teljesítsük, de nem szorulnak rá isteni segítségre, hogy azokat betarthassuk. A kis gyermekek sem szorulnak a Megváltó kegyelmére, mely által a keresztségben megmentetnek a kárhozattól, minthogy Ádámtól semmi rosszat nem örököltek. Hogy menynyire ellenkeznek ez állítások az Isten kegyelmével, mely a mi Urunk Jézus Krisztus által jutott az emberiségnek osztályrészül, azt Tisztelendőséged éppoly jól tudja, mint mi”. (Ep. 178.)

Írt Jeruzsálemben is János püspöknek és óva intette őt Pelagius pártfogásától. „Miként Ádám által emberfiaivá, úgy Krisztus által Isten gyermekeivé leszünk.” (Ep. 179.)

Ince pápa nem is késett a döntéssel. „Apostoli tekintélyünk erejénél fogva kijelentjük, – így ír a pápa – hogy Pelagius és Caelestius, vagyis az újítás kitalálói, kizáratnak az egyházi közösségből, míg ki nem bontakoznak az ördög hálójából, melyben önként tartatnak fogva s hogy ezalatt nincs helyük az Úr aklában, melyet ők maguk, rossz útra tévedve, elhagytak.” (Innoc. ep. 30.) Ezt a szigorú, de igazságos ítéletet utóda, Zosimus pápa is megerősítette és a világ összes püspökeihez intézett levélben (tractoria) ki is fejtette. Ez a híres levél elveszett ugyan, de töredékei, melyek fennmaradtak, mutatják, hogy a pápa annak megírásában főleg Ágostonnak e kérdéssel foglalkozó műveit használta fel. (Rauscher 677.)

Ágoston valóban bámulatraméltó termékenységgel írt meg egész sor munkát a pelagianizmus ellen. Mikor arról értesül, hogy Julián, eclanumi püspök a házasságot mint rosszat elveti, megírja 419-ben művét „a házasságról és a testi vágyról”, melyben e téves tanítást megcáfolja s egyúttal kioktat, hogyan lehet a gyermek az eredeti bűn részese. Hiszen a természetben is vannak hasonló jelenségek, mint ahogyan a nemes olajfából jön létre a vadonc, tehát a vadonc csírája benne van a nemes magban. Julián erre felelt, de érvekkkel nem győzván, érdes személyeskedésekbe bocsátkozott Ágoston ellen. Erre Ágoston megírja előbbi művéhez a II. kötetet, melyben új érveket vonultat fel tételének bizonyítására.

Nem éri be ezzel sem: más négy könyvet ír és azt I. Bonifacius pápának ajánlja 420-ban. Julián újból a legcsúnyább vádakkal rágalmazza meg Ágostont és tagadja, hogy azokat tanította volna, miket Ágoston neki tulajdonít. Erre Ágoston, aki közben meg tudta szerezni Julián négy könyvét, újból hat könyvet ír 421-ben, melyekben ellenfelének minden állítását ronggyá tépi és tíz kiváló püspököt vonultat fel ellene, aki viszont csak Pelagius és Caelestiusra tud hivatkozni és azokra, akik ezeknek muzsikájára táncolnak. „Azt hiszem – így foglalja össze Ágoston műveinek tartalmát – mindenre megfelelttem és mindent megcáfoltam, amivel te négy könyvedben azt vélted bebizonyíthatni, hogy nem kell hinni az eredeti bűn létezésében és hogy a testi érzékiséget nem mondhatjuk bűnösnek, hacsak a házasságot el nem ítéljük. Midőn ezeket tagadod, azon vagy tulajdonképpen, hogy a katolikus hit alapjait megrendítsed s a keresztény vallás és igaz jámborság lelkét megöljed. Azt merted mondani, hogy 'az istentelenség ellen szálltál harcba', holott épp te öltöztél az istentelenség fegyverzetébe az ellen az anya ellen, ki téged felnevelt. Nem átalnod állítani, hogy a szent patriárkák, próféták, apostolok és vértanúk talaján állasz. Pedig a patriárkák is arra tanítanak ki téged, hogy az újszülött gyermekekért engesztelő áldozatot kell bemutatni, mivel az egynapos gyermek sem ment a bűntől. A prófétáknál olvassuk ugyanis, hogy „*íme vétékben fogantattam*” s az apostol azt írja, „*hogy mind, akik Jézus Krisztusban meg vagyunk keresztelve, az ő halálában kereszteltettünk meg*” és hogy „meghaltunk a bűnnek, de Istennek élünk Jézus Krisztusban; a vértanúk pedig tanúságot tesznek róla, hogy mind, akik test szerint Ádámtól származnak, születésük révén a régi halál

szomorú örökségében osztoznak, épp azért a keresztségben a kisednek nem személyi, hanem idegen bűn bocsáttatik meg. Tévedsz, fiam, szánalomra méltóan tévedsz, sőt csúnyán tévedsz. Majd ha előbb legyőzted szenvedélyedet, akkor fog fölötted az igazság győzedelmeskedni.”

De nemcsak vitairatokat írt Ágoston e tárgyról. Írt „a kegyelemről s a szabad akaratról”, megvilágítva a kettőnek egymáshoz való viszonyát. A kegyelem korántsem rontja le az akarat szabadságát. A kegyelem csakis az akarat szabad közreműködése folytán hozhatja létre a jót, amire adva van. „Istentől van a kezdeményezés, mert ő eszközli, hogy akarjunk s ő fejezi be azáltal, hogy az akaróval közreműködik. Hogy tehát akarunk, azt Isten teszi nélkülünk; mikor azonban akarunk és úgy akarunk, hogy a jót meg is tesszük, velünk együtt működik.” (De grat. et lib. arb. c. 17.)

Ágoston maga is érezhette, hogy e műben a titkok mélységei fölött szárnyal nagy szelleme, mert azt mondja egy helyen: „Olvassátok szorgalmasan ezt a könyvet s ha megértitek, adjatok érte hálát Istennek; de ha nem értitek meg, imádkozzatok, hogy megértsétek. Mert az Úr fog nektek belátást adni.”

Az adrumetumi kolostor apátja lelkendező levélben köszöni meg Ágostonnak az értékes művet. „Bölcsességed olyan, mint egy angyalé – írja – s mi oly örömet találunk művedben, hogy miként az Úr apostolai az ő feltámadása után vele étkezve nem merték kérdezni, hogy kicsoda ő, hanem megismerték, hogy az Jézus, úgy nekünk sem kellett e művet illetőleg kérdezni, vajon tőled származik-e, mivel ezt a benne kifejtett kegyelemtan némaságában is hangosan bizonyította.” (Ep. 216.)

Mégis akadt köztük egy, aki e kegyelemtant nem tudta összeegyeztetni a büntetéssel, így okoskodván: Ha Isten kegyelme nélkül senkisémet teljesítheti az ő parancsait, akkor minden büntetés igazságtalan; az előjárónak nem büntetnie kell parancsáthágás esetén, hanem imádkoznia, hogy Isten adja meg neki a parancs betartásához szükséges kegyelmet. Ágoston rögtön megírja „a rendreutasításról és a kegyelemről” szóló művét. Büntetés és kegyelem nem zárják ki egymást. A kettő egyesülten üdvözíti az embert. Aki zokon veszi a rendreutasítást, már ezért is megérdemli azt. „A te hibád, hogy rossz vagy, de még súlyosabb hibád, hogy gonosz létedre a figyelmeztetést megveted. A fájdalom, melyet a figyelmeztetés tövisé önmegismerésben kivált, feltüzel a buzgó imára, hogy Isten irgalmából a szeretet növekedésével erőt nyerj annak elkerülésére, ami rossz és annak megtevésére, ami dicséretet szerez. Ebben áll tehát a figyelmeztetés haszna.” (C. 8.)

A nagy egyháztanító

Ágoston műveit mindenütt a legnagyobb érdeklődéssel, mondhatnók, mohósággal olvasták. Lehet-e csodálni, hogy sok félreértésben is részesültek, mikor ily kényes kérdéseket feszegetnek? E félreértések mindig újabb írásra ösztönözték a fáradhatatlan püspököt s így jött létre az az óriási irodalom, melyről már Possidius mondja, hogy azt alig képes valaki mind elolvasni. (C. 18.) Félreértés lett annak a kiváló műnek is szülőanyjává, melyet Ágoston 428-ban írt meg két könyvben „a szentek előrerendeléséről” és „a végső állhatatosság ajándékáról”. Oly kérdés, mely mindenkit érdekel, de oly örvénylő mélysége és mélységes örvénye a titoknak, melyet véges eszünkkel felmérni soha nem fogunk. „A hit úgy kezdetében, mint befejezettségében Isten ajándéka. S hogy ez az ajándék egyeseknek megadatik, másoknak nem adatik meg, azt senkisémet vonhatja kétségbe, aki a Szentíráshoz tartja magát. De hogy miért nem adatik meg minden embernek, a fölött a hívőnek nem szabad nyugtalankodnia. Hisz' azt is hiszi, hogy egy által mind elkárhoztak volna s ez a kárhozat teljes mértékben igazságos volt volna. Hogy miért szabadítja meg azonban Isten emezt s amazt nem, az az ő kifürkészhetlen rendelkezései közé tartozik.” Ez Ágoston tanítása, mely a századokon végighangzott és napjainkban is hangzik iskoláinkban és templomainkban. Isten titkait nem szabad kikutatni, az ő örök végzéseit nem

szabad kifürkészni akarni. Nem okoskodással, sem kislelkű aggályoskodással s legkevésbé kétségbeeséssel fogjuk üdvözülésünket biztosítani, hanem Isten és az Egyház parancsainak lelkiismeretes teljesítésével. „Ezért ha még annyira borzadva állunk is az előrerendelés és elvetés félelmes titka előtt és ha szemünk hasztalan mered is sűrű ködébe, alázatos és az üdvös félelmet ki nem záró bizalmat éppen belőle meríthetünk: nem egyéb az, mint Isten komoly, egyetemes üdvözítő szándékának kivirágzása; amint Szent Ágoston mondja: Istennek nem telik kedve a kárhoztatásban, hanem az üdvözítésben.” (Dr. Schütz: Dogmatika II. 74.)

Ágoston nagy szellemét az évtizedeken át tartó folytonos harc sem merítette ki. „Minden képzeletet felülmúl és szavakkal nem is lehet elmondani – írja Rauscher bíbornok 728. – mennyi munkát vállalt magára a katolikus hit védelmére az eretnokségek ellen”. Légió volt ezeknek száma, mert alig van Credónknak egy szava, melyet még nem vettek volna tagadásba vagy tévesen nem magyaráztak volna. S bárhol ütötte fel hidrafejét a tévely, a hívek szinte ösztönszerűen Hippó püspökére gondoltak, őhöz fordultak védelemért. Úgy tudták, az ő fegyvertárában minden támadás ellen van védő fegyver s ő maga mesterien kezeli valamennyit. Számptalan győzelmet aratott ellenein, fényes győzelmeket s ez a tény azt a meggyőződést érlelte meg a katolikus világban, hogy Ágoston e téren egyszerűen legyőzhetlen. S Ágoston mindig készségesen vállalkozott a veszély elhárítására, örömmel a tévely felvilágosítására és szeretettel a szakadás megszüntetésére. A megtérése utáni, éveken át tartó elmélyedésben, magábaszállásban, sokat, igen sokat gyűjtött, raktározott el, sőt halmozott fel nagy lelkében. S ezt az óriási szellemi tőkét szünet nélkül forgatta és pihenést nem ismerő fáradsággal kamatoztatta magában. Folyton osztott lelki kincstárából, de folyton gondoskodott is új szerzeményekről. Amit másokkal közölt, azt maga állandóan élvezte; amit másoknak hirdetett, azt ő mindig gyakorolta. Sokakat vezetett ki a tévely sötétségéből a lumen Christi boldogító világosságába, aki valamikor maga is sötétségben járt. Sokakat szabadított ki a bűn hínárjából, aki maga is soká fogva volt benne. Sokakat vitt el Krisztushoz, fel a színeváltozás Táborhegyére, aki maga megtérése óta állandóan ott időzött és csak azért jött le, ereszkedett le a magasból, hogy az alatt állókat és lent járókat felkalauzolja a kegyelem napsugaras, virágillatos szféráiba. Mikor megkeresztelkedett, az isteni béke s az abból táplálkozó édes öröm dala fakadt ajkain: a kegyelmi élet, a földön megkezdett boldogság éneke. Ez a dal nem némult el soha többé ajkain, mert nem fogyott ki szívéből, sőt mindig többen énekelték, századokon át énekelték, egy megszámlálhatlan monstrekar: a földön is már boldog emberek kara, kiket ő tanított meg ez énekre s akikkel még most is együtt énekel halhatatlan művei révén, melyek annyi sötét lelket világosítanak még és töltenek el mennyei békével, mert megnyugtató választ adnak kínzó kérdéseikre. Ágoston valóságos prófétaszemmel nézett a jövőbe: meglátta a legkülönbözőbb tévelyeket és megcáfolta azokat. Az ő istenszerető szíve oly szeizmográf, mely késő századok megrendüléseit előre megérezte. S azért alig van a bölcselet és a hittudományak fontosabb kérdése, nehezebb problémája, melyet kibogozni, megfejteni meg nem próbált volna. Ért a szépről, a tér, az idő fogalmáról. Írt az Egyházzal, a szentségekről, a szentek tiszteletéről. A Faustus ellen írt 33 könyvben sorra cáfolja ennek összes manicheus tévedéseit és kifogásait. Alig van fontosabb erkölcsstani kérdés, melyet műveiben nem tárgyalt volna. Az isteni éretyekről, az alázatosságról, a szegénységről, a fájdalomról, az engedelmisségről és főképp a szeretetről Ágoston annyit írt, hogy teljes erkölcsstani nyújt minden századnak. Az államról is írt, megmutatva azokat az alapokat, melyeken állania kell, ha bizton akar állni. A földi javak egyenlőtlen elosztásával, a mi napjaink legégetőbb kérdésével is foglalkozik már Ágoston, valamint a zsidó kérdéssel is. S mit mondjunk még csak a katolikus aszkézis érdekében kifejtett irodalmi munkásságáról? Maga Harnack „a keresztény jámborság reformátorá”-nak nevezi őt és méltán, mert Ágoston a legtermékenyebb alapra helyezte azt, midőn a szeretetre helyezte – ezért ábrázolják őt szívvel. A kereszténység a szeretet vallása, kell, hogy a szeretet legyen az emberi életnek is gócpontja. Szükséges, hogy az embernek minden képességét a szeretet éltető árama járja át. Összes cselekedeteit egyedül a szeretet alapján értékelhetjük, mert az emberek

cselekedetei egyedül a szeretet gyökerében különböznek egymástól. Sok olyan történik, ami jónak látszik, de nem fakad a szeretet gyökeréből. Hiszen a bogáncsnak is van virága. Sok más ellenkezőleg keménynek és érdesnek látszik és mégis szeretetből fakad. Legjobban tehát mindig ez a rövid parancs igazít el: Szeress és tégy, amit akarsz. Ha hallgatsz, szeretetből hallgass; ha beszélsz, szeretetből beszélj; ha büntetsz, szeretetből büntess; ha megbocsátasz, szeretetből bocsáss meg. Óvd meg szívedben a szeretet gyökerét: ebből a gyökérből csak jó nőhet ki. (In. ep. Joh. 7.) Hippó szent püspöke mindenben az isteni Mesternek tanítványa, aki pedig a szeretetet tette legfőbb parancsá.

Ágoston olyan volt, mint a sas: szerette a magasságokat! És olyan, mint a bűvár: szerette a mélységeket! A lélek halhatatlansága, anyagtalansága, képzelő ereje és akarata, megismerő képessége csak úgy kedvenc kérdései, mint a Szentháromság, megtestesülés és megváltás, eredeti bűn és előrendelés titkai. Sokban ő a kezdeményező, az ugartörő s azért még nem mindenben kiforrott, kifejeződött és leszűrődött, mint később Aquinói Szent Tamás, akit méltán tisztel az Egyház „angyali tudor”-nak. Szent Tamás az angyalok tisztánlátásával ismer meg és az ő biztonságukkal tanít. De nem szabad felednünk, mennyivel kedvezőbb világban élt Tamás, mint Ágoston. Ágoston körül bizony szomorú világ terül el: a halálraítélt pogányság szövetségést talál a sok eretnekségben, az Egyház elleni gyűlöletben, mely élet-halálharcra ösztönzi mindkettőt. Tamás egész teljességében élvezte az evangélium győzelmét, az Egyház békéjét és erőteljes fölénységét ellenségei fölött, azonkívül további nyolc század becsületes munkájának gyümölcseit, köztük magának Ágostonnak gazdag szellemi hagyatékát is. A tanítvány tehát túlszárnyalhatta mesterét, de ez nem homályosíthatja el, inkább csak növeli a mester dicsőségét. A mesternek ezer veszély ellen kellett küzdenie, a tanítvány békében élt és nyugodtan építhetett. Ha a mester nem védte volna meg az örökséget, ki tudja, vajon építhetett volna-e a tanítvány? A kolostor csendes cellájában, ama szent falak közt uralkodó, megható és felemelő silentiumban bizonyára könnyebb sora van az alkotó szellemnek, mint száz ellenséggel való folytonos harcban, mint szomorú pusztításnak lelket megrendítő viharában. Ágoston pedig így dolgozott állandóan. Úgy volt ő, mint a hős Makkabeus Júdás vitézei, kik *„kézzel harcolának ugyan, de szívökkel az Úrhoz könyörgének”* (2Mak 15,27), vagy miként a fogságból visszatért Ezdrás honfitársai, *„kik a kőfalon építvén és a terhet hordván, egyik kézzel munkát tesznek, másikkal a kardot tartják vala.”* Ágoston is harcolva épített, építette Isten templomát, a katolikus teológia dómját oly fenséges arányokban, oly csodás remekelésben, oly mesteri tökéletességben, hogy az Egyház nem habozott őt a „divus” jelzővel megtisztelni, mert az ő képességei s az ő alkotásai mintha túlemelkednének minden pusztán emberin. Klasszikus példa erre az ő legkiválóbb műve: Az Isten városáról szóló 22 könyv. Akkor kezdte ezt a mesterművét írni, mikor Alarich harmadszor állott prédára éhes gótjaival a reszkető Róma kapui előtt 410-ben.

Alarich Rómában

Nemsokára megnyíltak a város kapui és a büszke rómaiak alázatosan hajoltak meg legyőzőjük előtt. Alarich nagylelkűen bánt az Egyházzal, bár ariánus volt. Szent Péter és Szent Pál templomait katonai őrséggel őriztette. Vad hordáit azonban nem akadályozhatta meg a rablásban, rombolásban és pusztításban, amiben az elkeseredett római rabszolgák is hatalmasan segítettek őket, így engedve szabad folyást a hosszú éveken át elfojtott bosszúnak. Orosius és Sozomenus megható eseteket jegyeztek fel e szomorú napokból, arról a hősi elszántságról, melyet a keresztények a legváltóságosabb pillanatokban tanúsítottak. A Szent Péter-templom kincseinek nagy részét egy jámbor nő házában rejtették el. Egy gót katona hozzá is behatolt és keményen követelte kincseit. Amaz nyugodtan feltárta a titkos ajtót, mely mögött a kincsek voltak.

– Nem tudok hazudni – mondá – és nem is védelmezhetem meg e kincseket erőszakod ellen. Láthatod, mennyi arany és ezüst van itt egy rakáson. De tudd meg: nem az enyém, hanem Szent Péteré. Hát vidd el – ha szabad!

A katona szinte kővé meredt az óriási kincs láttára, de még jobban hathatott reá ennek a gyenge nőnek erőslelkősége. Szó nélkül elsietett és – jelentést tett az esetről vezérének. Alarich megparancsolta, hogy azt a jámbor nőt a kincsekkel együtt katonai fedezet alatt a Szent Péterbe kísérik és biztonságáról továbbra is gondoskodjanak, sőt azokéről is, akik csatlakoznak hozzá. A katona pontosan teljesíti urának parancsát. Soha ily menetet nem látott Róma! A kincseket vivők körül keresztények és pogányok egyre nagyobbodó tömege Alarich katonáinak oltalma alatt! Végigvonulnak Rómának utcáin, terein és mind többen csatlakoznak hozzájuk: úgy érzik, Krisztus erősebb Alarichnál is és megvédi övéit!

A szentéletű Marcellának házába is berontottak a sarcoló győzők ott az Aventinus alján. Sok kincse volt valamikor, de szétoztotta a szegények között. Most is kopottas ruha van rajta. A szegények kedvéért lett szegény, jól tudva, hogy így lesz igazán gazdaggá. A katonák nem hisznek a szent matróna szavának, mellyel szegénységét bizonygatja. Földre teperik és ütlegekkel akarják tőle kicsikarni a titkot, hogy hol rejlenek kincsei. S az agg nő túri durvaságukat, – csak egyet kér tőlük forró könnyörgéssel: hogy leányának, Principiának kegyelmezzenek, mert kincse már csak ez volt. A gyermekének nem testét, hanem lelkét féltő anyának szava szíven találja azokat: a támadókból hirtelenül védelmezők lesznek, az anyát és leányát biztos helyre viszik, Szent Pál templomába.

Megható egy másik nőnek esete, aki iránt szerelemre gyulladt támadója s nem kincseit, hanem becsületét követelte tőle prédául. A nő minden erejéből védekezik ellene: a gót nem bír vele. Ekkor kardot ránt: talán megfélemlítéssel célt ér. A nő letérdel s mint valami áldozati bárány nyugodtan nyújtja ki fejét: ám üsse le! De nem bírta leütni. Ellenkezőleg, meghatódva emeli fel a hős nőt, elvezeti Szent Péter templomába s ott hat aranyat ad az őrségnek: úgy vigyázzanak reá, hogy sértetlenül kerüljön vissza férjének házába.

Ezek az esetek azonban – úgy látszik – csak kivételesek voltak. Róma nagyon megszenvedett és megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor Alarich három nap múlva elhagyta a várost és Calabria felé vonult győztes hadaival, nem is sejtve, hogy minden lépésével közelebb jut sírjához, melyet övéi még ugyanazon évben Cosenza mellett ástak meg a Buzento lecsapolt medrében, annyi könnyet ontva föléje, hogy szinte felesleges volt a Buzento friss hullámaikat újból ráereszteni. Aztán megölték a szerencsétlen foglyokat, kik e munkánál segédkeztek, hogy el ne árulhassák nagy vezérük szomorú sírját. A veszély elmúlt tehát, de a nyomorúság még soká ott ólalkodott a megalázott Róma üszkös fala között. Híre hamar elszállt délre, keletre; eljutott Hippóba is és megrendítette Ágoston szerető szívét. Fájdalmát egy fenséges beszédben önti ki hívei előtt, melyben Isten végtelen igazságosságát ecseteli és szinte tűzcsóvákat dob hallgatóinak szívébe, mikor az örök tűzről, a pokolról beszél. „Gondolj ki bármily kint, képzelj el magadnak bármily emberi büntetést, hasonlítsd össze a pokollal és könnyű minden, amit gondolsz. Itt ideiglenes, ott örök úgy az, ami gyötör, mint az aki gyötörtetik. Vajon még mindig szenvednek-e azok, akik akkor szenvedtek, mikor Róma pusztult? Ama dúsgazdag ellenben még mindig szenved a pokolban! Égett, ég, égni fog és élni fog az ítélet napjáig, vissza fogja nyerni testét, nem jutalomra, hanem büntetésre. Ettől a büntetéstől féljünk, ha Istent féljük! Bármit szenved itt az ember, üdvére szolgál, ha megjavul; ha azonban még a szenvedésben sem javul meg, kétszeres kárhozátára szolgál.” (Serm. de urb. excid. c. 3.)

„Az Isten városáról”

De Róma szomorú sorsánál is jobban fájt Ágostonnak az a rágalom, melyet a pogányok a pusztulásból az Egyház ellen kovácsoltak. Azt hangoztatták ugyanis, hogy Krisztus tette tönkre

a várost, melyet a kő- és faistenek mindig megvédték. Rómának és a római birodalomnak bukását a régi isteneitől való elpártolása okozta. A mellőzött istenek bosszút álltak a hűtlenné vált római népen!

Ágoston már említett beszédében buzdítja híveit, hogy a menekülők iránt tanúsítandó nagylelkű szeretettel cáfolják meg e rágalmat. De nem érte be ennyivel. Tollat ragadott és 13 évig forgatta, míg meg nem írta legnagyobb művét „Isten városáról”. Minden év termett egy-két könyvet, míg végre 22 lett belőle.

„Az első öt könyv – írja róla maga Ágoston (Retr. II. 43.) – megcáfolja azokat, akik azt hiszik, hogy szerencse és jólét ez életben annak a sok istennek tiszteletétől függ, melyeket a pogányok tisztelni szoktak és akik azt állítják, hogy a mostani sorscsapások onnét erednek, hogy azoknak tisztelete tilos. A következő öt könyv pedig azok ellen fordul, akik ugyan bevallják, hogy ily sorscsapások mindig voltak és lesznek is majd kisebb, majd nagyobb méretekben, de akik mégis azt vitatják, hogy a sok istenség tisztelete, főleg áldozatok bemutatásával a halál után következő élet kedvéért mégis hasznos. Hogy azonban valaki azt ne vesse a szemükre, mintha csupán az ellentétes véleményeket cáfoltuk meg anélkül, hogy bebizonyítottuk volna saját hitünk igaz voltát, azért e mű második része ez utóbbinak van szentelve, mely 12 könyvre terjed. Ezek közül az első négy a két város eredetével foglalkozik, Isten városával egyrészt és a világ városával másrészt. A további négy könyv ezeknek történetével és fejlődésével, az utolsó négy könyv végcélukkal és végükkel. Mind a 22 könyv tehát mind a két városról szól ugyan, mégis a kiválóbbról kapták nevüket, mert címük ez: Az Isten városáról”.

Mily kevés, amit így művéről Ágoston mond és mily sok, amit benne nyújt. A száraz tartalomjegyzékben a gondolatok oly bősége, az érzelmek oly mélysége, az eszmék oly gazdagsága, az érvek oly meggyőző ereje, az ismeretek oly sokasága és végre a bebizonyított igazság oly biztonsága rejlik, mely e művet a lángelmék legklasszikusabb alkotásai közé emeli. Első olvasói már így értékelték. „Első három könyvedet egyfolytában végigolvastam, – írja neki Macedonius, Afrika proconsula – mert ezek valóban nem unalmas, hidegen hagyó könyvek, melyeket könnyen le lehet tenni; annyira lebilincseltek, hogy minden egyéb teendőmet félretettem. Nem tudom, mit csodáljak benne inkább: a papi tökéletességet-e, vagy a bölcséleti tudást, a pontos történeti ismeretet-e, vagy a szívhez szóló irályt, melyek mind oly vonzerővel hatnak még a tapasztalatlan olvasóra is, hogy mindent végig olvas s a végén azt kívánja, bárcsak volna folytatásuk.” (Ep. 154.)

Macedonius csak megkezdte a dicsőítő himnuszt, mások tovább énekelték. A legnagyobb elmék vettek részt benne, Ágoston napjaitól a mai napig. Ágoston nem is írt csupán kortársainak, hanem minden idők gondolkodóinak: műve fenséges apológiája a kereszténységnek. És ennél is sokkal több. „Ágoston azáltal, hogy nem csupán a római birodalom, hanem általában a régi kultúra szétomlásának igaz okait teszi vizsgálódásának tárgyává, apológiáját történetbölcséletté szélesíti ki, mely a múltat és jövőt, földet és eget felölelve, az egész világtörténelmet kezdettől a végig, a legmagasabb és legáltalánosabb szempontból törekszik megmagyarázni; oly mű, melyet nagyszerű fogalmazásban ama fontos fordulóponthoz, mikor az óvilág az újból búcsút vett, méltóan egyedül oly szellem alkotott meg, mely oly soká és oly mélyen volt a pogány világnézetbe elmerülve, de azután saját erejével nehéz küzdelem után kibontakozott belőle és csodálatos odaadással s lelkesedéssel tudta az új világnézetet magáévá tenni... Nem lehet elmondani, mily nagy mértékben hatott e mű a középkorra, úgy az eszmék sokaságával, mint az anyag nagyságával és változatosságával” – írja Ebert. (Rauscher 313.)

Nagy Károly gyakran olvastatott fel magának belőle és V. Károly király fejedelmi jutalomban részesítette az Isten városának francia fordítóját, mert úgy volt meggyőződve, hogy igen értékes lelki és szellemi kincseket fog népe olvasásából meríteni. „Mint egy szent hősköltemény, mint egy keresztény Odyssea, mely az emberiségnek az idő viharos tengerén való tévelygéseit mondja el *mielőtt* megtalálta és *miután* megtalálta az iránytűt s ezt most használja

vagy nem használja – úgy tűnik fel nekem az Isten városa. A pogány- és keresztényvilág mesgyéjén áll. Úgy rémlik, mintha hallanók az érckapuk becsapódását a pogányság oldala felé s ezzel a sok istenimádás letűnését; és mintha látnók, mint tárul fel egy fényes kapu ama szent seregek számára, akik megmosták ruháikat a Bárány vérében és bemennek abba az ünnepbe, melynek nem lesz estje, hanem örök nappala.” (Hahn 240.) „Ott majd megpihenünk – ezek Ágostonnak befejező szavai – és szemlélünk, nézünk és szeretünk, szeretünk és dicsőítünk. Íme, ez lesz a vég, melynek vége nincsen, mert mi más a mi rendeltetésünk és végcélunk, mint eljutni abba az országba, melynek nem lesz vége örökké!”

Az utód megválasztása

Ágostont az óriási munka, melyet kifejtett, ki is fárasztotta. Az idő is eljárt fölötté: 72 éves volt. Jónak látta tehát az akkori szokáshoz híven utódról gondoskodni. Megerősítette őt ebben kedves barátjának, Severus, milevei püspöknek halála s még inkább azok az egyenetlenségek, melyek annak hívei közt épp az utód kérdésében támadtak. A milevei papság kérve-kérte Ágostont, jöjjön közéjük és teremtené rendet az egyre nagyobbodó zűrzavarban. Ágoston rögtön útra kelt s okos tapintatossága hamar véget vetett minden bajnak: a mileveiek örömmel üdvözölték püspöküknek azt, akit Severus kijelölt volt.

Ágoston 426. szeptember 26-án tért vissza Milevéből Hippóba s a következő napra a békebazilikába hívta meg híveit azzal, hogy fontos mondanivalója van. A templom zsúfolásig telt meg. Az ünnepélyes csendben Ágoston beszélni kezd. „Mindnyájan halandók vagyunk – úgymond – s éltünk utolsó napja kiki előtt ismeretlen. Isten akarata szerint életem virágában jöttem a ti várostokba, – megöregedtem. Nem ismeretlen előttem, hogy a püspök halála után az egyházakban gyakran egyenetlenség támad. Amit annyiszor tapasztaltam és felpanaszoltam, attól ezt a várost tőlem telhetőleg meg kell óvnom... Hogy tehát senki mulasztással ne vádoljon, azért mindnyájatoknak tudomására hozom akaratomat, melyet Isten akaratanak tartok: én Eraclius papot akarom utódomul.”

Hogy milyen jó volt és milyen igazságos Ágoston választása, mutatja az az általános helyeslés, mellyel szavait fogadták. Huszonháromszor kiáltották: Istennek hála! Dicséretessék Krisztus! De a püspökük iránti szeretet is fellángolt hálás szívükben, mert tizenhatszor mondták: Krisztus, hallgass meg minket, hosszabbítsd meg Ágoston életét! És Ágoston felé fordulva, nyolcszor kiáltották: Te atya, Te püspök! Mire Ágoston így folytatá beszédét: „Nem kell semmit sem az ő dicséretére mondanom: ti ismeritek őt és szerénysége figyelmet kíván. Én pedig bevallom, hogy csak azt akarom, amiről tudom, hogy ti akarjátok. Ezt kívánom tehát, arra kérem a mi Urunkat Istenünket hideg koromban is forró könyörgéssel; titeket pedig intelk, lelketekre kérlek velem egyesülten arra kérni az Istent, hogy édes mindnyájatok lelkei Krisztus békéjében egyesüljenek s hogy megerősítse bennünk, amit művelni kegyeskedett. Ő küldte őt – Eraclius – nekem. Ő tartsa meg, tartsa meg sértetlenül, tartsa meg tisztán, makula nélkül, hogy miként öröme volt az élőnek, úgy kárpótlás legyen a halandóért”. (Ep. 213.)

Ágoston örvendező megnyugvással hagyta el a templomot. Már volt, akire támaszkodhatott, mikor mindjobban érezte az aggkornak súlyos terhét. Másrészt hívei a legnagyobb szeretettel fogadták azt, akit ő választott s így nem kellett félnie a mileveihez hasonló egyenetlenségtől. Úgy gondolta, hogy hátralevő napjait jobban fordíthatja majd a saját ügyeinek rendezésére. Hozzá is fogott egy régi szándékának megvalósításához. A sok dicséret, melyet műveivel aratott, nem vakította őt el azoknak hibáival és hiányaival szemben. Ágoston maga volt magának legszigorúbb bírálója. Még 412-ben írta Marcellinusnak, hogy műveit újból át szeretné nézni s a szükséges helyreigazításokat megtenni. Most elérkezettnek találta erre az időt. Így születik meg a *Retractio*k két könyve, melyben összes műveinek rövid tartalmát adja, megírásuknak előzményeit mondja el „és azt, ami nekem nem tetszik – úgymond – a felülbíróknak

lelkiismeretességével megjegyzem.” Azt akarja, hogy aki e műveket olvassa, ne az ő tévedéseit, hanem a jóban való haladását utánozza. „Újból átolvastam összes műveimet – írja 428-ban – s így megtudtam, hogy számuk 232-re megy, mert előbb nem is tudtam számukat.” (Ep. 224.) Possidius homíliáit és leveleit is hozzászámítva 1030 munkát említ. A szentatyák Migne-féle kiadásában 16 kötetre terjed ez a páratlan munkásság (32-47.)

A 74 éves aggastyán azonban tovább dolgozott. Juliánt, aki a pelagian tévtan védelmére nyolc könyvet írt, újból meg kellett cáfolni, pedig még homíliáit és leveleit nem nézte volt át. „Hogy mindkét munkát elvégezhessem – írja Ep. 224. – az egyiken nappal, a másikon éjjel dolgoztam, mikor csak ráértem egyéb elfoglaltságomtól.” De ezt a cáfolatát már nem fejezhette be: a halál kivette kezéből a tollat.

Az utolsó évek

Mindazok, kik jámborul akarnak élni Krisztus Jézusban, üldözést fognak szenvedni – tanítja a nagy apostol. (2Tim 3,12) Ágostonon is teljesedtek e szavak, teljesedtek egész életén át és még súlyosabban utolsó éveiben. Afrika politikai ege hamar elborult. S ami Ágostonnak különösen fáj, az az volt, hogy e katasztrófa előidézésében oroszlánrésze volt annak a Bonifacius grófnak, akit érényeiért és példás életéért oly nagyon szeretett. Hisz volt idő, mikor feleségének halála által megrendítve azzal a gondolattal foglalkozott, hogy letéve győzelmes kardját, kolostorba vonul. De Ágoston ezt nem engedte meg, jobbnak és érdemszerzőbbnek mondván, ha hatalmának polcán maradván tovább is védeni fogja a kereszténységet a pogányok erőszakoskodásai ellen. Sajnos, nem így lett. Bonifacius egy spanyolországi kiküldetésén megismerkedett a szép Pelágiával s bár ez ariánus volt, mégis feleségül vette. Ezzel megtette az első lépést a hitben való meghidegülés felé. Az az ember, kit Ágoston „az egyház öröme”, „Afrika védőbástyájának”, „az ország dicsőségének” magasztalt, egyre közömbösebb lett a hit dolgában, az ország ellen pedig annyira vétett, hogy egyenesen árulójává süllyedt. Amikor ugyanis Placidia császárnő Afrikából visszahívta, hatalmának teljes elvesztésétől tartva, megtagadta az engedelmességet és lázadásra emelte fel annyi hűségárcban dicsőséges kardját. Sőt mikor Placidia Sigisvult gróftól küldi ellene erős sereggel, ő Genserich, a vandálok királyának karjaiba veti magát, aki az alánokkal egyesülve csakhamar be is tör vad hordáival Afrikába. Possidius markáns vonásokkal festi az azután következő pusztulásnak szomorú képét. A kegyetlen ellenség hamarosan letaposta az afrikai hitélet virágos mezőjét. A vandálok sokban felülmúlták az első századok vérszomjas hóhérait, a legembertelenebb kegyetlenségekkel pusztítván embereket és városokat. Nem kegyelmeztek sem a nemnek, sem a kornak, sem az állásnak. Felégették a templomokat, kirabolták az egyházakat és legyilkolták a papokat.

Ágoston vérző szívvel nézte hosszú, nehéz és áldásos munkájának pusztulását. „Látta a feldúlt városokat és ezek lakóit részben legyilkolva, részben otthonukból elűzve és szétszórva; látta a papjaiktól és szolgáltaiktól megfosztott egyházakat, az elűzött szüzeket és szerzeteseket; elnémultak az Istent dicsőítő himnuszok és énekek a templomokban, melyek legtöbb helyen rommá égtek; megszűntek az ünnepélyes szentmisék és nem volt, aki szentséget kiszolgáltató avagy felvenni óhajtott volna; sokan az erdőbe és a hegyek szakadékaiba menekültek, ahol minden táplálék nélkül szűkölködvén, éhenpusztultak; maguk a papok is, akik Isten különös kegyelméből megmenekültek, rongyosan, koldulva tengették életüket... Mindezek láttára ő, aki oly mélyérzelmű volt, naponként sokat-sokat sírt.” (Poss. 28.)

De mérhetlen szomorúságában sem engedett helyt szívében kislelkűségnek egy pillanatra sem, kétségbeesésről nem is szólva. Ellenkezőleg, mindent elkövetett, hogy a rettenetes helyzetnek véget vessen. E törekvéseiben segítségére volt Darius gróf, aki nagy tekintélynek örvendett a császári udvarban és mint közvetítő egyrészt békét teremtett Placidia és Bonifácus között, másrészt fegyverszünetre bírta rá Genserichet. Ágoston fellélegzett. Szerette volna

személyesen felkeresni, de erői már nem bírták. Azért levélben fejezi ki neki örömét úgy példás hitélete, mint közbenjárásának sikere fölött.

Darius igen kitüntetve érezte magát e levél által. „Ó, bárcsak megadatott volna nékem – feleli lelkendezve – téged személyesen üdvözölni. Nem egyszer vagy négyszer, hanem ezerszer boldognak vallottam volna magam, ha az ég fényétől körülragyogott fejedet nézhettem s a te isteni, mert csak isteni dolgokat hirdető beszédedet hallhattam volna.” Küldött neki pénzt is házi könyvtárának gyarapítására és orvosságokat, melyek enyhíteni fogják fájdalmait és jóegészségét visszahozzák. Befejezésül kérve-kéri Ágostont, hogy újból írjon neki.

Ágoston szívesen teljesítette a gróf kérését és több művét is megküldte neki, köztük a Vallomásokat is. Amennyire tudjuk, ez az ő utolsó levele. De ebből is örökifjú lelkének szeretete csendül ki és soraiban e szeretet lendülete lüktet. Mint csaknem minden levelében, úgy ebben is kéri olvasóját, hogy imádkozzék érte. „Nagy segítségtől fosztasz meg, ha elmulasztod... Mi a ti elüljáróitok vagyunk, ti az Isten nyája. Gondoljátok meg, hogy a minket környező veszélyek nagyobbak, mint a tieitek és imádkozzatok értünk.” (Ep. 231.)

Ezalatt letelt a fegyverszünet és Genserich újból felvette a harcot. Bonifacius pénzváltást ajánlott fel, de a kevély győző visszautasította ajánlatát, hisz' egész Afrikát meghódította volt már Karthago, Cirta és Hippó kivételével. A feldúlt városok lakói e három városba menekültek. Így került Possidius, a feldúlt Calama szent püspöke, így maga Bonifacius is Ágoston székvárosába.

Genserich ép Hippót vette először ostrom alá. Ágoston hívei közt maradt, hűen azon elveihez, melyeket nem sokkal előbb két püspöktársának kérdésére: vajon szabad-e és mikor szabad a püspöknek vagy papnak híveit elhagyni, a nekik írt levelekben kifejtett. Szerinte két esetben szabad ezt megtennie: 1. ha személyében üldözik és így hivatásbeli teendőiben megakadályozzák; 2. ha az egész egyházközség szétszóratott s így nincs is, kinek gondját viselné. Különbem nem. Mert közte és a nyáj közt oly bensőséges viszony van, oly szent kötelék fűzi őket egymáshoz, hogy azt megszakítani semmi szín alatt nem szabad. Épp a megpróbáltatások idején van reá szükség, inkább mint a békének csendes napjaiban. Ágoston nemcsak így gondolkodott, hanem így is cselekedett. Együtt szenvedett övéivel, együtt bízott és együtt imádkozott. Mint a szent város pusztulásán siránkozó Jeremiásnak, úgy Ágostonnak vérző szívéből is fakadnak Siralmak. „Szemed láttára viseljük Uram! bűnadósságunkat és a büntetést, melyet kaptunk, magunkkal hordozzuk mindenüvé. Ha meggondoljuk a rosszat, amit műveltünk, igen kevés, amit szenvedünk, több, amit érdemlünk. Igen súlyos, amivel vétettünk és igen könnyű, amit szenvedünk. Érezzük a bűn büntetését, de nem adjuk fel a bűnözés makacosságát. Büntetésed lesújtja gyengeségünket, de nem változik meg igazságtalanságunk. Az aggodalmakkal teli lélek gyötrődik és mégsem hajlik meg nyakasságunk. Fájdalmas zokogással van telve életünk és mégsem javul meg tetteinkben. Te vársz és mi nem fordulunk meg, te ostorozol és mi nem bírjuk ki. Mikor büntetsz, beismerjük, amit vétettünk és a megpróbáltatás után elfelejtjük, hogy sírtunk. Ha kinyújtod kezéd, ígérjük, hogy megtesszük akaratodat, – mihelyt visszavonod a kardot, nem tartjuk be, amit ígértünk. Mikor ütsz, kiáltunk, hogy megkímélj, mikor kímélsz, kihívjuk csapásaidat ellenünk. Nézd, Uram! bűnösöknek valljuk magunkat; tudjuk, hogyha nem bocsátasz meg, bizton pusztulunk. Add meg mindenható Atyánk! amiért érdem nélkül esedezünk, aki semmiből teremtettél minket, hogy kérjünk téged.” (Rauscher 924.)

Ágoston Siralmait sokan sírták el vele együtt, hiszen Hippó tele volt menekültekkel. Ezek közt volt „ifjúságának és öregségének barátja, megtérésének társa: Alypius, ki megosztotta vele a cassiciacumi napokat és megosztá most, megöszülve, miként ő, a hippóiakat is – napkelte, naplemente”. S ott volt Possidius, a hűséges tanítvány, aki hálás szívével írta meg mesterének életrajzát. S ott voltak papjai, boldog tanúi áldásos működésének, hogy most tanúi legyenek boldog halálának. S körülötte hívei, az ostromolt Hippó megrémült lakói. Miként a csirkék anyjuk szárnyai alá menekülnek, ha viharzik a levegő vagy kánya-karvaly kering fölöttük, úgy

siettek a hippóiak is mindig püspökük oltalma alá, ha baj érte vagy veszedelem fenyegette őket. Mennyivel inkább most, mikor egy vérszomjas ember állt Hippó kapui előtt prédára éhes hordáival. S ami szomorúságukat még csak növelte, az püspökatyjuk egyre gyengülő egészsége volt. A hatalmas tölgy – úgy látták – megrendült. Hatalmas koronáját a külső ellenség tépdeste, gyökerein pedig a nyájért való aggodalom férge rágódott.

Az utolsó napok. A boldog halál

E szomorú napok egyikén történt. Asztalnál ültek, mikor Ágoston így szólt: Tudjátok meg, hogy e szorongatásunk idejében arra kérem a jó Istent, hogy vagy kegyeskedjék ellenségtől körülzárt városunkat attól megszabadítani, vagy ha másképp tetszik szent Fölségének, szolgálait az ő akaratának elviselésére megerősíteni, vagy végre engem e világból magához venni. (Poss. 29.)

A gondviselő Isten legutolsó kérését teljesítette. Az ostrom harmadik hónapjában láz vett rajta erőt és ágyba döntötte. Ágostont nem is látták többé hívei sem az oltárnál, sem a szószéken. Pedig kivált az ostrom alatt sűrűn hallhatták vigasztaló, bátorító szavát. Most nem tehetett többé. A tollat sem vehette többé erőtlenségebe – már megírta, amit Isten tőle kívánt, sokat, hisz' egy könyvtárra valót írt és felemelőt, hisz' írásaiból most is élet árad, az a többélet, melyet Krisztus hozott a világra.

Hívei szomorúan vettek tudomást betegségéről. Mint mikor beteg a családátya, olyan volt most az egész város: imádkozva virrasztott püspökatyjának betegágya mellett. Hogy mily szent bizalommal viseltettek iránta, mutatja az a kedves eset, melyet Possidius örökített meg életrajzában. Egy szülő beteg gyermekét hozta a beteg püspök elé: tenné csak reá áldott kezét s a kis beteg meg fog gyógyulni. Ágoston szelíden feleli:

„Ha gyógyítani tudnék, önmagamon kezdeném”.

De amaz nem tágít s amikor elmondja, hogy álmában jelenést látott, mely azt mondta neki: Menj Ágoston püspökhöz, hogy tegye rá betegedre a kezét és az meg fog gyógyulni – a nagybeteg rögtön engedett, megáldotta a beteget és – a beteg egészségesen távozott. Az egyetlen csoda, melyet Ágoston életében művelt.

Nagy penitencia volt ez a tehetetlenség a fáradhatlanul tevékeny Ágostonra. De megadással viselte. Senkinek sem szabad penitenciatartás nélkül meghalni – mondotta ismételtelen – mégha mégoly szép életet élt is. „Amit ő utolsó betegségében is megtett, – írja Possidius c. 31. – mert leírta magának Dávid bűnbánati zsoltárait, azokat az ággal szemközti falra függesztette és sokat nézte, áhítattal olvasta és állandóan sírt, bőséges könnyhullatással sírt”.

Siratta ifjúságának vétkeit és tévedéseit. Nagy lépés előtt állott, az örökkévalóság kapuján kopogtatott, mint fáradt vándor, bebocsátást kérve, hogy ott megpihenhessen. Ezt a lépést mindenkinek azzal a szent félelemmel, sőt rettegéssel kell megtennie, melyről Szent Pál szól (Fil 2,12) és ez előtt a kapu előtt mindenkinek térdre borulva kell Isten irgalmáért könyörögnie. Hogy minél nyugodtabban mehessen Ura elé, meghagyta környezetének, hogy senki őt elmélyedésében ne zavarja. Csak akkor mehettek be hozzá, ha orvosok meglátogatták, vagy étkezés idején. Övéi szigorúan betartották e rendet, bármily nehezükre esett is. Így telt el tíz nap. Possidius nem írhatott meg róluk semmit, de sokat írtak be e napokban az ég angyalai az élet könyvébe. Aki oly jól tanított meg ezeket imádkozni, most maga is imában fűrésztette annyi érdemmel ékes lelkét. Amit „Magányos beszélgetései”-ben megírta, azt most bizonyára lelke mélyéből elimádkozta. „Amint kívánkozik a szarvas a vízforráshoz, úgy kívánkozik lelkem tehozzád, Istenem; szomjúhozik lelkem az élő erős Istenhez, mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt? Ó, életforrás, az élő vizek ere, mikor jutok el az elhagyott, úttalan és kiszáradt földről a te édességeidnek vizeihöz, hogy lássam tökéletességedet és dicsőségedet s szomjúságomat a te irgalmasságodból merítve eloltsam? Szomjúság gyötör, Uram; az élet

forrása vagy: itass meg. Szomjúság gyötör, Uram, szomjazom hozzád, az élő Istenhez. Ó, mikor jutok el, Uram, színed elé?... Jöjj, Uram és ne késlekedjél, jöjj Uram Jézus és látogass meg békéddel. Jöjj és vezesd ki a bilincsben sínylődőket a börtönből, hogy tökéletes szívvel örvendezzünk előtted... Meddig hánykolódom még én szerencsétlen a halál felé evező életem hullámain, kiáltván hozzád s meg nem hallgatva? Hallgasd meg, Uram, a kiáltót, ki e nagy tengerről szólongat és vezesd be már az örök boldogság kikötőjébe... Ahol az ifjúkor soha meg nem öregszik, ahol az élet határt nem ismer, ahol a szépség soha el nem hervad, ahol a szeretet soha el nem lankad, ahol az életerő soha el nem fonnyad, ahol az öröm soha meg nem fogyatkozik, ahol fájdalom sohasem jelentkezik, ahol jajszó sohasem hallik, ahol semmi szomorú nem látható, ahol minden, ami vidámság a mienk, ahol rossztól való félelem nincs, mert hogy ott mienk a legfőbb Jó, ami annyi, mint látni a tökéletesség Istenének arcát örökön örökké”.

S elimádkozta bizonyára azt a fenséges imáját is, mellyel e kis remekművét lezárja. „Ó, egymással egyenlő és együtt örök három Személy; egy és igaz Isten, Atya, Fiú és Szentlélek, ki örökkévalóságban és megközelíthetetlen világosságban egyedül lakozol, ki a tenger alapjait hatalmadban leraktad s a föld kerekességét bölcsességeddel kormányzod, háromszor szent Szabaoth Isten, rettenetes, erős, igazságos és szeretetreméltó, háromszemélyű; egylényegű Isten, bölcsesség, jóság és osztatlan Háromság! Hozzád kiáltok, nyisd meg nekem az igazságosság kapuit s én belépvén azon megvallak téged. Ím', legmagasztosabb Családatya, ajtód előtt mint koldus zörgetek. Nyitass meg hát a zörgető előtt. Nem hallod-e, legkegyelmesebb Atyám, mint zörgetnek ajtódon felzaklatott bensőm felsíró vágyai és szemeimnek csurgó könnyei? Ne fordítsd el hát tőlem arcodat tovább és ne fordulj el haragodban szolgálótól. Halld meg, irgalom Atyja, gyermeked jaját és nyújtsd neki segítő kezedet, hogy a vizek mélyéből, 'a nyomorúság verméből és a mély sárból' kihúzzon, hogy amikor irgalmas szemeid s legjava lelke kegyessége vergődni látnak, el ne vesszek, hanem hozzád, az én Uramhoz, magamat kimentsem, hogy lássam országodnak gazdagságát, folyton lássam orcádat és dicséretet mondhassak szent nevednek, Uram, ki csodálatosakat cselekszel, ki szívemet a rádemplékezéssel vidámmá teszed. Ó, ne vesd meg öregségemet, hanem újítsd meg azt, mint a sasét s majdan a sírban porladó csontjaim is örökre Benned ujjongjanak”. (Némethy ford. 35. és 37.)

Így imádkozhatott ez az imádságos lélek, mialatt erői egyre jobban fogytak. A vég láthatóan közeledett. Genserich a várost, Ágoston az eget ostromolta forró imáival, hogy megnyíljon számára. Genserich kudarcot vallott: 14 hónapig tartó ostrommal sem bírta Hippót elfoglalni. Ágoston ellenben dicső diadalt aratott: 430-ban augusztus 28-án a hosszú penitenciában megtisztult és egy apostol érdemeivel gazdagított lelke anyagi diadalmenetben vonulhatott be Isten városába, a mennyei Jeruzsálembe. Érzékeinek teljes birtokában – írja Possidius (c. 31.) – ép lélekkel és ép testtel, övéivel együtt imádkozva, bánatkönnyel a szemében szenderült el csendesen 76 éves korában, melyből csaknem 40-et az oltár szolgálatában töltött.

A béke templomában, ahol annyit prédikált, temették el szomorú hívei. Ők tudták, kit vesztettek el benne: „a papság ékessége, a tanítók mestere, a szegények oltalmazója, az özvegyek támasza, az árvák védelmezője, a föld világossága, a katolikus tan nagy napja leáldozott. Az egyházatyák gyöngye az égbe vitetett s a bölcsesség e tüneményes főnixé elégett a szeretetnek tüzeiben”, írja 480 körül Victor, Vita püspöke „Az afrikai hitüldözés története” című kiváló munkájában.

Possidius külön megemlíti, hogy Ágoston nem csinált végrendeletet. Szegény volt mindvégig. Egyetlen hagyatéka – könyvtára volt. Mikor a vandálok Hippót végre elfoglalták és rommá égették, Ágoston könyvtára sértetlen maradt. Krisztus erős kézzel védte e nagy szellemi kincstárt Egyházának javára. Talán őt is azért szólította fel magához, hogy ne lássa a siralmas pusztulást, mely a „vandalizmus” néven közfoglommá vált. Afrikának virágzó egyházát ez a „vandalizmus” sivár pusztasággá változtatta, melyben az arianizmus mérges viperái tanyáztak. Genserich utódai folytatták az általa megkezdett pusztítást és üldözést. Második utódja,

Trasamundus bezárta a katolikus templomokat és 120 püspököt számkivetésbe kergetett Sardiniába. Ezek közt volt Ruspe püspöke is, Szent Fulgentius, kit Ágostonnak a 36. zsoltárhoz fűzött magyarázata az utolsó ítéletről bírt rá, hogy a világot elhagyva, az oltár szolgálatára szentelje magát annak a szép példának hűségese követésével, melyet Ágoston adott neki. Fulgentius nem hagyhatta mesterének földi maradványait az ellenséges földben: 508-ban magával vitte Sardiniába, ahol 200 évnél tovább pihentek. Mikor a saracénok Sardiniába is betörték, Luitprand, a longobardok jámbor királya nagy váltságdíjon megszerezte a szent ereklyéket és székvárosába, Páduába hozatta 732-ben. A Genuában paratett holttest útja valóságos diadalút volt Páduáig. A király Tortonáig elébe ment s letéve királyi jelvényeit, födetlen fővel, saruit is levetve vett részt az óriási tömeg menetében oly szent örömmel, mint valamikor Dávid király a frigyszekrény kíséretében. Szent Péter templomában helyezték el a drága ereklyéket, melyhez Luitprand kolostort épített s azt bencésekkel népesítette be, kiknek helyébe III. Honorius pápa ágostonrendű kanonokokat, XXII. János pápa ágostonrendű remetéket is állított. Itt nyugszanak még most is. Ágoston halottaiban visszatért arra a földre, melyen Krisztusban újjászületett. Mint halott oda tért vissza, ahol új életet kezdett élni. S aki életében oly ékesszólóan hirdette az evangéliumot s oly tüneményes tudással védelmezte a krisztusi igazságot, még halottaiban is prédikál; prédikál az isteni kegyelemnek minden bűnön győzedelmeskedő erejéről, arról a végtelen irgalmasságról, mellyel Isten a megtérő bűnöst fogadja s arról az isteni jutalomról, mellyel az állhatatosan kitartót jutalmazza itt a földön a kegyelmi élet páratlan örömeivel s ott fenn az égben az örök dicsőséggel!

Szent Ágoston életrajzát nyújtó művek

Confessionum Libri XIII. Magyarra fordította dr. Vass József „Szent Ágoston vallomásai” cím alatt. Budapest, 1917.

Szent Ágoston hippói püspök „A lélek Istennel való magányos beszélgetéseinek könyve”. Latinból fordította Némethy Ernő. Budapest, 1922.

Vita S. Aurelii Augustini, Hipponensis episcopi, auctore Possidio, Calamensi episcopo. Migne PL. XXXII. 34-66.

Vita S. Aurelii Augustini, Hipponensis episcopi, eius potissimum scriptis concinnata. U. ott 66-578.

Cuper et Stilting: Acta Sanctorum. Augusti VI. 213.

Berti: Com. de reb. gestis S. Augustini librisque. 1756.

Kloth: D. hl. Kirchenlehrer Augustinus. Aachen, 1840. 2 kötet.

Poujoulat-Hurter: Geschichte d. hl. Augustinus, Regensburg, 1846.

Ida Gräfin Hahn-Hahn: Sanct Augustinus. Mainz, 1866.

Bindemann: D. hl. Augustinus. Leipzig, 1869. 3 kötet.

Böhringer: Aurelius Augustinus, Bischof v. Hippó. Két kötet. Stuttgart, 1877.

Wörter: Die Geistesentwicklung d. hl. Aug. bis zu seiner Taufe. Paderborn, 1892.

Rauscher-Wolfsgruber: Augustinus. Paderborn, 1898.

Kudora: Az egyházi ékesszólástan elmélete. Szent Ágoston. Hittud. foly. 1893-94.

Bougaud-Ruschek: Szent Monika élete. Győr, 1894.

Hertling: Augustin. Der Untergang der antiken Kultur.

További Ágoston-irodalmat lásd *Bardenhewer*: Patrologie. Freiburg i. Br. 1910. 410.